ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Γ΄. ΑΡΙΘ. 139 (34)
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΘΗΝΑΙ. — ΠΕΜΠΤΗ 24 ΙΟΥΝΙΟΥ 1910
Διευθυντης ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 1 (ΠΛΑΤ. ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)

Ο ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ

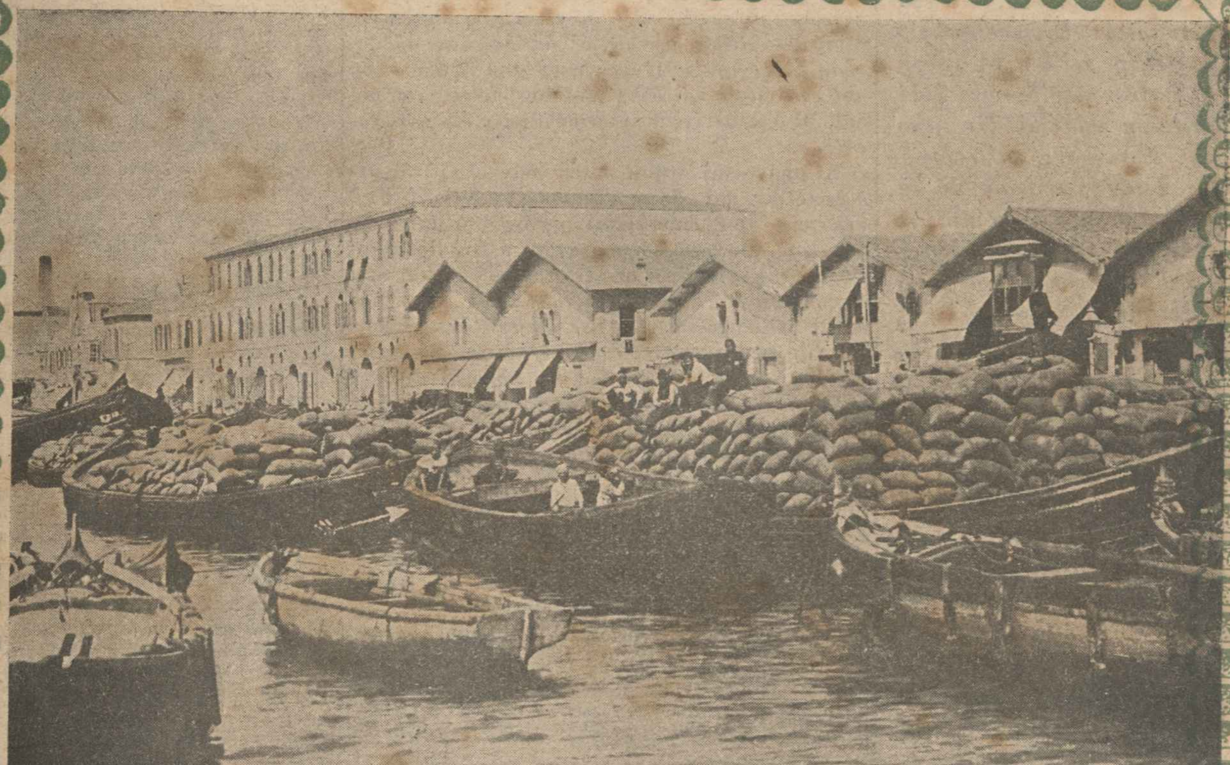

Ἡ πρώτη (ἐκ τῶν ἄνω) εἰκὼν παριστᾷ φορτηγίδας πλήρεις ἐμπορευμάτων, τῶν ὁποίων τὴν φόρτωσιν εἰς Ἑλληνικὰ ἀτμόπλοια ἐμποδίζει ὅμιλος Τουρκοκρητῶν.

Ἡ δευτέρα παριστᾷ τὸ Τελωνεῖον Σμύρνης, εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ ὁποίου κρατοῦνται φορτηγίδες πλήρεις ἑλληνικῶν ἐμπορευμάτων. (Ἀποστολεὺς ὁ κ. Λεωνίδας Λεδόπουλος ἐκ Σμύρνης).

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΟΥ

Θὰ γνωρίζετε βεβαίως, ὅλοι οἱ ἀναγνῶσται τῆς ἀγαπητῆς «Ἑλλάδος» ὅτι κατ' αὐτὰς ἀναχωροῦν μεταιεθέντες ὅλοι οἱ ἀστυνόμοι τῆς πρωτευούσης καὶ ὅτι εἰς τὴν θέσιν των θὰ ἔλθουν ἄλλοι. Κάτι παρόμοιον ἔγινε καὶ ἄλλοτε καὶ ἡ καδρίλλια αὐτὴ ἔγινε ἀφορμὴ νοστιμωτάτου ἐπεισοδίου, τὸ ὁποῖον ἔφερε στὴ μνήμη μου τὸ περιστατικὸν τῆς καὶ πάλιν μεταθέσεως ὅλων τῶν ἀστυνόμων.

Ἦτο τότε ἡ στρατιωτικὴ ἀκόμη ἀστυνομία. Ὁ καινούργιος ἀστυνόμος ἐπεριπατοῦσε ἀμέριμνος εἰς τὴν ὁδὸν Σωκράτους, ὅταν ἐξαφνίσθη ἀπὸ μιὰ πιστολιά. Ἐγύρισε καὶ εἶδε ἕνα ἄνθρωπον νὰ πέφτῃ κι' ἕνα νὰ φεύγῃ. Ἔτρεξε νὰ πιάσῃ ἐκεῖνον ποῦ ἔφευγε. Ἦτο βράδυ, εἶχε σκοτεινιάσῃ πειὰ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνῃ. Εἶδε ὅμως καλὰ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐστάθη σὲ μιὰ πόρτα, ἐχτύπησε τὸ κουδοῦνι, ἄνοιξε ἡ πόρτα κι' ἔκλεισε ὅταν ἔφθασε στὴν πόρτα καὶ ὁ ἀστυνόμος, ὁ ὁποῖος καὶ ἐχτύπησε τὸ κουδοῦνι. Καὶ ἡ πόρτα ἄνοιξε πάλι.

Εἰς τὴ σκάλα ἐπάνω ἐστέκετο ἕνας νέος χωρὶς σακκάκι κι' ἐβαστοῦσε μιὰ λάμπα, μὲ τὴν ὁποίαν ἔφεγγε τοῦ ἀστυνόμου. Αὐτὸς εἶπε εἰς τὸν νέον, ὅτι κάποιος φονιᾶς ἐμπῆκε στὸ σπῆτι κι' ἐζήτησε τὴν ἄδεια νὰ ἐμπῇ καὶ ἐκεῖνος νὰ τὸν συλλάβῃ.

— Εὐχαρίστως, κύριε ἀστυνόμε, εἶπε ὁ νέος. Ἀλλὰ δὲν ἀντελήφθημεν τίποτε.

— Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου. Κάπου θὰ εἶνε κρυμμένος.

— Ὁρίστε νὰ ψάξουμε.

Ὁ ἀστυνόμος ἐμπῆκε καὶ προηγουμένου τοῦ νέου διὰ νὰ φωτίζῃ, ἔψαξε παντοῦ. Ἀλλὰ δὲν εὑρῆκε τίποτε καὶ ἔφυγε ἄπρακτος καὶ ἀπορῶν διὰ τὴν μυστηριώδη ἐξαφάνισιν τοῦ φονέως.

Ἐν τούτοις ὁ κτυπηθεὶς εἶχε τραυματισθῆ ὄχι σοβαρῶς καὶ εἶπε ποιὸς τὸν ἐχτύπησε. Καὶ ἐπειδὴ ἐσώθη καὶ ἐκεῖνος ποῦ τὸν ἐχτύπησε, ἐπῆγε νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν ἴδιον ἀστυνόμον τοῦ τμήματος εἰς τὸν ὁποῖον ἔστειλε τὴν κάρτα του μ' ἕνα χωροφύλακα. Ὁ ἀστυνόμος, χαρούμενος διότι θὰ ἐμάνθανε ἐπὶ τέλους τὸ μυστήριο τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ δράστου, διέταξε νὰ εἰσαχθῇ. Ἀλλὰ μόλις τὸν εἶδε, ἔμεινε ἐμβρόντητος, ψιθυρίζων:

— Σύ...σύ...εἶσαι...ὁ...δράστης..;

Ἦτο ὁ ἴδιος ὁ νέος ποῦ τοῦ ἔφεξε μὲ τὴ λάμπα!

— Ἐγώ, βέβαια, εἶμαι, κύριε ἀστυνόμε! Εἶδα ὅτι μὲ ἀκολουθοῦσες καὶ ὅταν ἐχτύπησες τὸ κουδοῦνι, ἔβγαλα τὸ σακκάκι μου, τὄδωσα στὴν ὑπηρέτρια, τῆς ἐπῆρα τὴ λάμπα καὶ σοῦ ἄνοιξα...

Ὁ ἀστυνόμος ἔξησε τὸ αὐτί του καὶ διέταξε νὰ.. περιποιηθοῦν τὸν προσελθόντα. Καὶ ἐπειδὴ ὁ κτυπηθεὶς ἦτο καλὰ πλέον, τοὺς ἐσυμβίβασε καὶ ἡ ὑπόθεσις ἐσκεπάσθη, διὰ νὰ μὴ γίνῃ γνωστὸν μαζῆ μὲ αὐτὴν καὶ τὸ πάθημα τοῦ νέου ἀστυνόμου, χάρις εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἔξυπνος νέος ἀπέφυγε τὰς ἐνοχλήσεις καὶ τὰ ἔξοδα ἀνακρίσεων, προφυλακίσεων, κακουργιοδικείων, διὰ τραυματισμὸν ποῦ διέπραξε ἐν βρασμῷ ψυχικῆς ὁρμῆς ..

ΤΙΜ. ΣΤΑΘ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΑΙ ΣΗΜΕΡΙΝΑΙ ΠΥΘΙΑΙ

Ἕνας φίλος μου μοῦ ἔλεγε πρὸ ἡμερῶν: «Τὸ σπίτι μου δὲν εἶνε πλέον σπίτι, ἀλλὰ κόλασις. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἡ γυναῖκά μου ἐπῆγε νὰ πετάξῃ ἕνα τάλληρο, γιὰ νὰ 'δῇ τὴν τύχην της, κάθε 'μέρα ἔχω τσακώματα!» — «Μὰ πῶς αὐτό,» — «Ἐνθυμεῖσαι, βεβαίως, μίαν Ἰουλιέτταν, ποῦ ἦλθε πέρυσιν ἐδῶ, καὶ ἡ ὁποία ἐγέμισε τὰ φύλλα καὶ τοὺς δρόμους μὲ ρεκλάμας, ποῦ μᾶς ἔλεγαν ὅτι ἡ κυρία αὐτὴ ἀπεκάλυπτε τὸ παρελθὸν καὶ προέλεγε τὸ μέλλον ἀσφαλῶς. Ἔ! λοιπόν, φαντάσου ὅτι ἡ γυναῖκά μου ἐπῆγε καὶ τῆς ἔδωκε ἕνα τάλληρον, γιὰ νὰ μάθῃ, ὡς ἔλεγε, τὸ μέλλον μας. Μαζὶ δὲ μὲ ἄλλας ἀνοησίας, ποῦ ἡ στρίγγλα αὐτὴ τῆς ἐσερβίρησε, τῆς εἶπεν ὅτι ἔχω καὶ μίαν ἐρωμένην μελαγχροινήν! Ἀπὸ τότε, ἡ γυναῖκά μου, ἡ ὁποία ἦτο ἀρνί, ἔγινε μαζί μου θηρίον καὶ ὅταν αἱ σκηναὶ ποῦ μοῦ κάμνει φθάσουν εἰς τὸ τραγικώτερον σημεῖον, μὲ ἀπειλεῖ ὅτι θὰ ζητήσῃ διαζύγιον!» Ἡ ἀφήγησις τοῦ φίλου μου μοῦ ἐνεθύμισε καὶ ἄλλα τοιούτου εἴδους ἐπεισόδια, τὰ ὁποῖα εἶνε πολὺ περισσότερα ἀφ' ὅ,τι νομίζει τις.

Αἱ σημεριναὶ πυθίαι κατέκλυσαν ὅλας τὰς μεγαλοπόλεις, καὶ ἂς μὴ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι ἡ πελατεία των ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ ἁπλοϊκὰς γυναῖκας τοῦ λαοῦ· τοὐναντίον τὸ πλέον προσοδοφόρον μέρος αὐτῆς ἀποτελεῖται ἀπὸ κυρίας καὶ δεσποινίδας τῶν ἀνεπτυγμένων τάξεων. Αἱ πυθίαι αὐταὶ περιέρχονται ὅλον τὸν κόσμον, ἀναγγέλλουσαι τὴν ἄφιξίν των εἰς ἑκάστην πόλιν διὰ πολυδαπάνου ρεκλάμας, ἡ ὁποία θὰ προσελκύσῃ τὴν πελατείαν. Μετὰ τὸ πέρας δὲ τῆς περιοδείας των, ἐπιστρέφουν εἰς τὰ ἴδια, κομίζουσαι μετ' αὐτῶν μεγάλα χρηματικὰ ποσά, τὰ ὁποῖα ἡ ἀνοησία τῶν ἀνθρώπων ταῖς ἐδώρησε. Καὶ εἶνε βεβαίως μωροὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, οἵτινες πετοῦν οὕτως ἀφρόνως τὸ χρῆμά των, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι εἷς ὅμοιός των δύναται νὰ προΐδῃ τὸ μέλλον των. Αἱ πυθίαι καὶ αἱ μάγισσαι ἔπρεπε νὰ σαρώνωνται μετὰ περιφρονήσεως. Δυστυχῶς ὅμως, ἐνόσῳ θὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, θὰ ὑπάρχουν καὶ κατεργάρηδες· καὶ ἐνόσῳ θὰ ὑπάρχουν κατεργάρηδες, θὰ ὑπάρχουν καὶ οἱ δίδοντες εἰς αὐτοὺς πίστιν, καὶ μάλιστα ὅταν, ὅπως σήμερον, οἱ τυχοδιῶκται οὗτοι καλύπτουν τὴν τέχνην των μὲ κάποιον ἐπιστημονικὸν βερνίκι, ἀποκαλοῦντες αὐτήν: πνευματισμόν, μαγνητισμὸν κτλ.

* * *

ΝΕΟΝ ΕΙΔΟΣ ΡΕΚΛΑΜΑΣ

Ἐφαντάσθητε ποτὲ ὅτι μία κυρία πολὺ καθὼς πρέπει, ἐπαινοῦσα τὴν μοδίσταν της, ἠδύνατο νὰ ἦνε ὄργανον διαφημίσεως αὐτῆς. Καὶ ὅμως φαίνεται ὅτι αὐτὸ συμβαίνει εἰς τὸ Λονδῖνον. Εἰς τὴν πόλιν ταύτην εἶνε περιζήτητοι ὑπὸ τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν δημιουργῶν τῆς μόδας αἱ κυρίαι, αἱ ὁποῖαι ἔχουν πολλὰς καὶ καλὰς σχέσεις καὶ αἱ ὁποῖαι θὰ ἠδύναντο, ἁδρῶς ἀμειβόμεναι, νὰ ρεκλαμάρουν τὰ προϊόντα των εἰς τὰς συναναστροφὰς καὶ τὰς οἰκίας εἰς τὰς ὁποίας ἔχουν εἴσοδον. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ρεκλάμα αὐτὴ πρέπει νὰ γίνεται μὲ πολὺ τάκτ, οὕτως ὥστε οὔτε τὸ γόητρον τῆς διαφημιζούσης νὰ κινδυνεύῃ, οὔτε τὸ συμφέρον τῶν οἴκων, τοὺς ὁποίους ἀντιπροσωπεύει, νὰ παραμελῆται! Οἱ Παρισινοὶ ἐν τούτοις ταχέως ἀνεκάλυψαν τὸ πρωτοφανὲς καὶ παράδοξον τοῦτο μέσον τῆς ρεκλάμας, ἂν κρίνωμεν ἀπὸ τὰς ἀποκαλύψεις καὶ τοὺς σαρκασμοὺς παρισινῶν τινων ἐφημερίδων. Ἀποκαλυφθέντος δὲ τοῦ μυστικοῦ, ὄχι μόνον αἱ συστάσεις τῶν θηλέων πρακτόρων τῶν Λονδινείων ἐμπόρων ἀποβαίνουν μάταιαι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἔπαινοι τῶν κυριῶν ἐκείνων, αἵτινες ἄνευ ὑστεροβουλίας συνηγοροῦν ὑπὲρ τῶν προϊόντων των, θεωροῦνται ὡς ὕποπτοι. Καὶ τοιουτοτρόπως μία κυρία δὲν ἔχει πλέον τὴν ἐλευθερίαν νὰ ἐκφέρῃ κρίσεις ἐπὶ ἀντικειμένου τινος, ἐπὶ τῷ φόβῳ μήπως θεωρηθῇ ὡς μυστικὸς πράκτωρ ἐμπορικοῦ τινος καταστήματος.

Ἀλεξάνδρεια — ΙΑΚ. ΒΑΡΟΤΣΗΣ

Ἡ φιλοδοξία γεννᾶται εὐκολώτερον εἰς τὰς μικρὰς ψυχὰς ἢ εἰς τὰς μεγάλας, ὅπως τὸ πῦρ ἐκρήγνυται εὐκολώτερον εἰς τὰς καλύβας ἢ εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Ἀριστ. Μπουφίδης — Chamfort

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ὁ νέος βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας διαφέρει τοῦ πατρός του καθ' ὁλοκληρίαν καὶ ἐξ ἰδιοσυγκρασίας καὶ ἐξ ἀνατροφῆς. Ἡ νεότης τοῦ Ἐδουάρδου διέρρευσεν ἐνῷ ἐπεκράτει ἡ ἐπιρροὴ τῆς Γαλλίας, ὁ δὲ Γεώργιος ἠνδρώθη κατὰ τὴν ἀφύπνισιν τοῦ ἀγγλικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, τοῦ νέου πολιτικοῦ δόγματος, τοῦ ἀποβλέποντος εἰς τὴν σύσφιγξιν τῶν δεσμῶν τῆς Μητροπόλεως πρὸς τὰς Ἀποικίας, καὶ τὴν ἐπέκτασιν τῆς βρετ. δυνάμεως.

Ὁ χαρακτὴρ του ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἐκλογῆς τῶν ὀλίγων στενῶν φίλων του. Μεταξὺ τούτων οὐδεὶς τῶν ἐξεχόντων ἄγγλων πολιτικῶν συγκαταλέγεται, ἀλλὰ οἱ κορυφαῖοι τῶν ἐπιστημόνων καὶ ὀλίγοι ἄλλοι, ἐν οἷς ὁ λόρδος Κίτσενερ καὶ ὁ λόρδος Κάρολος Μπέρεσφορδ, τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷ καὶ θαυμάζει.

Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος Ε' ἔχει μικρὸν τὸ σῶμα, τὸ μέτωπον εὐρύ, τὸ βλέμμα σύννουν καὶ ἐρευνητικόν, περιβαλλόμενον ἀπὸ πυκνὰς βλεφαρίδας, τὴν φωνὴν εὔηχον καὶ ἠρέμους τοὺς τρόπους. Ἐκ πρώτης ὄψεως ἐκλαμβάνεις αὐτὸν ὡς λόγιον ἢ φιλόσοφον· ἀλλ' ὅταν τὴν προσοχήν του, ἑλκύσῃ θέμα ἐνδιαφέρον, ἡ γοργότης τοῦ βλέμματος καὶ τῶν κινήσεων ἐν γένει ἀποκαλύπτει τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἀκοίμητον ἐνεργητικότητα παραπλησίαν πρὸς τὴν τοῦ ἐξαδέλφου του Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁμοιάζει καὶ κατὰ τὴν ὑπέροχον διανοητικὴν δεξιότητα.

Ὡς δευτερότοκος, δὲν κατέγεινεν εἰς μαθήματα ἐναντίον τῆς κλίσεώς του, ὡς ὑποχρεοῦται ὁ μέλλων νὰ βασιλεύσῃ πρεσβύτερος ἀδελφός, ἀλλ' ἐνέκυψεν εἰς σοβαρὰς σπουδάς, πρὸς τὰς ὁποίας ἡ ἰδιοφυΐα του ἔρρεπεν. Ἀναντιρρήτως εἶνε ὁ μᾶλλον διανοητικῶς ἀνεπτυγμένος τῶν συγχρόνων ἡγεμόνων, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν συγχρόνων ἐν γένει σοφῶν δικαιοῦται νὰ καταλάβῃ διαπρεπῆ θέσιν. Φιλόσπουδος, ὀξυδερκὴς παρατηρητής, δεινὸς συζητητής, ἀξιωθεὶς ἐκ φύσεως σπανίου ρητορικοῦ ταλάντου, ἀσφαλῆ καὶ λεπτὴν ἔχων τὴν κρίσιν ἐπὶ καλλιτεχνικῶν ζητημάτων, μόνος αὐτὸς ἐκ τῶν ἀπογόνων τοῦ πάππου του Ἀλβέρτου ἐκληρονόμησε πολλὰς αὐτοῦ ἐξαιρέτους ἰδιότητας.

Αἱ ἐνασχολήσεις αὐτοῦ ἀνάγονται εἰς τὰ σπουδαῖα τοῦ βίου καὶ πολὺ ὀλίγον εἰς τὰς ματαιοσχολίας τοῦ καλοῦ λεγομένου κόσμου, περὶ τὰς ὁποίας σπαταλᾶται μέγα μέρος τοῦ χρόνου, περισπᾶται δὲ ὁ νοῦς καὶ σκοτίζεται ἡ διαύγεια αὐτοῦ, ἡ ἀπαραίτητος εἰς πᾶσαν σοβαρὰν ἐργασίαν. Τὰς τοιαύτας ἀσχολίας εἰκονίζει ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ὡς παιδαριώδη μεταμφίεσιν τοῦ πραγματικοῦ βίου. Ἡ προσφιλεστάτη αὐτοῦ διασκέδασις εἶνε τὸ κυνήγιον καὶ διακρίνεται μεταξὺ τῶν 4 ἢ 5 δεξιωτάτων ἐν Ἀγγλίᾳ σκοπευτῶν. Αἱ ἱπποδρομίαι δὲν τὸν τέρπουν, σπανίως παίζει χαρτιά, καὶ προτιμᾷ ἐν γένει τὸν οἰκιακὸν βίον. Εἶνε γνωστότερος εἰς τοὺς ἰδιοκτήτας πλοίων, εἰς τοὺς ἐμπόρους καὶ εἰς τοὺς καθηγητὰς τῆς Λίβερπουλ, παρὰ εἰς τὸν κομψὸν κόσμον τοῦ Λονδίνου.

Πάσης ὑποθέσεως ἐπιλαμβάνεται δραστηρίως, καὶ συνήθως πρωτοστατεῖ. Εἶνε ἐντελῶς φιλαυτίας ἀπηλλαγμένος, ἀλλὰ τὴν γνώμην του, μορφωθεῖσαν δι' εὐσυνειδήτου μελέτης, προσπαθεῖ νὰ ἐπιβάλλῃ διὰ τῆς πειθοῦς, καὶ προασπίζει μετὰ θάρρους τὰς πεποιθήσεις του. Ἡ ἔκφρασις τῶν ἰδεῶν του εἶνε σύντομος καὶ ἀκριβής, τὸ ἔμφυτον δὲ τοῦτο προτέρημα ἐκράτυνε βεβαίως ὁ ναυτικὸς βίος του.

Ὁ νοήμων ζῆλός του εἰς τὴν προαγωγὴν τοῦ ἐμπορίου κινεῖ εἰς εὐγνώμονα θαυμασμὸν πάντα φιλοπάτριδα ἄγγλον. Ὁμοιάζει πρὸς τὸν πάππον καὶ τὸν ἐξάδελφόν του Γουλιέλμον καὶ κατὰ τοῦτο: ὅτι κατενόησεν ὅτι τὸ ζωογονοῦν τὰ ἔθνη αἷμα εἶνε τὸ ἐμπόριον.

Ὁ Ἐδουάρδος Ζ' εἶχε στρέψῃ ἰδίως τὴν προσοχήν του εἰς τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν ἕνεκα τῶν τότε περιστάσεων. Διαρκοῦντος τοῦ πολέμου κατὰ τῶν Μπόερς, ἐφανερώθη ὑπὸ τὸ πρόσχημα γενναιοφροσύνης ὑπὲρ τοῦ μικροῦ ἀντιπάλου ὅλον τὸ μέγεθος τοῦ μίσους, ὅπερ ἐνέπνεεν ἡ Ἀγγλία ἐν τῇ λαμπρᾷ ἀπομονώσει της. Μετὰ τὸν τελικὸν θρίαμβον ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀφρικῇ, κατώρθωσεν ἡ ὑπὸ τοῦ Ἐδουάρδου ἐγκαινισθεῖσα πολιτικὴ τῶν συνεννοήσεων νὰ προσεγγίσῃ τὴν Ἀγγλίαν πρὸς τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ρωσσίαν, νὰ μετατρέψῃ τοὺς παλαιοὺς ἐχθροὺς εἰς ἐγκαρδίους φίλους καὶ νὰ δημιουργήσῃ τὴν Τριπλῆν συνεννόησιν, ἥτις τόσον σπουδαῖον μέρος διεδραμάτισεν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς εἰρήνης ἐν τοῖς βραδύτερον προκύψασι ζητήμασι.

Τοῦ Γεωργίου Ε' ἡ πολιτικὴ κατεύθυνσις ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ παγίωσιν τῆς αὐτοκρατορίας ἐντὸς αὐτῆς ταύτης τῆς αὐτοκρατορίας. Πρὸς τοῦτο φέρει ἐπαρκῆ ἐφόδια ἀκριβεῖς καὶ ἀσφαλεῖς γνώσεις τῶν ἀναγκῶν αὐτῆς.

(Τοῦ ὑποκόμητος Μάουν Τμόρρες)

Κεφαλληνία — Σ. ΦΡΑΓΚΙΑΤΟΣ

ΤΟΥ ΚΛΥΔΩΝΑ

Τώρα ποῦ ὅλη ἡ Ἑλλάς, ἐπίσημος καὶ ἀνεπίσημος, ἐλευθέρα καὶ ὑπόδουλος, εὑρίσκεται εἰς **κλύδωνα καὶ κλύδωνα** μεγάλον, ὅλα τὰ κορίτσια τῆς **Αὐλῆς** συνῆλθαν καὶ ἔβαλαν τὸ λεγένι, γιὰ νὰ ἰδοῦν τὴν τύχη τους.

Ἡ δυὼ φιλενάδες, ἡ Τζωρτζέτα καὶ ἡ Δημητροῦλα, ἀπὸ βαθειὰ-βαθειὰ χαράματα ἐκίνησαν νὰ φέρουν τὸ ἀμίλητο νερό. Ἔβαλε κάθε μιὰ ἀπὸ τῆς καλὲς νοικοκυρὲς καὶ ἀπὸ ἕνα στόλισμά της μέσα στὸ λεγένι καὶ τ' ἀφίσανε ὅλη νύχτα, νὰ τὸ ἰδοῦνε τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ.

Ἡ Τζωρτζέτα—μιὰ τζόγια ἤτανε—ἔβαλε μέσα τὸ μεγαλείτερο στολίδι της, τὸν κ. Μπουφίδην, ἡ Δημητροῦλα ἕνα σκοῦφο δημοκρατικόν, ἡ Κυριακοῦλα τὴν σύνεσιν καὶ ἡ Στεφανία τὴν δίκην τοῦ Τσιφλάκου. Ἔπειτα κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ κορίτσια τὰ ἄλλα ἔβαλε ὅ,τι εἶχεν ἕκαστον. Ἡ μικρὴ Γουναρίτσα ἔβαλεν ὅλα τὰ ἐρωτικὰ πρὸς τὴν Διαδοχὴν τῆς Ἐξουσίας ποιήματά της. Ὁ κ. Μπαλτατζῆς ἕνα διπλωματικὸν μονύελον, ὁ κ. Στράτος τὸν Γεωργούσην τοῦ Βάλτου. Ἔτσι ὅλες ἡ... δεσποινίδες κάτι ἔκρυψαν 'στὸ λεγένι...

Τὸ πρωί, μὲ τὰ πρῶτα τῶν πουλιῶν γλυκολαλήματα, ἡ Κυρὰ-Συναλλαγή, ποῦ ἦταν ὅλων τῶν δεσποινίδων συμπεθέρα, ἡ κυρὰ Συναλλαγή, λέμε, ἕνα γύναιον ἐρωτιάρικο καὶ ξεσκολισμένο ἀπὸ ὅλα, ἔβγαζε τὰ «ρηζικάρια» καὶ ἔλεγε τὰ τραγούδια καθεμιᾶς δεσποινίδος.

Ἔτσι 'στὴν μικρὴ καὶ συνετὴ Κυριακοῦλα ἔτυχε τὸ κάτωθι τραγοῦδι:

Στὸν οὐρανὸ θὰ ἀναβῶ
νὰ βρῶ δικαιοσύνη.
τὸ δίκηο μου ξεγράφηκεν
ἐδῶ στὴ Ρωμηοσύνη.
Συντακτική-Συντακτική,
ἀπὸ τὸ ἄλλο μου τ' αὐτί!..

* * *

Διὰ τὸν κ. Στράτον ἐβγῆκε τὸ κάτωθι δύστυχο δίστιχο:

Ἀγγελικό μου πρόσωπο
κι' ἀγγελικιά μου γλῶσσα,
σὲ κλούβια κάθησες αὐγά,
θαρρῶ, σὰν κλούβια κλῶσσα.
Ὅσῳ κι' ἂν εἶσαι κολλητὴ
κοντὰ στὴ Δημητροῦλα,
Ὑπουργικὴ στὸ χέρι σου
δὲν θὰ ξανάρθῃ βοῦλλα!...

* * *

Νέο κόμμα θὲς νὰ φκιάνῃς,
Βάλθηκες νὰ μὲ τρελλάνῃς!..

* * *

Τότε ἡ μικρὴ καὶ «συνετὴ» Κυριακοῦλα ἀπήγγειλε τὸ ἑξῆς ποιηματάκι εἰς τὴν Κυρὰ-Ἐξούσιαν, ἄλλο γύναιον καθήμενον εἰς θέσιν πολὺ τιμητικὴν καὶ ἐρωτοτροποῦν μὲ ὅλους καὶ μὲ ὅλα:

Τὄνα μου χέρι στὴ φωτιὰ
καὶ τ' ἄλλο στὸ μαχαῖρι:
ἢ νὰ καῶ ἢ νὰ σφαγῶ
ἢ νὰ σὲ κάμω ταῖρι!

* * *

Γιὰ δές με καὶ λυπήσου με,
κλάψε με ἂν κατέχῃς.
στὴν ἀγκαλιάσου βάλε με,
ποῦ μαθημένο μ' ἔχεις!...

* * *

Ἔλα, ἔλα, περδικά μου,
στ' ἀγκαλάκια τὰ δικά μου.
Ἔλα, ἔλα, νᾶσαι νᾶσαι,
νὰ σοῦ στρώνω νὰ κοιμᾶσαι!

* * *

Ἔπειτα ἐβγῆκε νέον κόσμημα, ἀνῆκον εἰς τὸν κ. Φικιώρην, τὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης. Ἦσαν κάτι λαμπρότατες καὶ ἀκτινοβολοῦσαι εἰρηνοδικειακαὶ μεταβολαί.

Ἡ Κυρὰ-Συναλλαγὴ εἶπε τὸ τραγουδάκι της:

Μ' ἀρρώστησες, πολλάκι μου,
μὰ ὄχ' ἀπὸ σεκλέτια.
Βαρυστομάχιασες 'θαρρῶ,
ἀπ' τὰ πολλὰ Ρουσφέτια.
Φᾶτε πιέτε, μώρ' ἀδέρφια.
Νὰ ξεχάσωμε τὰ ντέρτια.

* * *

Ἔπειτα πάλιν ἠκούσθη τῆς μικρᾶς καὶ «συνετῆς» Κυριακούλας ἡ φωνή:

Ματάκια μου καὶ τζόγια μου,
φῶς καὶ παρηγοριά μου,
πειὰ χέρια σ' ἀγκαλιάζουνε
καὶ λείπουν τὰ δικά μου;
Θυμᾶσαι ποῦ καθόμαστε
Σὲ θρόνο πλάϊ-πλάϊ;
Ποιὸς τόλπιζε ὁ Στέφανος
μιὰ μέρα νὰ μᾶς φάῃ!...

* * *

Ἀναστενάζω βγαίν' ἀχνὸς
καὶ μέσα βράζ' ὁ πόνος
κι' ὅποιος μᾶς ἐξεχώρισε
νὰ μὴ τὸν εὗρ' ὁ χρόνος!..

* * *

Ἔπειτα ἐβγῆκαν κάτι στρατιωτικοὶ προβιβασμοὶ καὶ ἠκούσθη τὸ τραγουδάκι τῆς Ζορμπούλας:

Οὗλος ὁ κόσμος κι' ἂν τὸ πῇ
κι' ὁ βασιληᾶς π' ὁρίζει,
καὶ ἄλλη διαδήλωσις
δὲν μᾶς ἀποχωρίζει.

* * *

Ἔπειτα ἐβγῆκε καὶ τῆς Δημητρούλας τῆς ξανθῆς καὶ τριανταφυλλένιας ὁ σκοῦφος καὶ ἀκούστηκε καὶ τὸ τραγουδάκι της:

Γιὰ πές μου πῶς μὲ ρέγεσαι
***Βασιλικό**, ἢ πάλι*
μιὰ σκούφια δημοκρατικὴ
νὰ βάλω στὸ κεφάλι;

* * *

*Τῆς **Αὐλῆς** τὰ σκαλοπάτια*
μοῦ 'κάμαν τὴν καρδιὰ κομμάτια.

* * *

Ἔπειτα ἠκούσθη καὶ τῆς Τζωρτζίνας τῆς Κορφιάτισσας τὸ «ρηζικό», καὶ ἀκούστηκε τὸ κάτωθι ξένο τραγουδάκι:

Σὰν τί καντάδα νὰ σοῦ πῶ,
τζόγιά μου, νὰ σ' ἀρέσῃ
πῶχεις ἀγγελικὸ κορμὶ
καὶ δαχτυλίδι μέση:

* * *

Καιρὸ 'χουμε νὰ σμίξουμε!
Περάσανε δυὸ χρόνια!..
Οἱ κοῦκοι τώρα κελαϊδοῦν!..
Χαθήκανε τ' ἀηδόνια.

* * *

Μὰ θἄρθῃ, ἔννοια σου, καιρὸς
νὰ βουβαθοῦν οἱ κοῦκοι
κι' ἀπ' τὴν Ἐθνοσυνέλευσι
θὲ νἄβγῃς μονοκοῦκι

* * *

Τρανὸς καὶ πάλι πρόεδρος
θὰ θυμυθῇς τὰ πρῶτα
καὶ τότε!.. ὢχ ἀμὰν-γιαβρούμ...
ὅλο ζωὴ καὶ κόττα!...

* * *

Ἔπειτα ἐβγῆκε ἕνα κόσμημα παριστάνον τὴν Μονὴν Πεντέλης. Καὶ ὅλοι τραγουδήσανε τὴν Στεφανίαν μὲ τὸ μοῦσι:

Τί νὰ μᾶς κάμῃ μιὰ καρδιά,
τί νὰ μᾶς κάμουν δυὸ·
τί νὰ μᾶς κάμ' ἡ Λειβαδιὰ
καὶ τ' ἀδειανὸ Ταμεῖο!..

* * *

Νά 'ταν Ταμεῖα δώδεκα
καὶ μοναστήρια χίλια
κι' ἐγὼ παχὺς ἡγούμενος
μὲ δώδεκα προκοίλια.

* * *

Ἔπειτα ἐβγῆκε καὶ τῆς Γουναρίτσας τὸ στολιδάκι της:

Γουναρίτσα-γουστερίτσα,
ὅπου ἔχεις μιὰ γλωσσίτσα,
μιὰ γλωσσίτσα, γουστερίτσα,
κρούει σ' ὅλα τὰ κορίτσια,
κι' ὅλο γλύφεις..τὴν Γιωργίτσα,
Γουναρίτσα-γουστερίτσα...

* * *

Ἀφοῦ ἐβγήκανε καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ διάφορα καὶ εἴπανε καὶ ἄλλα τραγουδάκια τὰ κορίτσια τῆς **αὐλῆς**, ἐπιάσανε χέρι ἔπειτα καὶ τραγουδήσανε διάφορα τραγούδια τοῦ κλύδωνα:

— Παιδιά μ', ἂν θέτε λεβεντιὰ
καὶ κλέφτες νὰ γεννῆτε,
ἡμᾶς νὰ μᾶς ρωτήσητε
πῶς τὰ περνοῦν οἱ κλέφτες!..

Καὶ ἔπειτα μὲ γεμισμένο τὸ στόμα ἀπὸ ἀμίλητο νερὸ ἔβγαιναν στὸ παράθυρο ν' ἀκούσουν κανένα ὄνομα καὶ νὰ ἰδοῦν κανένα παλληκάρι.

Καὶ πράγματι κάποιος κουψὸς καὶ λιγερὸς περνοῦσε ἀπὸ κάτω τραγουδῶντας....

— ... ὅλους ἐσᾶς, παιντιά μου,
σᾶς ἔχω στὴν καρντιά μου...

Ἔπειτα ἡ Ζορμποῦλα ἄναψε μιὰ φωτιά, μιὰ σωστὴ φωτιὰ τ' ἅϊ-Γιάννη, τὴν ὁποίαν ἐπηδῆσαν ὅλες, χωρὶς νὰ πάθῃ καμμιᾶς τὸ φουστάνι τίποτε.

Εἶναι τόσο μαθημένες ἀπὸ τέτοια!..

ΤΟ ΚΕΝΤΡΙ

ΣΤΟ ΝΕΟΧΩΡΙ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Ἄχ πόσο σὲ πεθύμησα, μικρούτσικο χωριό,
μὲ τὰ πυκνὰ καὶ φουντωτὰ πλατάνια ὁλόγυρά σου,
μὲ τὸ μικρὸ σπητάκι μας ποῦ ἡ λεύκα σὰ θεριὸ
ψέλνει ἕναν αἰώνιο σκοπὸ στ' ἀτάραχα νερά σου!...

* * *

Ἤθελα ἐσένα νἄ 'μοιαζα—ἄχ τί καϋμὸς κρυφός!...
ποῦ μία ἄρπα πρόσχαρη μ' ὅλα τ' ἀηδόνι' ἀντάμα
ρυθμίζουν τῆς αἰώνιας γαλήνης σου τὸ φῶς
καὶ διώχνουν κάθε λυγαριᾶς καὶ κάθε ἰτιᾶς τὸ
[κλάμμα!...

Ἄρτα — ΦΙΦΙΚΑ ΑΛΕΞ. ΜΥΛΩΝΑ

ΜΙΚΡΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

** Ὁ Μπάρκερ εἶναι ἑβδομῆντα ἐτῶν καὶ ἔλαβε μέρος εἰς κολυμβητικοὺς ἀγῶνας, εἰς τοὺς ὁποίους ἐνίκησεν. Οἱ ἀγῶνες ἔγιναν εἰς τὸ Σέρπεντιν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, οἱ δὲ κολυμβηταὶ ἦσαν ὅλοι γεροντάκια. Ἡ ἡλικία τῶν πέντε πρώτων κολυμβητῶν, μὲ τοὺς ὁποίους συνηγωνίσθη ὁ Μπάρκερ, ἀποτελεῖ τρεῖς καὶ ἥμισυ αἰῶνας.*

** Τί εἶναι ἡ πυγολαμπίς; Αὐτὸ τὸ πρόβλημα ζητοῦν νὰ λύσουν ἐπιμόνως οἱ ἐφευρέται καὶ οἱ ἐξερευνηταὶ τῶν μυστηρίων τῆς φύσεως. Διότι τὸ μικρὸν αὐτὸ ἔντομον κατέχει τὴν ἰσχυροτέραν πηγὴν φωτισμοῦ ἀπὸ ὅλας τὰς μέχρι τοῦδε γνωστάς. Ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀπομίμησις τοῦ φωτισμοῦ τούτου, γενικὴ θὰ ἐπήρχετο ἐπανάστασις εἰς τὴν βιομηχανίαν.*

** Εἰς μίαν δίκην εἰς τὸ Λούρχαμ τῆς Ἀγγλίας ἐδόθησαν περίεργοι πληροφορίαι περὶ τῆς δαπάνης, τὴν ὁποίαν ἀπαιτοῦν τὰ καλὰ λαγωνικά. Ἕνα καλὸ λαγωνικὸ σκυλὶ χρειάζεται μισὴ λίρα τὴν ἡμέραν. Διότι τρέφεται μὲ κομμάτια ἀπὸ μποῦτι ἀρνίσιο, μὲ αὐγὰ καὶ πίνει σαμπάνια!*

** Εἰς τὴν Δανίαν ἐναυπήγησαν ἕνα πλοῖον συμφώνως μὲ τὸ σχέδιον τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Νῶε, ὅπως μᾶς τὸ παρουσιάζει ἡ Ἁγία Γραφή. Ἔχει μῆκος 30 ποδῶν, πλάτος 5 ποδῶν καὶ βάθος 3. Καθειλκύσθη πρὸ τινων ἡμερῶν καὶ εὗρον ὅτι εἶναι πολὺ καλοθάλασσο καράβι.*

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΠΡΟΟΔΟΣ

ΠΩΣ ΗΤΟ Η ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ ΠΡΟ 100 ΕΤΩΝ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΑΠΟ ΤΡΙΑΚΟΣΙΟΥΣ 3,000,000 ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ

Πρὸ ἐτῶν ἡ χώρα διῆλθε τόσῳ μεγάλην οἰκονομικὴν κρίσιν, ὥστε 929 τετραγωνικὰ μέτρα ἐπωλήθησαν μόνον ἀντὶ 750 δολλαρίων! Τὸ αὐτὸ οἰκόπεδον τὸ 1808 ἐπωλήθη ἀντὶ 7 δραχμῶν τὸ μέτρον. Τὸ οἰκόπεδον τοῦτο εἶνε σήμερον εἰς τὸ κεντρικώτερον μέρος τῆς Νέας Ὑόρκης.

Εἰς τὸ αὐτὸ μέρος ἓν ἄλλο οἰκόπεδον ἐπωλήθη ἀντὶ 3,000 φράγκων. Σήμερον ἔχει ἀξίαν ἑκατὸν δέκα ἑκατομμυρίων.

Τὸ 1626 ὁ Πέτες Μίνουϊ, Ὁλλανδὸς παραγγελιοδόχος, ἠγόρασεν ἀντὶ ἑκατὸν εἴκοσι φράγκων ὅλην τὴν προέκτασιν τῆς νήσου Μανατττάν, ὅπου ἀργότερον ἐκτίσθη ἡ πόλις τῆς Νέας Ὑόρκης.

Οὐδεὶς ἐγνώριζε τὸ μέλλον τοῦ νέου αὐτοῦ Ἀμστελλοδάμου. Εἴκοσιν ἔτη μετὰ τὴν ἵδρυσίν της περιελάμβανε 300 κατοίκους, ὁμιλοῦντας δέκα ὀκτὼ διαφορετικὰς γλώσσας. Ἔκτοτε ἤρχισεν ἡ πόλις νὰ γίνεται κοσμοπολιτική. Ἐνῷ ἡ Βοστώνη καὶ ἡ Φιλαδέλφεια ἡμιλλῶντο ποία θὰ γίνῃ Μητρόπολις τοῦ Νέου Κόσμου, ἡ Νέα Ὑόρκη θὰ ἦτο τόπος εὐτυχής, ἂν ἐθεωρεῖτο δευτέρας ἢ τρίτης τάξεως πόλις.

Τῷ 1790 ὁ πληθυσμός της δὲν ὑπερέβαινε τὰς 3.000 ψυχάς. Μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς αἰῶνος, εἶχε πληθυσμὸν 3.000.000 κατοίκων, ἐκτὸς τῶν 2.000.000, οἵτινες δὲν ὑπολογίζονται ὡς κάτοικοι ὡς μὴ ἐγγεγραμμένοι εἰς τὰ μητρῷα. Τοῦτο εἶνε μοναδικὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν πόλεων.

Η ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ ΠΡΟ 100 ΕΤΩΝ

Ἄς ἴδωμεν ἤδη ποῖον θέαμα παρεῖχεν ἡ πόλις πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν. Τοῦτο δυνάμεθα νὰ μάθωμεν ἐξ ἐφημερίδος καθημερινῆς, ἐκδιδομένης τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὑπὸ νεαροῦ Ἄγγλου τοῦ Σαμουὴλ Βρίδζε:

«Αἱ ὁδοὶ τῆς Νέας Ὑόρκης, λέγει ἡ ἐφημερί- εἶνε πολὺ ὀλίγαι, ὄχι καὶ πολὺ ἀνώμαλοι, οὔτε καὶ πολὺ φωτισμέναι. Αἱ οἰκίαι εἶνε ἀρκετὰ μεγάλαι ἀναλόγως τῶν δρομίσκων, οἵτινες εἶνε πολὺ στενοὶ καὶ μόλις ἀφίνουν νὰ διέλθῃ ὀλίγον φῶς».

Αἱ ἀρκετὰ μεγάλαι οἰκίαι, ἃς περιγράφει ὁ Ἄγγλος, δὲν εἶνε αἱ σημεριναί, αἵτινες ἐγγίζουν τὸν οὐρανόν, ἀλλ' αἱ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καθ' ἣν οἰκίαι μὲ τρεῖς ὀρόφους ἐθεωροῦντο μεγάλαι. Ὡς ἐπίσης ἐθεωροῦντο ὡραῖαι αἱ οἰκίαι αἱ χρωματισταί, ὡς συνειθίζεται παρὰ τοῖς Ὁλλανδοῖς. Ἥμισυς αἰὼν διέρρευσε. Μὲ τοὺς 805,000 κατοίκους της ἡ Νέα Ὑόρκη ἐθεωρήθη τότε ἡ πρώτη πόλις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

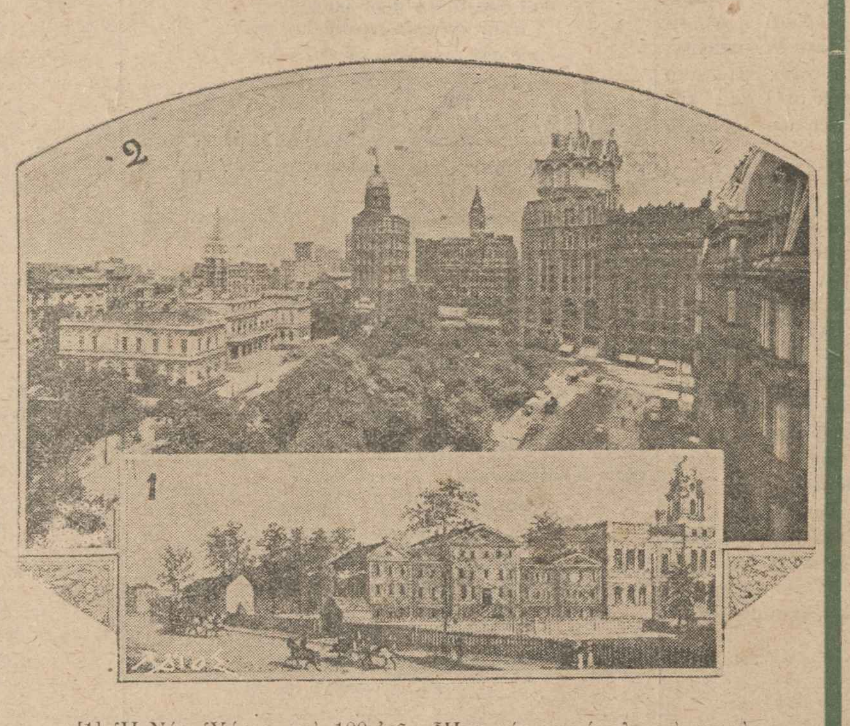

[1] Ἡ Νέα Ὑόρκη πρὸ 100 ἐτῶν. Ἦτο μία κωμόπολις μὲ μικρὰς οἰκοδομὰς καὶ στενοὺς δρόμους. — [2] Ἡ σημερινὴ Νέα Ὑόρκη. Εἶναι μία ἐκ τῶν μεγαλειτέρων πόλεων τοῦ κόσμου. Ἔχει τὰς ὑψηλοτέρας οἰκοδομὰς καὶ τὰς εὐρυτέρας λεωφόρους.

Η ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ ΣΗΜΕΡΟΝ

Σήμερον ὑπάρχει τὸ οἰκοδόμημα «Μετροπολιτὰν» μὲ πεντήκοντα ὀρόφους. Εἶνε 212 μέτρων ὕψους, δηλαδὴ τὸ ὑψηλότερον οἰκοδόμημα τοῦ κόσμου μετὰ τὸν πύργον τοῦ Εἰφφελ. Ἔπειτα ἔρχεται τὸ «Σίγγερ Μπουΐλδιν» μὲ 46 ὀρόφους. Τὰ οἰκοδομήματα ταῦτα ὀνομάζονται ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν «οὐρανοξύσται». Ἕκαστον τούτων ἔχει 30 ἀναβατῆρας.

Ἡ Νέα Ὑόρκη εἶνε ὁ τόπος τοῦ χρυσοῦ, ὅπου καθεὶς προσπαθεῖ νὰ πλουτίσῃ, νὰ πλουτίσῃ γρήγορα!

Ὁ χρόνος καθ' ὃν οἱ ἀγαθοὶ ἀστοὶ περιεπάτουν ἡσύχως εἰς τὰς στενὰς ὁδούς της παρῆλθεν, ἐλησμονήθη. Τώρα ἡ κίνησις εἶνε πυρετώδης εἰς τὰς εὐρείας λεωφόρους της, διότι ὅλοι, ἀνεξαιρέτως ὅλοι, κινοῦνται καὶ ἐργάζονται, διὰ νὰ πλουτίσουν.

* * *

TA ΚΩΜΙΚΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΑ ΠΡΟΞΕΝΙΑ

Σὲ τί κωμικὸ τέλος ἀπολήγουν πολλὲς φορὲς αὐτὰ τὰ προξενιά! Καὶ μάλιστα ὅταν ἀφορμὴ δὲν εἶνε τό: πόσα πέρνεις, πόσα θέλεις, ἤ: τὸ ἀρέσεις μου, ἀρέσω σου, ἀλλὰ ἔλλειψις συμπεριφορᾶς, τρόπου, ἢ τάκτ, ἐκ μέρους τῶν προξενευομένων.

Σὲ κάποιον προξενευόμενον δὲν ἀνοίχθη ἡ θύρα τῆς νύφης δευτέρα φορά, διότι τῆς ἔστειλεν ὡς δῶρον ἕνα κουτὶ σκόνι μὲ τὴ γραπτὴ σύστασι: αὐτὴ ἡ σκόνι θανατώνει ριζικῶς τοὺς κορέους· πλήρωσε καὶ τὸ λοῦστρο. Ἄλλος πάλι δὲν ἐπεσκέφθη δευτέρα φορὰ τὴν ὑπὸ μελέτην νέαν, διότι τὴν εὗρε ἔχουσαν νύχια μὲ πένθος.

Ἂν ἔκαμε καλὰ ἡ νέα ποὺ ἠρνήθη τὴν χεῖρά της εἰς τὸν ἀνόητον ἢ θρασὺν ἀποστολέα τῆς σκόνης τῶν κορέων, νομίζω πῶς ἔκαμε χίλιες φορὲς καλὰ μιὰ ἄλλη νέα, ποῦ θὰ σᾶς διηγηθῶ, ἡ ὁποία ἀπέπεμψε ἕνα μνηστῆρα διὰ τὴν πρωτότυπον βλακείαν του.

Καὶ πρὶν σᾶς διηγηθῶ τοὺς λόγους τῆς ἀποπομπῆς, θὰ σᾶς περιγράψω σὲ δυὸ γραμμὲς τὸν προξενητὴ καὶ τὴν προξενήτρα, ὡς καὶ τὸν ἀγοραστὴ μὲ τὴν πωλουμένη. Διότι τί ἄλλο θὰ πῇ προξενιό, παρὰ ἀγοροπωλησία, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι τὸ σφυρὶ τοῦ διαλαλητῆ τὸ ἀντικαθιστᾷ ἡ γυμνασμένη γλῶσσα τοῦ προξενητῆ καὶ τῆς προξενήτρας.

Μίαν νύκτα ὁ κὺρ-Βασιλάκης ὡδήγησε τὸν κὺρ-Ἄγγελο στὸ σπίτι τῆς κυρὰ Νικολάκαινας, ὅπου ἐγνώρισε τὴ ματμαζὲλ Βεργινία.

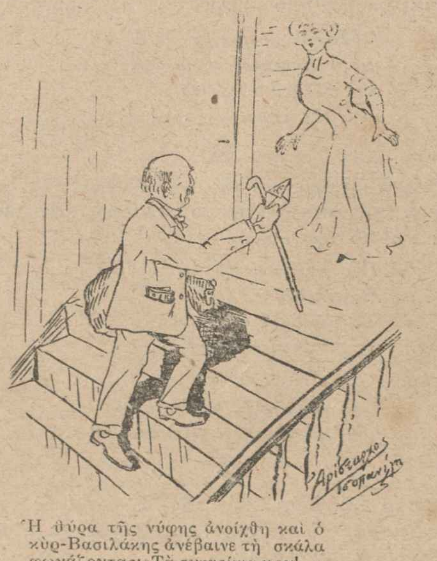

Ἡ θύρα τῆς νύφης ἀνοίχθη καὶ ὁ κὺρ-Βασιλάκης ἀνέβαινε τὴ σκάλα φωνάζοντας: «Τὰ συχαρίκια μου!...»

Ὁ κὺρ Βασιλάκης, λοιπόν, ἕνας πεννηντάρης πολυτεχνίτης πατέρας, παρεκάλεσε τὴν ἐξαδέλφην του (εἶνε ἐξάδελφοι, διότι ἡ μητέρες των ἔλιαζαν τὸν τραχανᾶ στὸν ἴδιον ἥλιο) κυρὰ-Νικολάκενα, μιὰ σαραντάρα καὶ εὐρείας περιφερείας μητέρα, νὰ εὕρουν, πάντοτε μὲ τὸ ἀζημίωτον, μιὰ νύφη διὰ τὸν σαραντάρη καὶ προγάστορα φίλον του κυρ-Ἄγγελον.

Ἡ κυρὰ-Νικολάκενα, ἡ ὁποῖα ξεπετᾷ εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἐδέχθη τὴν παράκλησι καὶ θυμήθη ἀμέσως τὴν φίλη της καὶ γειτονοπούλα της ματμαζὲλ Βεργινία, μιὰ νόστιμη κόρη μὲ κἄτι λεπτὲς ρυτίδες στὸ μελαχροινὸ πρόσωπό της, ἀνοιγμένες ὄχι ἀπὸ τὰ τριάντα χρόνια της, ἀλλὰ ἀπὸ μερικὲς ἐρωτικὲς ἀποτυχίες, διαλυθέντας ἀρραβῶνας καὶ ἀποτυχόντα συνοικέσια.

Μιὰ νύκτα ὁ κυρ-Βασιλάκης, ὡδήγησε τὸν κυρ-Ἄγγελο, κρυφὰ-κρυφὰ ἀπὸ τὴν κουρκουσούρα γρια-Γιώργενα, στὸ σπίτι τῆς κυρα-Νικολάκενας, ὅπου ἐγνώρισε τὴν ματμαζὲλ Βεργινία. Ἐκ τῶν δύο τριῶν συναντήσεων ἡ ἐντύπωσις ὑπῆρξε καὶ εἰς τοὺς δύο καλὴ κατ' ἀρχάς. Μάλιστα στὴ ματμαζέλ, διότι ὁ κυρ-Ἄγγελος, ὅπως ἐδήλωσε, ἐγνώριζε καὶ τὴν Ἀγγλικὴ. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ κυρ-Ἄγγελος ἀνεχώρησε διὰ τὴν ἰδιαιτέρα του πατρίδα, ὑποσχεθεὶς νὰ δώσῃ τὸν λόγον του εἰς τοὺς γονεῖς τῆς ματμαζὲλ ἅμα ἐπιστρέψῃ.

Δὲν πέρασαν δέκα μέρες, καὶ ὁ κυρ-Βασιλάκης ἐκαλεῖτο ἀπὸ τὸν κυρ-Ἄγγελο εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ ξενοδοχεῖα τῆς Ὁμονοίας. Ὁ κυρ-Βασιλάκης ἔσπευσε καὶ παρέλαβε ἀπὸ τὸν κυρ-Ἄγγελο, διὰ τὴν νύφην, ἕνα γράμμα καὶ ἕνα σακκὶ δεμένο στὴ μέση.

Ἡ θύρα τῆς νύφης ἀνοίχθη καὶ ὁ κομιστὴς κυρ-Βασιλάκης ἀνέβαινε τὴ σκάλα φωνάζοντας πρὸς τὴν νύφη καὶ τοὺς γονεῖς της.

— Τὰ συχαρίκια μου... Ἦρθε ὁ κυρ-Ἄγγελος!..

Ἡ ματμαζὲλ ἄνοιξε μὲ καρδιοκτύπι τὸ γράμμα καὶ διάβασε:

«Χρυσῆ μου!

Νὰ βράσῃς τὲς βροῦβες, νὰ ἀγοράσῃς καὶ μπριζόλλες, νὰ φᾶμε μαζὺ τὸ βράδυ. Νὰ προσκαλέσῃς καὶ τὴν κυρα-Νικολάκενα...

Ὁ Χρυσός σου Ἄγγελος»

Καὶ τὸ ξαφνικὸ ἔγινε ξαφνικώτερο, ὅταν ἔλυσαν τὸ σακκὶ καὶ ξέθαψαν ἀπὸ μέσα μιὰ σκούπα, λίγες ἀγγινάρες λίγα πράσα καὶ.... πέντε διπλοχεριὲς βροῦβες. Ἐννοεῖται πῶς ὁ φουκαρᾶς κὺρ-Βασιλάκης ξαναζαλώθη σακκὶ καὶ γράμμα καὶ τὰ ἐπανέφερε στὸν κὺρ Ἄγγελο ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως. Καὶ ἀπὸ κεῖ μετέβη εἰς τὴν κυρα Νικολάκενα, διὰ νὰ κλάψουν μαζὶ τὴν ἀποτυχία τοῦ προξενιοῦ καὶ τὴν ἀπώλειαν τῶν ποσοστῶν ἀπὸ τὴν προῖξ τῆς Βεργινίας.

Θ. ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ

Ὁ κὺρ Βασιλάκης μετέβη εἰς τῆς κυρὰ-Νικολάκαινες, διὰ νὰ κλάψουν μαζῆ τὴν ἀποτυχία τοῦ προξενιοῦ καὶ τὴν ἀπώλειαν τῶν ποσοστῶν ἀπὸ τὴν προῖξ τῆς Βεργινίας.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.—Ἡ ἡγεμονόπαις τῆς Σηστοῦ Ἡρὼ κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀβύδου Λεάνδρου νὰ γίνῃ ἱέρεια τῆς Ἀφροδίτης καὶ νὰ μείνῃ ἰσοβίως ἄγαμος καὶ παρθένος. Ἡ κόρη ἐκλείσθη εἰς τὸν ναὸν τῆς θεᾶς, τὴν ἠκολούθησε δὲ ἡ θεραπαινὶς της Ξανθή. Μετά τινα καιρὸν ὁ Λέανδρος καὶ ἡ Ἡρὼ συνηντήθησαν εἰς μίαν πανήγυριν τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἠγαπήθησαν, χωρὶς νὰ γνωρίζωνται. Ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ ἀνεγνωρίσθησαν, ἐξηκολούθησαν ν' ἀγαπῶνται. Ὁ Λέανδρος ἐπεσκέφθη ἅπαξ τὴν Ἡρὼ εἰς τὸν πύργον τοῦ ναοῦ, ὅπου ὡρκίσθησαν αἰωνίαν ἀγάπην. Ἐφοβοῦντο μόνον μὴ τοὺς προδώσῃ ἡ θεραπαινὶς Ξανθή. Διὰ τοῦτο ὁ Λέανδρος παρέλαβε τὴν θεραπαινίδα καὶ τὴν ὡδήγησεν εἰς Ἄβυδον καὶ τὴν παρέδωκεν εἰς τὸν θεράποντα Κλεῖτον, διὰ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς μέρος ἀσφαλὲς πρὸς διανυκτέρευσιν. Ὁ θεράπων τὴν ὡδήγησεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του Χάρη. Ὁ Χάρης δὲν ἦτο ἄλλος ἢ ὁ ἐραστής της Ἀπόλλων, ὅστις, ἅμα τὴν ἀναγνωρίζῃ, τὴν ἀποκαλεῖ ἑταίραν καὶ τὴν ἀπειλεῖ ὅτι θὰ τὴν καταγγείλῃ εἰς τοὺς ἄρχοντας. — Χάρη, τοῦ λέγει ὁ Κλεῖτος, ὁ ἔρως σὲ κατέστησε παράφρονα.

(Ἡ συνέχεια)

— Ὄχι ὁ ἔρως, ἀλλ' αἱ πράξεις σας.

— Πίστευσε λοιπόν. Εἴμεθα ἀμφότεροι ἀθῶοι.

— Εἶναι ἀνωφελὲς νὰ συζητῶμεν. Ὅσας δικαιολογίας ἔχεις ἑτοιμάσου νὰ τὰς εἴπῃς τὴν πρωΐαν ἐνώπιον τοῦ ἄρχοντος δικαστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ καταγγείλω, ὅτι μία παρθένος ἐκ Σηστοῦ, καθιερωμένη εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, ἐξυβρίσασα τὰ θεῖα, ἐδραπέτευσεν ἐκ τοῦ ναοῦ, καὶ εὑρίσκεται ἐδῶ, τρυφῶσα παρανόμως εἰς τὰς ἀγκάλας ἑνὸς θεράποντος τοῦ βασιλέως.

Ὁ κίνδυνος ἦτο σοβαρός.

Ἐὰν ὁ Χάρης ἐξετέλει τὴν ἀπειλήν του, κατεστρέφοντο τὰ πάντα.

Πῶς ἦτο δυνατὸν ὁ ἄρχων δικαστὴς νὰ μάθῃ ὅτι ἡ θεραπαινὶς τῆς κόρης τῆς ἐγκλείστου, εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, συνελήφθη δραπέτις εἰς Σηστὸν μὲ ἕνα θεράποντα τοῦ βασιλέως τῆς Ἀβύδου;

Δὲν θὰ ὑπωπτεύετο ἀμέσως ὅτι ἡ ἀπηγορευμένη σχέσις μεταξὺ Λεάνδρου καὶ Ἡροῦς ἐπανελήφθη;

Ἦτο λοιπὸν δυνατὸν νὰ προδοθῇ τὸ μέγα μυστικὸν τοῦ βασιλέως:

— Αὐτὸ δὲν δύναται νὰ γίνῃ, εἶπεν ὁ Κλεῖτος μὲ τόνον σοβαρόν.

— Πλανᾶσαι, ἐκραύγασεν ὁ Χάρης. Ἰδοὺ λοιπόν, σᾶς συνέλαβα εἰς τὴν παγίδα. Τώρα εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ διαφύγετε. Ἢ θὰ μοῦ μαρτυρήσετε ὅλην τὴν ἀλήθειαν, ἢ θὰ σᾶς προδώσω εἰς τὸν ἄρχοντα.

— Ὦ Ἀφροδίτη! ἐψιθύρισεν ἡ Ξανθὴ καθ' ἑαυτήν, δόσε μου λύσιν νὰ σωθῶ ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδον τοῦτο δίλημμα.

— Τί σκέπτεσαι; ἠρώτησεν ὁ Χάρης. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος νὰ σωθῇς. Πρόσεξε μάλιστα μὴ θελήσῃς νὰ ψευσθῇς, διότι τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦνε πάλιν τὸ αὐτό. Ἐὰν δὲν μοῦ εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν, μόλις ὁ ἥλιος ἀνατείλῃ, ἐγὼ θὰ εὑρίσκωμαι πρὸ τοῦ δικαστοῦ, καὶ πρὶν ἡ δύσῃ, σεῖς ἀμφότεροι θὰ ἦσθε εἰς τὴν φυλακήν.

Ἡ Ξανθὴ ἐστράφη πρὸς τὸν Κλεῖτον, ὡς ἐὰν ἐζήτει παρ' αὐτοῦ βοήθειαν.

— Ἔ λοιπόν, ἄκουσε, εἶπεν ὁ Κλεῖτος, χαμηλώνων τὴν φωνήν: Ἐγὼ θὰ σοῦ εἴπω τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ καὶ σύ, τοὐλάχιστον ὡς φίλος μας, θὰ ἀναλάβῃς νὰ μᾶς σώσῃς.

Ἡ Ξανθὴ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀγωνιῶσα νὰ ἀκούσῃ ποῦ θὰ καταλήξῃ ὁ βασιλικὸς θεράπων.

— Ἡ κόρη αὐτή, τῆς ὁποίας ἀγνοῶ καὶ τ' ὄνομα, οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἐρωμένη μου. Δὲν τὴν γνωρίζω κἄν. Μόλις τώρα βλέπω τὸ πρόσωπόν της, διὰ πρώτην φοράν. Σοῦ τὸ ὁρκίζομαι. Ἀλλ' ὅ,τι λέγω εἶναι βέβαια ἀπίστευτον καὶ ἔχεις δίκαιον νὰ δυσπιστῇς. Λοιπὸν τὴν κόρην ταύτην ὡδήγησε πρὸ ὀλίγου εἰς Ἄβυδον, διὰ τοῦ ἰδιαιτέρου πλοιαρίου του, ὁ βασιλεύς.

Ἓν σκίρτημα ἀπότομον ἐτάραξε τὴν Ξανθήν, ἐνῷ ὁ Χάρης ἔκπληκτος ἐπερίμενε τὴν συνέχειαν.

—Ναὶ ὁ βασιλεύς, ἐπανέλαβεν ὁ Κλεῖτος, τὴν ἔφερεν ἐδῶ διὰ θαλάσσης καὶ μοῦ τὴν ἐνεπιστεύθη. Μὲ διέταξε νὰ τὴν σεβασθῶ ὡς δέσποινάν μου καὶ νὰ μὴ τὴν ἐνοχλήσω εἰς τὸ παραμικρόν. Ἦτο ἀδύνατον, κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως, νὰ τὴν ὁδηγήσω ἀπόψε εἰς τ' ἀνάκτορα. Ὁ κύριός μου μοῦ ἀνέθηκε νὰ τὴν φυλάξω καθ' ὅλην τὴν νύκτα εἰς ἕνα οἶκον τῆς ἐμπιστοσύνης μου, μέχρι τῆς πρωΐας. Ποῦ νὰ τὴν ὁδηγήσω; Ποῦ ἀλλοῦ, παρὰ εἰς τὴν κατοικίαν ἑνὸς φίλου μου πιστοῦ, ὅπως ἐνόμιζα ὅτι εἶσαι σύ; Δὲν ἠδυνάμην ὁ ταλαίπωρος νὰ φαντασθῶ, ὅτι παντοῦ ἀλλοῦ μοῦ ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ ζητήσω ἄσυλον, πλὴν τῆς ἰδικῆς σου κατοικίας, ἀφοῦ μόνος σύ, καθ' ὅλην τὴν Ἄβυδον, γνωρίζεις τὴν μυστηριώδη ταύτην γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἀγνοῶ ἐγώ. Τὴν ἔφερα ἐδῶ, ἀλλὰ ἰδοὺ ὅτι ἔκαμα λάθος ἀσυγχώρητον. Εὑρέθη νὰ ἦνε ἐρωμένη σου. Τί πταίω ἐγὼ εἰς τοῦτο; Περίμενε λοιπὸν νὰ φθάσῃ ἡ πρωΐα καὶ ὅταν ὁ βασιλεὺς ἀφυπνισθῇ, θὰ μεταβῶμεν εἰς τ' ἀνάκτορα καὶ θὰ τὴν παραδώσω εἰς αὐτόν. Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ τοῦ εἴπω τότε ὅλα τὰ καθέκαστα καὶ ἐκεῖνος ἂς σοῦ δώσῃ οἱανδήποτε ἐξήγησιν ζητεῖς. Ἐκεῖνος εἶναι ὑπεύθυνος ἀπέναντί σου καὶ ὄχι ὁ ταλαίπωρος ἐγώ, ὁ ὁποῖος μόνον τὰς διαταγάς του ἐξετέλεσα.

Ὁ Χάρης ἐνόησεν ὅτι ὁ φίλος του εἶχεν ὁμολογήσει ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια αὐτὴ τὸν ἐσκανδάλιζε τώρα περισσότερον.

—Ὁ βασιλεύς! ἐτραύλισε μεταξὺ τῶν ὀδόντων του, παρατηρῶν τὴν ἐρωμένην του. Τί κοινὸν μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ βασιλέως;

Ἡ Ξανθὴ κατεβίβασε τὸ βλέμμα, χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ.

— Σιωπᾷς;

— Δὲν δύναμαι νὰ ἀποκαλύψω μυστικόν, ὅπερ δὲν μοῦ ἀνήκει.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους εἰς ποῖον ἀνήκει τὸ περίφημον τοῦτο μυστικόν;

— Εἰς τὸν βασιλέα, εἶπεν ἡ Ξανθή, μὴ δυναμένη πλέον ν' ἀποφύγῃ τὴν ἀπάντησιν.

Ἐπηκολούθησε μικρὰ σιγή, μετὰ τὴν ὁποίαν ὁ Χάρης, σκεφθείς, εἶπε:

— Τώρα μοῦ φαίνονται μυστηριωδέστερα τὰ πράγματα. Διστάζω ἀκόμη νὰ πιστεύσω ὅσα ἤκουσα. Καὶ διὰ νὰ πεισθῶ, δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος, εἰμὴ νὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ μαζῆ σας εἰς τὰ Ἀνάκτορα.

— Πῶς εἶναι δυνατόν; ἠρώτησεν ὁ Κλεῖτος. Ὁ Βασιλεύς.....

— Θ' ἀναγκασθῇ νὰ μὲ δεχθῇ, ὅταν ἀκούσῃ ὅτι εἶμαι ἕτοιμος νὰ καταγγείλω τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἥρπασεν ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης.

— Χάρη! εἶπεν ἡ Ξανθή, γονυπετοῦσα πρὸ αὐτοῦ, σὲ ἱκετεύω.....Δὲν εἶναι δυνατόν!....

— Τότε ὁμίλησε, εἶπεν ἐκεῖνος ἀδυσώπητος.

— Ἀναλογίσου ὅτι θὰ γίνῃς αἴτιος καταστροφῆς. Πῶς θὰ σὲ ἴδῃ ὁ βασιλεὺς εἰς τὰ ἀνάκτορα κάτοχον μεγάλου μυστικοῦ του; Σκέψου τί περιμένει καὶ ἐμὲ καὶ τὸν ἀτυχῆ τοῦτον θεράποντα. Τί ἄλλο, παρὰ ὁ θάνατος;

— Ὁ βασιλεὺς δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ σᾶς θανατώσῃ, ἐφ' ὅσον γνωρίζει ὅτι εἶμαι κάτοχος ἐγὼ τοῦ μυστικοῦ του.

— Τότε θὰ κινδυνεύσῃς καὶ σύ. Σὲ ἱκετεύω, ἀγαπητέ μου Χάρη, μὴ ἐπιμείνῃς νὰ μάθῃς πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν σ' ἐνδιαφέρουν.

— Νομίζεις;

— Ἂν σ' ἐνδιαφέρῃ κάτι, εἶναι ἡ ἀγάπη μου, ἀλλὰ περὶ αὐτῆς μὴ ἔχῃς τὴν παραμικρὰν ἀμφιβολίαν. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι ὑποθέσεις ἄσχετοι πρὸς σέ.

— Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς, εἶπες περισσότερα τοῦ πρέποντος. Τώρα δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μάθω περισσότερα. Ἐνόησα τί εἶναι τὸ μυστικὸν τοῦ βασιλέως τῆς Ἀβύδου.

— Χάρη!....

— Ὁ βασιλεὺς ἀγαπᾷ κρυφίως τὴν Ἡρώ, τὴν δέσποινάν σου, τὴν ὡραίαν πράγματι Ἡρώ.

— Ἄ!...ἔκαμεν ὁ Κλεῖτος ὡσεὶ κεραυνωθείς, καὶ ἐστηρίχθη κάτωχρος ἐπὶ ἑνὸς ξυλίνου ἑδωλίου.

— Χάρη, τί ἔκαμες;

— Τὸ ἀγνοεῖ λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος αὐτός; ἠρώτησεν ὁ Χάρης, δεικνύων τὸν θεράποντα.

— Τί νὰ γνωρίζῃ, ἀφοῦ δὲν συμβαίνει τίποτε; ἀπήντησεν ἡ κόρη.

Ἀλλ' αἱ διαψεύσεις τῆς Ξανθῆς δὲν ἦσαν πλέον ἀρκεταὶ νὰ μετριάσουν τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν εἶχε γεννήσει εἰς τὸν Κλεῖτον ἡ ἀποκάλυψις τοῦ φίλου του.

— Ἐμπρός, ὁμίλησε τώρα μὲ ἐλευθερίαν, εἶπεν ὁ Χάρης, ἀτενίζων τὴν Ξανθήν. Ἰδοὺ τὰ γνωρίζομεν ὅλοι.

— Εἶναι ψεῦδος! ἐκραύγασεν ἐκείνη, ὁ Λέανδρος δὲν ἀγαπᾷ πλέον τὴν Ἡρώ.

— Ματαίως ἀγωνίζεσαι, εἶπεν ὁ Χάρης. Ἀντὶ νὰ διαψεύσῃς πράγματα γνωστὰ καὶ φανερά, εἰπὲ καλλίτερα πῶς εὑρέθης σύ, τοιαύτην ὥραν, εἰς τὴν Ἄβυδον καὶ τί ζητεῖς καὶ τί σκοπεῖς νὰ κάμῃς τώρα μετ' ὀλίγον εἰς τ' ἀνάκτορα.

— Ἰδοὺ λοιπὸν τὰ πάντα, εἶπεν ἡ κόρη μὲ ὕφος ἔντονον, διὰ νὰ πιστοποιήσῃ ὅτι λέγει τὴν ἀλήθειαν. Ἐπωφελήθην τῆς ἀδείας τοῦ ἱερέως, ὅπως ἔλθω ἐδῶ καὶ θυσιάσω εἰς τὸν Δία. Ἔφυγα ἀπὸ τῆς προχθεσινῆς νυκτὸς εἰς τὸν ναὸν καὶ ἀντὶ νὰ ἔλθω κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν Ἄβυδον, μετέβην εἰς τὸν ὑψηλὸν λοφίσκον τῆς πατρίδος μας, εἰς τὴν ἀνθόπλεκτον καλύβην, ὅπου ἐγίνοντο ἄλλοτε αἱ συναντήσεις μας καὶ ὅπου μοῦ ὑπεσχέθης ὅτι μένεις διαρκῶς, διὰ νὰ εὕρω σέ.

— Πρόσεξε.... ἡ ἔκφρασις τῆς μορφῆς σου διαμαρτύρεται ὅτι δὲν λέγεις πλήρη τὴν ἀλήθειαν.

— Ὁρκίζομαι ὅτι ὅσα σοῦ λέγω εἶνε ἀληθῆ. Μετέβην, ἠγωνίσθην, ἀλλὰ δὲν σὲ ηὗρα. Δὲν ηὗρα οὐδένα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος νὰ μοῦ εἴπῃ τί ἀπέγινες. Εἰσῆλθα εἰς τὴν παλαιάν μας φωλεάν, τῆς ὁποίας ἤνοιξα τὴν θύραν κατὰ τὴν παλαιάν μας μέθοδον, καὶ ἔμεινα ἐκεῖ. Ὤ, πόσας ἀναμνήσεις δὲν μοῦ ἔφερεν ἡ νυκτερινὴ αὐτὴ ἐπίσκεψις! Εἶδα τὸ ἁπλοῦν ἑδώλιον καὶ τὴν ξυλίνην κλίνην μὲ δέσμην ἀνθέων μαραμένων καὶ μὲ στρῶμα ἐκ χλόης ξηρανθείσης πλέον. Ἐκάθησα ἐκεῖ καὶ ἐπερίμενα τὴν ἐπιστροφήν σου. Ἀλλὰ ματαίως ἐπερίμενα μέχρι τῆς νυκτὸς τῆς ἐπιούσης. Τότε, ἀπελπισθεῖσα, ἀπεφάσισα νὰ φύγω. Ἐζήτησα μίαν λέμβον ἀνήκουσαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ναοῦ, ἀλλ' ὁ λεμβοῦχος ἀπουσίαζεν εἰς τὴν πόλιν. Εὗρῆκα μίαν ἄλλην κατὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ τὴν ἐμίσθωσα διὰ νὰ μὲ φέρῃ εἰς τὴν Ἄβυδον. Ἐπλησίαζα πλέον εἰς τὸν λιμένα, ὅτε ἡ λέμβος, ἀπὸ ἀπειρίαν τοῦ ἡμικοιμωμένου κωπηλάτου, προσέκρουσεν ἐπὶ μικρᾶς ὑφάλου καὶ ἐρράγη. Παρ' ὀλίγον νὰ πνιγῶ, ἢ μᾶλλον ἀφεύκτως θὰ ἐπνιγόμην, ἂν κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ κινδύνου δὲν ἐνεφανίζετο ἐνώπιόν μου εἷς νεανίας θελκτικός, ὁ ὁποῖος μὲ τοὺς ἰσχυροὺς βραχίονάς του μὲ διέσωσεν, ἐνῷ συγχρόνως ἐβοήθει τὸν λεμβοῦχον νὰ σώσῃ τὸ πλοιάριόν του. Ὁ νεανίας ἦτο μόνος καὶ μὲ παρέλαβε μαζῆ του, διὰ νὰ μ' ἀποβιβάσῃ εἰς τὴν ξηράν. Ἐξενίσθη ὅμως ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι μία κόρη ὡς ἐγὼ ἐθαλασσοπόρει μόνη εἰς μεταμεσονυκτίους ὥρας καὶ μὲ ὑπέβαλεν εἰς ἐρωτήσεις. Ἐγὼ τοῦ ἀπήντησα ὅλην τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἡ ἀπάντησίς μου τὸν ἐτρόμαξεν: «Εἶμαι ὁ Λέανδρος, μοῦ εἶπεν, ὁ τῆς Ἀβύδου βασιλεύς. Γνωρίζεις σύ, ὡς θεραπαινὶς τῆς κόρης, τὴν ὁποίαν εἶχα ἄλλοτε γνωρίσει, ὅτι μὲ κατηγόρησαν ὡς ἐραστήν της καὶ ὅτι μοῦ ἐπέβαλαν νὰ τὴν ἀρνηθῶ διὰ παντός. Ἐὰν λοιπὸν μᾶς ἴδουν τώρα, κινδυνεύω νὰ παρεξηγηθῶ, ὅτι παρέλαβα τὴν θεραπαινίδα τῆς Ἡροῦς». Κατόπιν τούτου ἀπεφάσισε νὰ μὲ ἐμπιστευθῇ εἰς τὸν θεράποντά του τοῦτον, ὅπως διέλθω ὑπὸ τὴν προστασίαν του τὴν νύκτα, καὶ τὴν πρωΐαν μὲ διέταξε νὰ μεταβῶ εἰς τὰ ἀνάκτορα, διὰ νὰ μοῦ ὑποδείξῃ κατὰ ποῖον τρόπον δυνάμεθα νὰ ἀποφύγωμεν τὴν παρεξήγησιν. Αὐτὴ εἶνε ὅλη ἡ ἀλήθεια. Μάρτυς μου καὶ ὁ Κλεῖτος.

Ὁ Χάρης ἐφάνη πεισθεὶς εἰς τοὺς λόγους τῆς Ξανθῆς.

— Καὶ πότε θὰ μεταβῇς εἰς τὰ ἀνάκτορα; τὴν ἠρώτησε μὲ ὕφος τώρα ταπεινόν.

— Πρὸ μεσημβρίας.

— Κατόπιν θὰ σὲ περιμένω εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ οἴκημα καὶ δὲν θὰ σὲ ἀφήσω πλέον ν' ἀπομακρυνθῇς.

Ἡ κόρη ἐταράχθη εἰς τὴν φράσιν ταύτην.

Ἴσως νὰ τὸν ἠγάπα ὅπως ἄλλοτε. Ἀλλ' ἤδη ἡ ψυχή της ὅλη ἦτο ἀφωσιωμένη εἰς τὸν Λέανδρον, κατόπιν τοῦ εὐέλπιδος χρησμοῦ τῆς Ἀφροδίτης.

Ἐσκέφθη ἐπί τινας στιγμὰς τί ὤφειλε νὰ ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ μὴ εὑρίσκουσα ἀπάντησιν καλλιτέραν, εἶπε:

— Βεβαίως... θὰ συναντηθῶμεν καὶ δὲν θὰ χωρισθῶμεν πλέον.

— Ἀλλ' ἡ Ἀφροδίτη; ἠρώτησεν ἐκεῖνος.

— Θὰ μὲ συγχωρήσῃ.

— Ἀπεφάσισες λοιπὸν νὰ λυτρωθῇς ἐκ τοῦ ναοῦ;

— Ἀρκοῦν τὰ παρελθόντα ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα ἔδειξα τὴν ἀφοσίωσίν μου πρὸς τὴν ἀγαπητήν μου δέσποιναν. Τώρα δὲν μοῦ εἶνε πλέον δυνατὸν νὰ ὑπομένω τὴν φυλάκισιν εἰς τὸν ναόν. Ἡ φυλάκισις αὐτὴ εἶνε φρικτωτέρα τοῦ θανάτου καὶ εἶμαι πολὺ νέα ἀκόμη διὰ νὰ ἀποθάνω.

— Ἀλλ' ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ φύγῃς, ἀφοῦ καθιερώθης πλέον ;

— Ἐγὼ δὲν ἔγινα ἱέρεια ὅπως ἡ δέσποινά μου. Εἰσῆλθα μόνον ἐκεῖ ὡς σύντροφός της καὶ θεραπαινίς. Εἶμ' ἐπομένως ἐλευθέρα νὰ ἐξέλθω, ὡς μοῦ εἶπεν, ἄλλως, καὶ ὁ ἱερεύς.

— Εὐτυχὴς ἐγώ, ὡραία μου.

— Κλεῖτε, εἶπεν ἡ Ξανθή, στραφεῖσα πρὸς τὸν θεράποντα, ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν, ἡ πόλις ἀφυπνίσθη. Εἶνε καιρὸς ἴσως νὰ μεταβῶμεν εἰς τ' ἀνάκτορα.

* * *

Ἐξῆλξαν τοῦ μικροῦ οἰκίσκου, ὁ Κλεῖτος μετὰ τῆς Ξανθῆς, ἐνῷ ὁ Χάρης ἔμεινεν ἐκεῖ, ἀναμένων τὴν ἐπιστροφήν της.

Μετ' ὀλίγην ὥραν, εἰς ἕνα τῶν βασιλικῶν θαλάμων, ἡ Ξανθὴ εὑρίσκετο ἐνώπιον τοῦ βασιλέως.

Μὲ τὸ πρόσωπον ἐσκυμμένον πρὸς τὸ ἔδαφος, ἐπερίμενεν ἡ κόρη νὰ τῆς ὁμιλήσῃ ὁ βασιλεύς, καὶ νὰ τῆς ἀπαγγείλῃ τὴν ἀπόφασίν του, διότι ἡ Ξανθὴ εὑρίσκετο, ἀκριβῶς εἰπεῖν, ὑπὸ κατηγορίαν.

— Τώρα, τῆς εἶπε, θὰ μείνῃς εἰς τ' ἀνάκτορα, ἕως ὅτου ἡ δέσποινά σου καὶ ἐγὼ ἀσφαλισθῶμεν ἀπὸ οἱουδήποτε κινδύνου.

— Καὶ ποίαν σχέσιν, βασιλεῦ, ἔχει ἡ ἰδική μου κράτησις μὲ τὸν κίνδυνον τὸν ἰδικόν σας ;

— Ὁ φόβος μὴ προδώσῃς τὸ μεταξύ μας μυστικόν.

— Ἀλλ' ἤκουσες ἤδη, κύριέ μου, τί μὲ ὤθησε νὰ πράξω ὅ,τι ἔπραξα, μέχρι σημείου νὰ παρεξηγηθῶ.

— Τί ἦτο τοῦτο ;

— Ὁ χρησμὸς τῆς Ἀφροδίτης.

— Αὐτὸν εἶσαι ἐλευθέρα νὰ τὸν πιστεύῃς μόνον σύ. Δι' ἐμὲ εἶνε ἀδιάφορος.

— Ἐν τούτοις...

— Προχώρησε.

— Φοβοῦμαι...

— Τελείωσε λοιπόν.

— Ὅτι ὁ χρησμὸς αὐτὸς σὲ ἀναγκάζει νὰ μὲ κρατήσῃς εἰς τ' ἀνάκτορά σου, πλησίον σου.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς)

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ

ΑΘΙΓΓΑΝΙΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ

ΙΛΜΑΡ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ

Θὰ συνηντῶντο εἰς μία πεδιάδα, ποὺ ἦτο τρεῖς ὧρες μακρὰν τῆς Μαδρίτης.

Ὅταν ὁ ἥλιος θὰ ἀνέτελεν, διακόσιοι ἀθίγγανοι ἔπρεπε νὰ ἔχουν ἔλθῃ.

Καὶ ὅταν ὁ ἥλιος ἐπρόβαλλε καὶ ἐμετρήθησαν, πέντε μόνον ἔλειπαν.

Δὲν θὰ ἀνέμεναν, ἀλλὰ θὰ ἔφευγαν ἂν αἴφνης δὲν ἠκούετο ἀπὸ πολλὰ στόματα μία ἐρώτησις :

— Κι' ἀρχηγός μας ποιὸς θὰ ἦναι ;

Τότε ὡς ἐκ συμφώνου ἀπεκρίθησαν πολλοί :

— Ὁ Ἰλμάρ.

Ἦτο δ' οὗτος εἰκοσιπενταετὴς μὲ ὑψηλὸν ἀνάστημα, μὲ ὡραῖον πρόσωπον, μὲ ὕφος ἀγέρωχον.

Ὅλοι τὸν ἐδέχθησαν ὡς ἀρχηγὸν καὶ ἀπόλυτον τῆς ζωῆς των κύριον.

Πρὶν νὰ ξεκινήσουν, ὁ Ἰλμὰρ —ἀρχηγὸς πλέον— εἶπε τὰ ἑξῆς :

— Ἐμένα διαλέξατε ἀρχηγὸ καὶ ὁδηγό σας ; Ἐκάνατε καλά, γιατὶ ὅλα τὰ μυστικὰ περάσματα τῶν βουνῶν τὰ γνωρίζω. Ὁ πατέρας μου δέκα χρόνια ἦταν ἀρχηγὸς τῶν πατέρων σας καὶ ὅλα τὰ μυστικὰ μονοπάτια ποῦ ἤξερε, καθὼς καὶ τὸν ἐχθρὸ πῶς μποροῦμε ν' ἀποφεύγωμε, μοῦ ἔμαθε. Ὅλα αὐτὰ θὰ μᾶς χρησιμεύσουνε πολύ. Ἕνα θέλω μόνο : ἀπόλυτη ὑποταγὴ στὴ θέλησί μου. Μικρὴ παρακοὴ θὰ τιμωρῆται μὲ θάνατον. Ἐτελείωσα.... Ἑτοιμασθῆτε...

* * *

Δὲν εἶχε τελειώσῃ τοὺς λόγους ὁ Ἰλμὰρ καὶ ἐφάνηκαν οἱ πέντε ποῦ ἔλειπαν.

Ἦσαν δύο γραῖαι, εἷς γέρων καὶ δύο ὡραιόταται ἀδελφαί. Ἐχαιρέτησαν μὲ σεβασμὸν τὸν ἀρχηγόν. Ἐκεῖνος παρετήρει μὲ ἔκπληξιν τὴν μίαν τῶν ἀδελφῶν, τὴν ὡραιοτέραν. Δὲν ἤλπιζεν ὅτι ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἀθιγγάνων τοιαύτη καλλονή. Καὶ εἰς στιγμήν, ποῦ οἱ ἄλλοι δὲν ἐπρόσεχαν, ἑτοιμαζόμενοι πρὸς ἀναχώρησιν :

— Εἶμ' ἀρχηγός, τῆς λέγει, μὲ χαμόγελο, τὸ ξεύρεις ;

Ἐκείνη ἐλέγετο Μύρθα, οἱ δὲ ἀθίγγανοι τὴν ὠνόμαζαν «Μύρθα ἡ ὤμορφη».

— Τὸ ξέρω, ἀρχηγέ, Ἀπήντησεν ἡ Μύρθα.

— Καὶ ξεύρεις πῶς μοῦ ὀφείλεις ἀπόλυτη ὑποταγή;

— Περιμένω τὴ διαταγή σου, ἀρχηγέ.

— Σὲ ἀγαπῶ, τῆς λέγει ὁ Ἰλμὰρ μὲ σοβαρότητα, καὶ χαμηλώνων τὸν τόνον τῆς φωνῆς του. Λοιπόν, θέλημά μου εἶνε καὶ σὺ τὸ ἴδιο νὰ κάνῃς γιὰ μένα.

— Ἄλλον ἀγαπῶ, εἶπεν ἡ Μύρθα, κι' αὐτὸ ποῦ ζητᾷς εἶναι ἀδύνατο. Ἡ ζωή μου ὅμως σοῦ ἀνήκει.

Ὁ ἀρχηγὸς ἔλαβε στάσιν ὑπερήφανον, καὶ μὲ ἀγέρωχον ὕφος εἶπε :

— Ὄχι μόνο ἡ δική σου μοῦ ἀνήκει, ἀλλὰ καὶ ἡ δική του.

Εἶτα πρὸς τοὺς ὑπηκόους του στραφείς :

— Δὲν θὰ ξεκινήσωμε σήμερα, εἶπε.

Καὶ μὲ σταθερὸν βῆμα, χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὴν ἔκπληξιν τῶν Ἀθιγγάνων, εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνήν του.

Ἐκεῖ ἄφησεν ἐλεύθερον τὸν χείμαρρον τῆς ὀργῆς του. Ἐσκέπτετο ἐκδίκησιν. Θὰ ἐξεδικεῖτο ἐκεῖνον ποῦ ἠγάπα ἡ Μύρθα.

Ὁ ἐραστὴς τῆς Μύρθας ἐλέγετο Τόρος καὶ εἶχεν ἀδελφὸν Νόκομην καλούμενον, ὅστις ἦτο πασίγνωστος διὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν του.

Αὐτὸν τὸν Νόκομην ἐκάλεσεν ὁ Ἰλμάρ. Τί εἶπαν μεταξύ των ἄγνωστον. Ὅταν ἐξῆλθαν τῆς σκηνῆς, καὶ τῶν δύο τὰ πρόσωπα ἦσαν χαρωπά.

Ἐν μέσῳ γενικῆς σιγῆς ὁ Ἰλμὰρ εἶπε :

— Σήμερα γίνονται οἱ ἀρραβῶνες τοῦ Νόκομη μὲ τῆς Μύρθας τὴν ὤμορφη ἀδελφή. Αὔριον οἱ γάμοι καὶ τὴν ἄλλη θὰ ξεκινήσωμε.

Ὅλοι ἐχάρησαν δι' αὐτὸν τὸν γάμον. Ἰδίως ἡ Μύρθα καὶ ὁ Τόρος, σκεπτόμενοι, ὅτι ἀργότερον καὶ αὐτοὶ θὰ ἐνυμφεύοντο. Καὶ οὕτω δύο ἀδελφοὶ θὰ ἔπερναν δύο ἀδελφάς, ἀποτελοῦντες ὅλοι ὁμοῦ εὐτυχῆ οἰκογένειαν.

* * *

Οἱ ἀρραβῶνες εἶχαν τελεσθῇ καὶ ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ γάμου. Οἱ Ἀθίγγανοι ἀνέμεναν τὸν ἀρχηγόν των διὰ νὰ ἀρχίσῃ ἡ στέψις.

Αἴφνης εἷς Ἀθίγγανος, χρέη κήρυκος ἐκτελῶν, ἦλθε καὶ σταθεὶς εἰς τὸ μέσον, ἐκφωνεῖ :

«Ἐγώ, ὁ ἀρχηγὸς Ἰλμάρ, δὲν ἐπιτρέπω δύο ἀδελφαὶ νὰ πέρνουν δύο ἀδελφούς.»

Μὲ ἄλλους λόγους :

«Τόρε, ὁ Νόκομης ὁ ἀδελφός σου πέρνει τῆς Μύρθας τὴν ἀδελφή. Εἰς σὲ λοιπὸν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πάρῃς τὴν Μύρθαν, ἂν ἀγαπᾷς τὴν ζωήν σου.»

Τὸ ἐνόησεν ὁ δυστυχὴς καὶ συνέσφιξε τοὺς γρόνθους του ἐξ ὀργῆς. Τί μανία ! Ἦτο ἀνίσχυρος ἔμπροσθεν τοῦ παντοδυνάμου ἀρχηγοῦ. Ἔτριξε τοὺς ὀδόντας του καὶ ἔσπευσε νὰ ἀπομακρυνθῇ, διὰ νὰ σκεφθῇ τί θὰ πράξῃ.

Ἀλλὰ τί δύναται νὰ πράξῃ ; Νὰ παρακούσῃ τὸν ἀρχηγόν ; Δυστυχία εἰς αὐτόν ! Θὰ ὑποστῇ μαρτύρια, τὰ ὁποῖα δὲν ὑφίσταται ὁ χειρότερος τῶν κακούργων εἰς τὴν κόλασιν.

Νὰ φύγῃ μὲ τὴν Μύρθαν ; Θὰ συνελαμβάνοντο καὶ τότε ἀλλοίμονον καὶ εἰς τοὺς δύο ! Νὰ φονεύσῃ τὴν ἀδελφὴν τῆς Μύρθας ; Ἡ Μύρθα τὴν ἠγάπα πολὺ καὶ ὕστερον πιθανὸν ἡ ἀγάπη της εἰς μῖσος νὰ μετετρέπετο καὶ αὐτὸς εἰς μάτην θὰ ἐγίνετο δολοφόνος καὶ θὰ ἐτιμωρεῖτο.

Λοιπὸν ὑπάρχει ἄλλη διέξοδος ; Ὑπάρχει μία καὶ μόνη... Τὴν ἐσκέφθη... Ἀλλὰ τρέμει... Αἱ τρίχες του ἀνορθοῦνται. Παγερὸν ῥῖγος διατρέχει τὸ σῶμά του. Οἱ ὀφθαλμοί του διανοίγονται ὑπερμέτρως καὶ μένουν ἀπλανεῖς. Καὶ ὅμως.... αὐτὸ μένει.... Τετέλεσται... τὸ ἀπεφάσισε...

Ἡ νύμφη ἵστατο εἰς τὸ μέσον τῶν ἀθιγγάνων, ὁ δὲ Νόκομης ἐτέλει, κατὰ τὸ ἔθιμον, διάφορα γυμνάσματα ἐπάνω εἰς τὸ ὡραῖόν του ἄλογον, χειροκροτούντων τῶν θεατῶν. Καὶ τώρα δὲν ἔμενε, εἰμὴ ἓν μόνον γύμνασμα, διὰ νὰ γίνῃ ἡ στέψις. Ἔπρεπε ὁ γαμβρὸς νὰ ἀπομακρυνθῇ πολύ, καὶ κατόπιν νὰ τρέξῃ ταχέως· ὅταν δὲ φθάσῃ πλησίον τῆς κόρης, νὰ ἀνακόψῃ τὴν ὁρμὴν τοῦ ἀλόγου καὶ νὰ σταθῇ εἰς τὸ πλευρόν της.

Ἀνεχώρησε διὰ τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ ἐκκινήσῃ. Ἦτο ἱκανὴ ἀπόστασις, τόσον μεγάλη, ὥστε δὲν ἔβλεπε τοὺς ἀθιγγάνους, οὐδ' αὐτοὶ αὐτόν.

Ἡτοιμάσθη... Ἀλλ' ἐνῷ ἠθέλησε νὰ κεντήσῃ τὸν ἵππον του, μία στιβαρὰ χεὶρ κρατεῖ τὴν ἰδικήν του, καὶ μία μάχαιρα εἰσχωρεῖ εἰς τὸ σῶμά του. Ἦτο ὁ ἀδελφός του...

Ἐν τούτοις ὁ Νόκομης δὲν ἔπεσεν, ἀλλὰ διὰ τῶν ποδῶν του παρορμῶν τὸν ἵππον, κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ ἐκεῖ νὰ σταματήσῃ τὸν ἵππον του εἰς τὸ πλευρὸν τῆς νύμφης. Ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ ἡ ζωὴ σταματᾷ τότε. Ἀφίνει τὸν χαλινὸν καὶ πίπτει ψιθυρίζων :

— Συγχώρεσέ τον, Θεέ μου, ὅπως καὶ ἐγὼ τὸν συγχωρῶ.

Καὶ ἐκπνέει.

* * *

Εἶδαν τὴν πληγὴν καὶ ἐνόησαν ὅτι ἐδολοφονήθη. Τὸ ἔγκλημα πρέπει νὰ τιμωρῆται. Ἡ εὐθύνη ἔπιπτεν εἰς τὸν ἀρχηγόν.

— Τί τοῦ πρέπει τοῦ δολοφόνου ; ἠρώτησε ψυχρῶς ὁ Ἰλμάρ.

— Ἡ φωτιά !

— Δῆτε ἂν λείπῃ κανείς.

Μόνον ὁ Τόρος ἔλειπεν.

Βρῆτέ τον καὶ στήσετε ξύλα. Διέταξεν ὁ ἀρχηγός.

* * *

Μετ' ὀλίγον συνέλαβαν τὸν ἀδελφοκτόνον.

Οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν ἐρυθροί, ἐπὶ τῆς ἐνδυμασίας του δὲ ἐφαίνοντο ἴχνη αἵματος. Δὲν ἐχώρει ἀμφιβολία, ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ φονεύς.

— Ἐμπρός ! διέταξεν ὁ ἀρχηγός. Οἱ ἀθίγγανοι τὸν ἀνεβίβασαν εἰς τὰ ξύλα.

Ἀνέμεναν δευτέραν διαταγὴν διὰ ν' ἀνάψουν τὴν πυράν.

Ὁ Ἰλμὰρ ἦλθε πλησίον τῆς Μύρθας, εἰς τὴν ὁποίαν εἶπε χαμηλοφώνως :

— Αὐτὸς γιὰ σένα ἐσκότωσε τὸν ἀδελφό του. Κάνε καὶ σὺ γι' αὐτὸν μιὰ μικρὴ θυσία.

— Πῶς μπορῶ νὰ τὸν σώσω ;

— Ἂν γίνῃς γυναῖκά μου, τοῦ χαρίζω τὴ ζωή.

— Ἔστω, εἶπεν ἡ Μύρθα μὲ μιὰ μικρὴ λάμψι χαρᾶς στὰ μάτια.

Οἱ ἀθίγγανοι ἐπερίμεναν τὴν διαταγήν.

Ὁ Ἰλμὰρ ἐκραύγασε :

— Κατεβάστε τον, καὶ ἀφῆστέ τον ἐλεύθερον.

Καὶ κατόπιν μὲ μεγαλοπρέπειαν ἐπρόσθεσε :

— Σήμερα παντρεύομαι τὴν Μύρθα.

* * *

Δύο ἡμέραι παρῆλθον. Ἡ Μύρθα ἦτο πλέον ἡ σύζυγος τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ ἡ βασίλισσα τῶν Ἀθιγγάνων.

Ὁ Τόρος τὴν ἀπήντησε μίαν ἡμέραν καὶ μὲ πικρὸν παράπονον τῆς εἶπε :

— Δὲν λὲς πῶς ἤθελες νὰ γίνῃς βασίλισσα, παρὰ τάχα πως γιὰ νὰ μὲ σώσῃς ἔγεινες ;

Ἐκείνη ἐστράφη ὑπερηφάνως πρὸς τοὺς ἀθιγγάνους ποὺ τὴν ἀκολουθοῦσαν καί :

— Αὐτὸς εἶναι τρελλός, εἶπε. Διῶξτέ τον.

Τὴν παρετήρησεν ἔκπληκτος. Ἔπειτα καγχάσας, ἔφυγε δρομαίως.....

Οὐδεὶς πλέον τὸν ἐπανεῖδε. Οὐδεὶς γνωρίζει ἂν ζῇ ἢ ἀπέθανε.

Μόνον κατὰ τὴν νύκτα, ὁπόταν βασιλεύῃ ἡ ἡσυχία, ἀκούεται ἕνας ἀντίλαλος γέλωτος, ποῦ συχνὰ ἀκούεται εἰς.... τὰ φρενοκομεῖα. Ποιὸς ξεύρει ἂν δὲν εἶνε ὁ Τόρος ! (Μετάφρασις)

ΣΟΛΩΝ Ε. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΣΤΡΟ

Ἄστρο χρυσό μου κι' ἔμμορφο,
ποῦ λάμπεις τὴν αὐγοῦλα,
Νὰ σὲ χαρῇ ἡ μανοῦλά σου,
ποῦ σ' ἔχει μοναχοῦλα.

Ἄκουσε, πεταλοῦδά μου
καὶ μικροχαϊδεμένη :
Ἕνας σου φίλος μοὖπε χθὲς
πῶς εἶσαι ἐρωτευμένη.

ΠΑΙΖΕΙΣ

Παίζεις μὲ τὴν συμφορά μου,
Τὸν καιρό σου νὰ περνᾷς ;
Τὸ ποτῆρι τοῦ θανάτου
Κάθε μέρα μὲ κερνᾷς.

Νὰ πιστεύσω ; Συμφορά μου !
Χαίρεσαι στὸν πόνο μου ;
Βασιλῆᾶς ἂν ἤμουν, κόρη,
θἄδινα τὸν θρόνο μου...

(Ἀπὸ τὴν «Μαγεμμένη Λύρα» τοῦ ΔΟΓΗ)

ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΩΚΕΑΝΟΥΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΙΡΗΝΙΚΟΝ

Ὁ σιδηρόδρομος διασχίζων τὰς Ἄνδεις.— Μοναδικαὶ καλλοναὶ τῆς φύσεως.— Αἱ μαγευτικαὶ πεδιάδες.— Ἐν μέσῳ ἀβύσσων καὶ κρημνῶν.— Ἡ «νταλίκα» μὲ τὰ τέσσαρα μουλάρια.— Ἡ σήραγξ τῶν Ἄνδεων.— Μπουένος-Ἄϋρες-Βαλπαραΐζο.

Ἡ ὑπόγειος σήραγξ τῶν Ἄνδεων, διὰ τῆς ὁποίας τὸ ταξείδιον ἀπὸ Μπουένος-Ἄϋρες εἰς Βαλπαραΐζο γίνεται τώρα εἰς 34 ὥρας, ἀποτελεῖ νέον θρίαμβον τῆς μηχανικῆς.

Μετὰ πενταετῆ ἀδιάκοπον ἐργασίαν, καθ' ἣν οἱ ἐργάται εὑρίσκοντο ἀπομεμονωμένοι τὸν χειμῶνα εἰς τὰ ὑπερύψηλα ἐκεῖνα μέρη, τροφοδοτούμενοι μόνον τὸ θέρος, ἡ γραμμὴ ἐτελείωσε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν καὶ παρεδόθη εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ κοινοῦ.

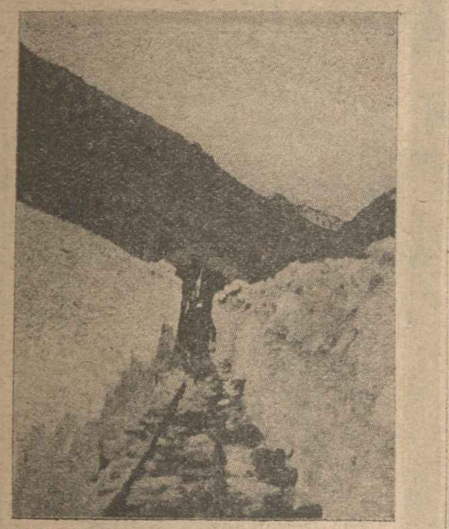

Τὸ ἄκρον τῆς σήραγγος πρὸς την πλευραν τῆς Χιλῆς. Ἐδῶ τελειώνει τὸ ταξεῖδι τῆς «νταλίκας» καὶ οἱ ἡμίονοι ἀναπαύονται, ἔπειτα ἀπὸ τὸ γεῦμά των· ἄρχεται δὲ ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμή.

Ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ κανεὶς τὴν γοητείαν, ἡ ὁποία καταλαμβάνει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ ὕψος ἐκεῖνο τῶν ὀρέων τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ὕψος 14,000 ποδῶν ἐν μέσῳ τῶν δύο ὠκεανῶν, τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Η ΠΛΕΥΡΑ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ

Ἀπὸ τὸ Μπουένος-Ἄϋρες ἕως εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Ἄνδεων πεδιάς, μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας πεδιάδας τοῦ κόσμου, εἶνε καταπράσινη. Ἡ ἄφθονος βλάστησις, τὰ γιγαντιαῖα δένδρα, ἡ θαυμασία ἐναλλαγὴ τῶν χρωμάτων, τὰ ἀγριολούλουδα, τὰ πολυάριθμα ποίμνια βοῶν, ταράντων καὶ προβάτων, τὰ γραφικώτατα χωριά ἀποτελοῦν θαυμασίαν εἰκόνα μοναδικῆς καλλονῆς τῆς φύσεως.

Μέχρι τοῦ Σὰν-Λουῆ τὸ ταξεῖδι εἶνε μία ἔξοχος ἀποκάλυψις θαυμασίων τοπείων, λειμώνων καὶ κοιλάδων. Πέραν αὐτοῦ ἄρχεται ἡ σειρὰ τῶν ὀρέων τῶν Ἄνδεων, τῶν ὑψηλοτέρων ὀρέων τῆς γῆς. Ἀπὸ τὸ Σὰν-Λουῆ μέχρι τῆς Μανδόλα, τὸ ταξεῖδι διαρκεῖ 18 ὥρας ἐν μέσῳ φοβερῶν ἀβύσσων, ἀποκρήμνων βράχων, χαραδρῶν καὶ σπηλαίων, τὰ ὁποῖα ἐμπνέουν φρίκην καὶ διεγείρουν τὸν θαυμασμόν.

ΕΝ ΜΕΣΩ ΤΩΝ ΧΙΟΝΩΝ

Τώρα πλέον τὸ ψῦχος εἶναι ἀνυπόφορον. Τὸ τραῖνον φθάνει εἰς τὰ δυσθεώρητα ἐκεῖνα ὕψη, ὅπου ἡ λευκὴ σινδὼν τῶν πάγων καὶ χιόνων ἐξαπλοῦται εἰς τὰς ἀνωμάλους ἐκτάσεις, ἀποτελοῦσα παράδοξον ἀντίθεσιν πρὸς τὸ καταπράσινον χρῶμα τῶν κοιλάδων.

Τὸ θέαμα εἶνε ἡ μεγαλοπρεπέστατον. Ἀπέναντι σωρεῖα πάγων τοῦ Ἀκογκάγκονα, τῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς τοῦ δυτικοῦ Ἡμισφαιρίου, κάτωθεν ἄβυσσοι καὶ χείμαρροι καὶ τεράστιοι κορμοὶ δένδρων. Ὄπισθεν ἡ καταπράσινος ἀπέραντος πεδιὰς τῆς Παπλάτας καὶ πέραν ὁ Ἀτλαντικός.

Τὸ τραῖνον προχωρεῖ ἐν μέσῳ τῶν αἰωνίων χιόνων, τὰς ὁποίας ειδικὴ ἀτμομηχανὴ καθαρίζει καὶ πετᾷ ἀπὸ τὴν γραμμήν. Φθάνει εἰς τὸ Λὰς Κουέμπας καὶ σταματᾷ. Οἱ ἐπιβάται κατέρχονται. Ἐπιβαίνουν τώρα παραδόξων ὀχημάτων, τὰ ὁποῖα σύρουν τέσσαρες ἡμίονοι.

Εἶναι ἓν εἶδος «νταλίκας», τῶν γνωστῶν ὀχημάτων τῆς Μακεδονίας, ἐλαφροτάτων καὶ στερεῶν. Ἐπὶ δύο ὥρας ἡ ἅμαξα διέρχεται διὰ τοῦ Κοῦμπρε Πάς, τοῦ στενοῦ, ὄπισθεν τοῦ ὁποίου ἐκτείνεται ἡ ἀνατολικὴ πλευρὰ τῶν Ἄνδεων καὶ φθάνει πρὸ τῆς σήραγγος. Ἑκατέρωθεν αὐτῆς οἱ ὄγκοι τῆς χιόνος τεράστιοι θὰ ἔφραττον τὸ στόμιον, ἐὰν τακτικὴ ὑπηρεσία δι' εἰδικῆς ἀτμομηχανῆς δὲν ἐκράτει ἀνοικτὴν τὴν γραμμήν.

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

Μετὰ ὀλίγων λεπτῶν πορείαν διὰ μέσου τῶν σπλάγχνων τῶν Ἄνδεων, τὸ τραῖνον φθάνει εἰς τὸ Ζούγκαλ. Ὁποία μεγαλοπρεπὴς θέα, ὁποῖον ἔξοχον πανόραμα !..

Τώρα τὰ πάντα ἀλλάσσουν. Ἡ σκηνοθεσία μετεβλήθη ὡς διὰ μαγείας. Κάτωθεν τῶν χιονοσκεπῶν κορυφῶν ἐκτείνονται χαριέσταται κοιλάδες, καταπράσιναι, καὶ δάση ἀπέραντα. Πέραν ἡ ἀπέραντος πεδιὰς τῆς Χιλῆς καὶ ὁ Εἰρηνικός !.. Σωστὴ Ἑλβετία !..

Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὡραῖαι καλύβαι, ἀγροὶ μὲ γιγαντιαίαν βλάστησιν, ποταμοὶ καὶ ῥύακες καὶ καταρράκται, κατερχόμενοι ἐκ τῶν φοβερῶν ὄγκων τῆς πλευρᾶς ταύτης τῶν Ἄνδεων.

Τὸ τραῖνον φθάνει εἰς τὸ Λαϊ-Λαΐ, ἢ ὅπως οἱ αὐτόχθονες τὸ ὀνομάζουν «Γιάϊ-Γιάϊ». Ἐκεῖ ἡ γραμμὴ διχάζεται. Ἡ μία ἐξακολουθεῖ τὴν ὁδὸν πρὸς τὸ Βαλπαραΐζο, ἐνῷ ἡ ἄλλη ἐκτείνεται πρὸς τὸ Σαντιάγο.

Οἱ πωληταὶ φέρουν εἰς τὸ τραῖνον τὰ ὡραῖα ὀπωρικὰ τῆς Χιλῆς, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ ἔξοχοι φράουλαι καὶ τὰ θαυμάσια κεράσια καθηδύνουν ὄχι μόνον τὸν λάρυγγα, ἀλλὰ καὶ τὸν ὀφθαλμόν.

Μετ' ὀλίγον τὸ τραῖνον φθάνει εἰς τὸ Βαλπαραΐζο, μὲ τὰ ὡραῖα ξενοδοχεῖα, τοὺς θαυμασίους κήπους, τὰ μοναδικὰ πάρκα καὶ τὴν ἔξοχον καλλονὴν τῶν γυναικῶν του.

Ὀλίγον πέραν, εἰς τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου, τὸ μαγικὸν προάστειον Βίνα ντὲλ Μαρε κατάφυτον, καὶ πέραν ὁ Μέγας Εἰρηνικὸς ὠκεανὸς μὲ τὰ αἰώνια καὶ γιγαντιαῖα κύματά του !..

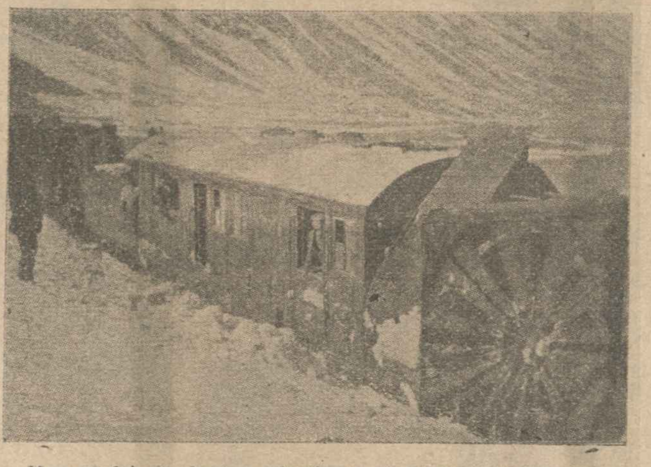

Μηχανὴ διὰ τῆς ὁποίας καθαρίζονται αἱ χιόνες ἀπὸ τὴν γραμμὴν καὶ διατηρεῖται ἐλευθέρα ἡ εἴσοδος τῆς σήραγγος

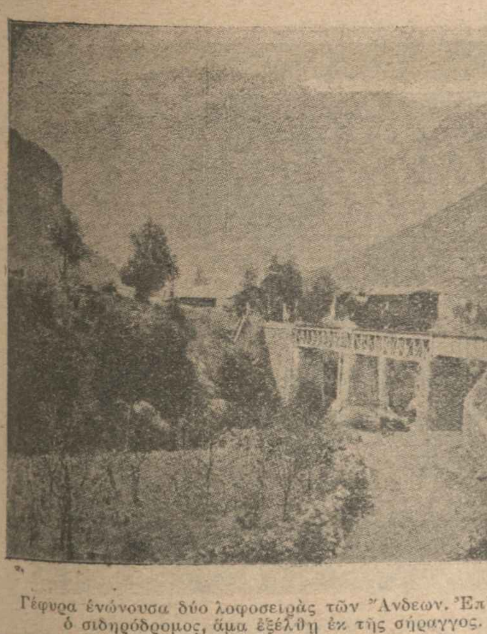

Γέφυρα ἑνώνουσα δύο λοφοσειρὰς τῶν Ἄνδεων. Ἐπ' αὐτῆς βαίνει ὁ σιδηρόδρομος, ἅμα ἐξέλθῃ ἐκ τῆς σήραγγος.

ΞΗΜΕΡΩΝΕΙ

Ξημερώνει κ' ἡ Φύσις γελάει,
Ἀνασαίνει τὸ κάθε λουλοῦδι
Καὶ τὸ κάθε πουλὶ ἀρχινάει
Τὸ γλυκὸ τῆς Αὐγούλας τραγοῦδι.

Ξημερώνει καὶ χαίρετ' ἡ Πλᾶσι
Καὶ ὁ Ἥλιος τὸ σκότος σκορπίζει,
Τὴ μορφή του τὸ Σύμπαν ἀλλάσσει
Κ' ἡ ψυχὴ ἀρχινᾷ νὰ ἐλπίζῃ.

Τῆς νυκτὸς τὰ μυστήρια παύουν
Μὲ χαραῖς ἀρχινᾷ ἡ ζωή
Τὰ καντήλια θαρρεῖς πῶς ἀνάβουν
Σ' Ἐκκλησιὰ ποὖταν πρὶν σκοτεινή.

Κάθε σκέψις ποῦ σκέπαζε μαύρη
Καὶ φρικτὰ τὴν ψυχὴ τυραννοῦσε,
Καὶ τῆς σκέψις τὴν λύσι γιὰ νἄβρῃ
Ἡ ψυχή μ' ἀγωνία ζητοῦσε

Διαλύεται εἰς τὴν πρώτη ἀχτίδα
Ποῦ ὁ Ἥλιος 'ς τὴν Πλᾶσι χαρίζει,
Ἀφαιρεῖ τῆς νυκτὸς τὴν φροντίδα...
Καὶ ἡ πάλη τοῦ βίου ἀρχίζει.

Ξημερώνει, γλυκὰ ξημερώνει !
Τί ξημέρωμα θεῖο καὶ μάγο!
Τὴν καρδιὰ τοῦ θνητοῦ πῶς 'λαφρώνει
Καὶ πῶς λυώνει τῆς νύχτας τὸν πάγο!

Ὦ ! ξημέρωμα τέτοιο γλυκὸ
Γιατὶ πάντα νὰ μὴ μᾶς 'μερώνῃ;
Γιατὶ σκότος πυκνὸ καὶ κακὸ
Τὴν ψυχὴ τοῦ θνητοῦ νὰ πληγώνῃ ;

ΘΕΟΓΝΙΣ

Τὸ πλήρωμα ναυαγήσαντος πλοίου εἶχε κατορθώσῃ νὰ σωθῇ διὰ μιᾶς λέμβου, δι' ἧς προσήγγισεν εἰς ἄγνωστόν τινα χώραν. Οἱ ναυαγοὶ κατ' ἀρχὰς ὑπέθεσαν τὸν τόπον ἀκατοίκητον, ἀλλὰ μετὰ μικρὰν περιπλάνησιν ἀπαντοῦν αἴφνης τινα ἀπηγχονισμένον.

— Παιδιά ! κραγάζει εἷς ἐξ αὐτῶν, εὑρισκόμεθα εἰς τόπον πολιτισμένον !

(Ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ κ. ***Ἐπ. Σκέδρου****, ἐκ Πειραιῶς).*

ΕΠΑΡΧΙΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ

[illegible]ΙΝΑΙ. Ἡ δὶς Ἑ. Μαρτιμ[illegible]

ΛΕΟΝΩΡΑ ΛΟΒΕΛΥ

Ἡ Ἀγγλὶς χορεύτρια, ἡ διαπρέπουσα εἰς τὸν ἐν Λονδίνῳ χορευόμενον χορὸν „Ἔρως καὶ ψυχή“.

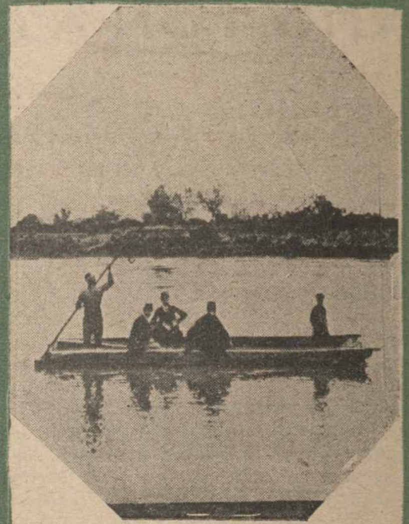

ΑΔΑ ΠΑΖΑΡ. Περίπατος διὰ σκάφους ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Σαγγαρίου.

ΚΑΛΑΜΑΙ. Ἡ μαγευτικὴ τοποθεσία Βέλι ουρα ὄπισθεν Ἁγίας Παρασκευῆς. (Φωτ. κ. Μ. Ν. Τράκα)

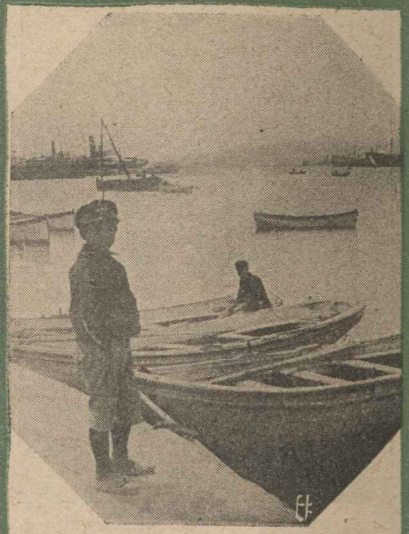

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ. Ὁ λιμήν. (Φωτ. Ἑλλάδος)

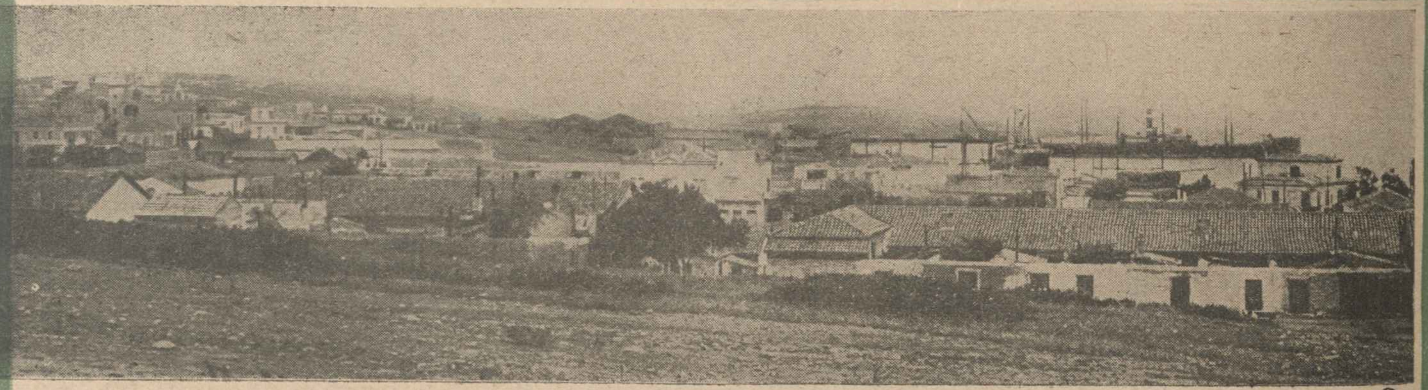

ΛΑΥΡΕΙΟΝ. Τὰ ἐργοστάσια τῶν μεταλλευτικῶν ἑταιριῶν καὶ ὁ λιμήν. (Ἀποστ. ὁ κ. Στ. Κρυτσούλας.)

ΤΣΙΝΑΦΟΡΟΝ (Μακεδονίας). Ἑλληνίδες Τσιναφόρου διασκεδάζουσαι.

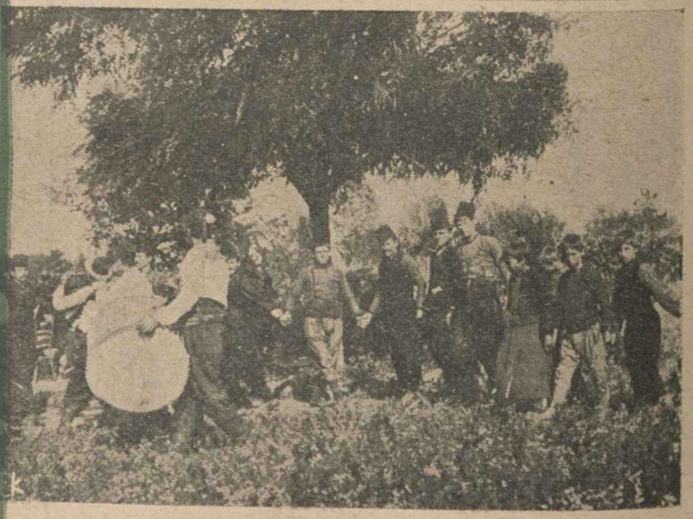

ΤΣΙΝΑΦΟΡΟΝ (Μακεδονίας). Μακεδόνες χωρικοὶ χορεύοντες.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

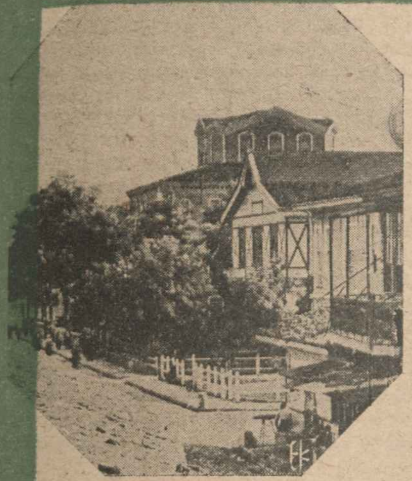

ΑΔΑ ΠΑΖΑΡ. Τὸ διοικητήριον καὶ τὰ λοιπὰ δημόσια καταστήματα.

„ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ“

Ὁ εἰς ἕν θέατρον τοῦ Λονδίνου χορευόμενος τὴν ἐποχὴν αὐτὴν χορός.

ΑΘΗΝΑΙ. Ἡ κ. Ἡράκλ. Ι. Εὐαγγέλο τὸ γένος Μαρτιμιανάκη.

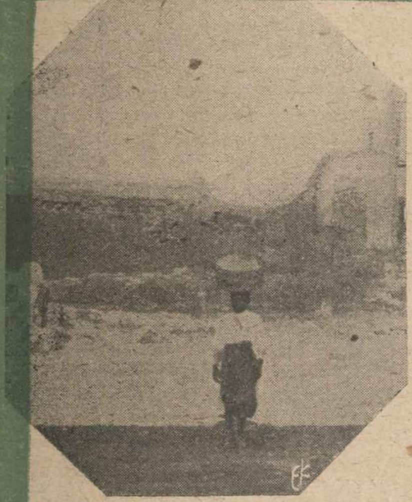

ΧΑΝΙΑ. Ἐνετικὰ φρούρια.

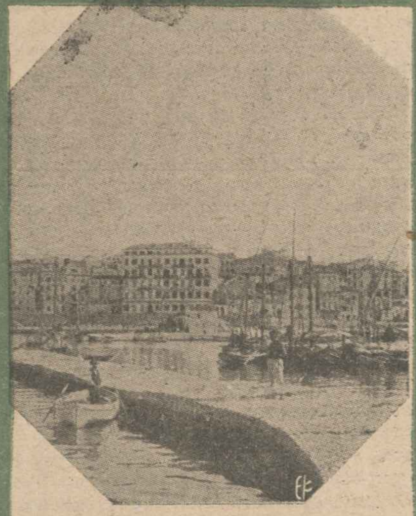

ΚΕΡΚΥΡΑ. Ἡ παραλία.

ΚΑΛΑΜΑΙ. Ἡ λίμνη τῶν λουτρῶν Καϊάφα. (Ἀποστ. Σ. Ι. Κ.)

ΛΟΥΞΟΡ (Ἄνω Αἰγύπτου). Μία ὁδὸς ἐν Λοῦξορ
(Ἀποστ. ἡ δὶς Γεωργ. Οἰκονομίδου)

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης). Ἕλληνες καὶ Κρῆτες ὑπαξιωματικοὶ τῆς Χωροφυλακῆς καὶ Πολιτοφυλακῆς. (Ἀποστ. ὁ κ. Δ. Ζαριφάκις)

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Η ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἐκδόσεις.—Ὑπὸ τοῦ ὑφηγητοῦ τῆς Δογματικῆς ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ κ. Δημ. Σίμ. Μπαλάνου ἐξεδόθη εἰς τομίδιον ἐμβριθεστάτη καὶ πολλῆς προσοχῆς ἀξία ἱστορικὴ μελέτη «Περὶ τῆς θέσεως τῆς γυναικὸς ἐν ταῖς Θρησκείαις καὶ ἰδίως ἐν τῷ Χριστιανισμῷ».

—Ὑπὸ τοῦ κ. Β. Δ. Ζωφειρακοπούλου ἐκδίδεται μετ' ὀλίγας ἡμέρας «Μέγας Ὁδηγὸς Ἀθηνῶν καὶ περιχώρων» κατὰ τὸ σύστημα τῶν ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ ἐκδιδομένων τελείων τοιούτων.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ. — Μετὰ θαυμαστῆς λαμπρότητος καὶ μοναδικῆς ἐπιτυχίας διεξήχθησαν καὶ ἐφέτος αἱ ἐξετάσεις τοῦ ἡμετέρου Γυμνασίου κατὰ τὴν προπαρελθοῦσαν ἑβδομάδα. Ἤδη, ἐκδοθέντων τῶν ἀποτελεσμάτων, προήχθησαν ἐκ τῆς Β'. τάξ. εἰς τὴν Γ'. κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς : Σπ. Τριπικέλης, Μ. Τσίγκος, Τρουπάκης, Δημητριάδης, Στραβόλαιμος, Κοττάκης, Πετροβολήσιμος, Βασιώτης, Πολιτάκης, Βολανάκης, Στρουμπούλης, Μίχας, Βλάχος, Βασιλάτος, Τεντιδάκης, Πασσαντωνόπουλος, Μανέας, Καμπέρος, Καφάνης, Περιμένης, Ἀποστολόπουλος Σταματᾶκος, Πάγκαλος, Μπούμπουλης, Ζαχαρίου, Ἡλιόπουλος, Πάγκας, Σκυλακάκης, Τραυλός, Γεωργιάδης, Γισύλης, Μαγκόπουλος, Δρίτσας, Κατσιμάνης, Καστρίσιος, Τσιγκάρης, Βασιλειάδης, Καταιρίνης, Ζεπᾶτος, Γεωργιλᾶς, Ταλίδης. Ἅπαντας τοὺς ἄνω φίλους τε καὶ συμμαθητὰς συγχαίρω ἀπὸ καρδίας.

— Κατὰ τὴν 14ην τρεχ. μηνὸς ἐξέδραμον εἰς τὸ μάγον μέρος «Κεφαλάρι» τὰ μέλη τοῦ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ὑφηγητοῦ τῆς ἰατρικῆς κ. Α. Τραχίλη Συνδέσμου τῶν ψυχαγωγικῶν ἐκδρομῶν. Εἰς τὴν ὄντως λαμπροτάτην ταύτην ἐκδρομήν, τὴν διεξαχθεῖσαν ἐν μέσῳ ἀκράτου εὐθυμίας, μετέσχον πλεῖστα ἐκλεκτὰ μέλη τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ τραπεζητικοὶ ὑπάλληλοι κ. κ. Κουτσαλέξης, Ἀνδρουκάκης, Μαρτάκης, πολλοὶ ἰατροί, βιομήχανοι, ἔμποροι, ὁ ἐξ Ἁγ. Ὄρους Παπα-Σμυρνάκης καὶ πλεῖστοι ἄλλοι. Πολλοὶ πατριωτικοὶ λόγοι ἐξεφωνήθησαν καὶ διάφορα ἐθνικὰ ᾄσματα ἐψάλλησαν ὑπὸ χοροῦ καλλιτεχνῶν.

— Μετὰ περισσῆς χάριτος ἐγένετο τὴν 19ην τρέχ. μηνὸς εἰς τὴν ἐνταῦθα Γαλλικὴν Σχολὴν τῶν Καλογραιῶν ἐνώπιον πολυπληθοῦς καὶ καλλίστου ἀκροατηρίου ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων εἰς τὰς ἀριστευσάσας κατὰ τὰς ἐξετάσεις ταύτας μαθητρίας. Πολλαὶ διεκρίθησαν, ἀποσπάσασαι τὰ συγχαρητήρια πάντων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ τῆς 1ης τάξεως μαθήτρια δεσποινὶς Ἑλ. Σαμάρα καὶ ἄλλαι. Ἐγκάρδια συγχαρητήρια.

Σπ. Π. Τριπικέλης

ΑΡΤΑ.—Γενομένων τῶν ἐξετάσεων τοῦ Γυμνασίου μας, προήχθησαν ἐκ τῆς Γ'. εἰς τὴν Δ'. οἱ ἑξῆς : Ἀλεξίου, Καζατζῆς, Γενοβέλης, Τασούλας, Σβόλος, Καπέτας, Μπέκας, Λαμπράκης, Ρήγας. Προήχθησαν ἐπίσης ἐκ τῆς Β'. εἰς τὴν Γ'. οἱ ἑξῆς : Ἀρβάλης, Θεοχάρης, Ἰγγλέσης, Λογοθέτης, Λαμπράκης, Λυμπερόπουλος, Παπαβασιλείου, Α. Β. καὶ Σ. Κοχέζας, Κεχαγιᾶς, Οἰκονόμου, Παπαχρῆστος, Χατζόπουλος, Ψυχόπουλος, Τσιρογιάννης, Μπακόλας, Τσακνῆς, Θεοχάρης, Παπακώστας καὶ Παπαδημητρίου Χρῆστος. Καὶ ἐκ τῆς Α' εἰς τὴν Β' οἱ Ἀβδῖκος, Βήχας, Γερογιάννης, Ζυγούρης, Ἰωαννίδης, Κασάης, Λαμπράκης, Μπανιᾶς, Παπαδημητρίου Δ., Ρέτσας, Σαρλῆς, Ἀρχιμανδρίτης, Κοντογιάννης, Μαργάρης, Παπαβασιλείου, Στεργιάκης. Τσάτσης, Μπαρμπαστάθης.

Κώστας Ν. Σαρλῆς

ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ (Κυνουρίας).— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐδόθη ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ ἐνταῦθα δημοτικοῦ σχολείου χοροεσπερίς, τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς σπουδαζούσης νεολαίας, διαρκέσασα μέχρι τῆς δευτέρας πρωινῆς ὥρας. Ἡ μεγάλη αἴθουσα ὑπὸ τὸ ἄπλετον φῶς τῆς ἀσετυλίνης παρίστα θέαμα μεγαλοπρεπέστατον. Τὸ συρρεῦσαν πλῆθος, σχετικῶς πρὸς τὴν αἴθουσαν, ἦτο ὑπεράριθμον, μεταξὺ τοῦ ὁποίου διεκρίνετο τὸ ὡραῖον φῦλον. Ἐχορεύθησαν ὅλα τὰ γνωστὰ εἴδη τῶν χορῶν, ἤτοι συρτός, ἀρβανίτικος κτλ. προσέτι δὲ καὶ Βάλς. Ἡ τάξις ἡ παρατηρηθεῖσα κατὰ τὸ πεντάωρον διάστημα τοῦ χοροῦ ἦτο ἀξιοσημείωτος, χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα τῶν διοργανωτῶν τῆς χοροεσπερίδος σπουδαστῶν Ἀγησιλάου Παπαγεωργίου καὶ Πέτρου Βουζιούκου. Εἶναι ἄξιοι παντὸς ἐπαίνου καὶ θερμῶν συγχαρητηρίων οἱ σπουδασταί μας, διότι ἐπανερχόμενοι κατ' ἔτος ἐξ Ἀθηνῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, δίδουσι ζωὴν εἰς τὸ ἐν νάρκῃ εὑρισκόμενον χωρίον μας διὰ χοροεσπερίδων, παραστάσεων καὶ ἀγορῶν ὑπὲρ κοινωφελῶν πάντοτε σκοπῶν.

Ἠλίας Καράκαλος

ΑΡΓΟΣ.— Ἀφίκετο ὁ θίασος αἱ «Σειρῆνες» καὶ δίδει καθ' ἑκάστην ἐπιτυχεῖς παραστάσεις ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ Α'. δημοτικοῦ σχολείου ἀρρένων. Ἐπὶ τῇ προαγωγῇ τοῦ φιλτάτου μου Ἀνδρέου Παιδάκη, ὅστις ἠρίστευσε κατὰ τὰς ἐξετάσεις, τοῦ εὔχομαι ἐγκαρδίως εἰς ἀνώτερα.

Πάνος Ν. Νόρδας

ΑΝΔΡΑΒΙΔΑ.—Οἱ μαθηταὶ τοῦ ἐνταῦθα ἑλληνικοῦ σχολείου ἔδειξαν μεγάλην πρόοδον. Πρὸ πάντων ἐκ τῆς α' ὁ Καλφιώτης, ἐκ τῆς β' ὁ Καπετανόπουλος καὶ ἐκ τῆς γ' οἱ Σκαμνάκης καὶ Μαστροβασίλης. Ἐπὶ τῇ προαγωγῇ τῶν φίλων μου κ. κ. Σταθοπούλου καὶ Ἀραβανῆ, εὔχομαι αὐτοῖς καὶ εἰς ἀνώτερα. *Διον. Ι. Σκαμνάκης*

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.—Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν διελέχθη ὁ ἔγκριτος δικηγόρος κ. Κ. Σοκόλης ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Συνδέσμου ὁ «Κέρβερος» περὶ τοῦ «Ἕλληνος ἐργάτου ἀπὸ ἐθνικῆς ἀπόψεως». Παρὰ πάντων ἐχειροκροτήθη. *Α. Θ. Γκουλιούρης*

ΔΟΥΚΑ (Ἠλείας).—Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐνηργήθησαν ἐνώπιον τῆς οἰκείας ἐπιτροπῆς αἱ ἐξετάσεις τῶν μαθητῶν τοῦ ἐνταῦθα ἑλληνικοῦ σχολείου καθ' ἃς ἀπεκρίθησαν πάντες εὐστοχώτατα, προκαλέσαντες τὰ χειροκροτήματα ἁπάντων τῶν παρισταμένων. Ἄξιοι συγχαρητηρίων εἶναι οἱ κ. κ. Β. Δ. Ἀβραμόπουλος σχολάρχης καὶ Π. Παπαδιονυσίου ἑλληνοδιδάσκαλος, οἵτινες φιλοπόνως ἐργασθέντες ἀνέδειξαν τῷ ὄντι μαθητὰς ἱκανούς· δι' ὃ καὶ πάντες συνεχάρησαν τοὺς φιλοτίμους τούτους διδασκάλους. *Διον. Ἀρ. Χατζόπουλος*

ΘΗΒΑΙ.—Μετ' ἐπιτυχίας διεξήχθησαν αἱ ἐξετάσεις τοῦ Γυμνασίου μας ἐν μέσῳ πολλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου. Οἱ μαθηταὶ διὰ τῶν εὐστόχων των ἀπαντήσεων ἱκανοποίησαν ἀρκούντως τοὺς ὑπὲρ αὐτῶν μοχθήσαντας καθηγητάς των κ. κ. Δ. Καφιμάλλην καὶ Ι. Ρωμανόν. Μεγάλη κίνησις παρατηρεῖται ἐν τῇ πόλει μας ὅσον ἀφορᾷ τὸ δημοψήφισμα τῶν ψευδωνύμων τῆς «Ἑλλάδος» οἱ δὲ «ΙΑΠΩΝΕΣ» διὰ τοῦ ἀντιπροσώπου των κ. Θεοδ. Τασούλα θριαμβεύουσι. *Στ. Μ. Παπασταύρου*

ΚΡΙΕΚΟΥΚΙΟΝ (Ἠλείας).— Λίαν ἐπιτυχῶς διεξήχθησαν αἱ ἐξετάσεις τοῦ ἐνταῦθα Ἑλλην. σχολείου χάρις εἰς τοὺς μόχθους τῶν διδασκάλων κ. κ. Κ. Παπλᾶ σχολάρχου, Γεώργ. Κόντου καὶ Ἀγαθ. Ἰωαννίδου ἑλληνοδιδασκάλων.

Βασ. Μπαντούνας

ΚΑΪΡΟΝ.—Καταγοητευμένος εἶνε ὁ Ἑλληνισμὸς τοῦ Καΐρου ἐκ τῆς προχθὲς ἀφιχθείσης ἐνταῦθα Ἑλληνικῆς ὀπερέττας τοῦ κ. Παπαϊωάννου. Ἔκαμε τὴν ἔναρξιν τῶν παραστάσεών της ἀπὸ τὸ παρελθὸν Σάββατον μὲ τὴν Ρουπέε. Ἀπὸ τὴν πρώτην δὲ παράστασιν ἐσημείωσε μίαν πρώτης τάξεως ἐπιτυχίαν. *Γ. Παπαδημητρόπουλος*

ΚΕΡΚΥΡΑ.—Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν καὶ Τρίτην ἐγένοντο δημοσίᾳ αἱ ἐξετάσεις τῆς γυμναστικῆς τοῦ ἐκπαιδευτηρίου «Καποδίστριας». Πολὺ πλῆθος παρέστη, ἐπιτροπὴ δὲ ἐκ τοῦ φρουράρχου, τοῦ εἰσαγγελέως, τοῦ κ. δημάρχου καὶ ἄλλων ἀποτελουμένη, συνεχάρη τὸν διευθυντὴν κ. Βλάχον καὶ τὸν γυμναστὴν κ. Κ. Μηρώτην, ὁ ὁποῖος κατήρτισε τελείως τοὺς μαθητάς. Εἰς τὸ τέλος ὁ διευθυντὴς προσέφερε πρὸς τὸν γυμναστὴν τιμητικὸν δῶρον, μεθ' ὃ οἱ μαθηταὶ τῇ συνοδείᾳ τῆς μουσικῆς ἔψαλαν τὸν ἐθνικὸν ὕμνον.

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐξηκολούθησαν τοὺς ἀγῶνας ἐν τῷ στίβῳ τοῦ Γυμναστηρίου. Νικηταὶ ἀνεδείχθησαν οἱ ἑξῆς : Δρόμος 400 μέτρων Τηλ. Καββαδίας καὶ Γερ. Χαλικερᾶς, δρόμος 800 μέτρων Σπυρ. Ἁγιοβλασίτης, δρόμος 8045 μέτρων Ἰωάν. Φίλιππας, Πέτρος Κώτσης. Ἅλμα τριπλοῦν: Πελ. Καλλονᾶς, Παναγ. Ἀργυρός, ἅλμα ἐπὶ κοντῷ Αἰμιλ. Σκαρβέλης, Κωνστ. Καμβύσιος καὶ Γεράσ. Νικολαΐδης. Δρόμος 110 μέτ. μετ' ἐμποδίων α') Παν. Ἀργυρός. β') Ἀνδρ. Ἀθανασίου. Διελκυστίνδα, α' ὁμὰς πόλεως ἀρχ. Γ. Τσερούτης, ὁμὰς Γυμναστηρίου, Διελκυστίνδα παίδων ὁμὰς α' πλήρ. δημ. σχολ., ὁμὰς παίδων Γυμναστηρίου. Ἀσκήσεις σχολείων. Διὰ α' βραβείου ἐβραβεύθη τὸ α' πλῆρες, διὰ δευτέρου τὸ δ' πλῆρες μὲ γυμναστ. τὸν κ. Σ. Σίβερην καὶ διευθυντὴν τὸν κ. Φ. Κουλούρην. Ἀναρρίχησις ἐπὶ κάλῳ Ἀριστοφ. Κοντούτσης, Ἀριστ. Τσερούτης. Γυμναστικὸν πένταθλον Αἰμ. Σκαρβέλης, Γερ. Χαλικερᾶς. Ποδηλασία 18000 μ. Σπυρ. Καπότσαρης, Φιλοκτ. Παραμυθιώτης. Ποδηλασία 5000 μ. Φιλοκτ. Παραμυθιώτης, Κωνστ. Ἀραχλιώτης. Κατόπιν ὁ πρόεδρος τοῦ Κερκυραϊκοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου κ. Δ. Βωτσονᾶνος διὰ λόγου ἐπῄνεσε τοὺς ἀθλητάς. *Ἰωάννης Δ. Χαλικερᾶς*

— Λίαν ἐπιτυχῶς διεξήχθησαν καὶ ἐφέτος αἱ ἐξετάσεις τοῦ ἐνταῦθα Ἀρσακείου, χάρις εἰς τὴν ἄοκνον ἐργασίαν τῆς ἀξιεπαίνου διευθυντρίας κ. Ἀγγελικῆς Βασιλικοπούλου. *Νῖκος Γιαννιὸς*

ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΝ.—Ἀλματικὰς προόδους ἐσημείωσεν ἐνταῦθα ὁ πρὸς μείζονα διάδοσιν τῆς φιλτάτης «Ἑλλάδος» ἱδρυθεὶς Σύλλογος τῶν ΙΑΠΩΝΩΝ. *Τὸ Γιαταγάνι τοῦ Μπότσαρη (Συλλόγου ΙΑΠΩΝΩΝ).*

ΚΑΛΑΜΑΙ.—Τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένοντο αἱ ἀρχαιρεσίαι τοῦ συλλόγου τῶν Ἐμποροϋπαλλήλων. Ἐξελέγησαν πρόεδρος μὲν ὁ καὶ πρῴην τοιοῦτος κ. Ι. Σταματελάκης, γραμματεὺς ὁ κ. Ν. Μαραγκόπουλος, ταμίας δὲ ὁ κ. Μωράκης, καὶ ἐξ σύμβουλοι. Τὴν δὲ προπαρελθοῦσαν Κυριακήν, ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Πάντων, μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἑώρτασε τὴν ἐπέτειόν του ὁ σύλλογος ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ τῆς Ὑπαπαντῆς. *Νικ. Γκίκας*

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ.—Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς α' σχολῆς τῶν θηλέων ἐγένοντο αἱ ἀρχαιρεσίαι τοῦ γυμναστικοῦ συλλόγου. Ἐξελέγη δὲ πρόεδρος ὁ πρῴην τοιοῦτος φιλοπρόοδος νέος κ. Ἀνδρ. Λαμπρόπουλος, ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Γ. Γρηγοριάδης, ταμίας ὁ κ. Π. Ξενούλης, γεν. γραμματεὺς ὁ Γ. Ψυλογαλάνης, εἰδικ. γραμματεὺς ὁ κ. Ἀνδρ. Προβιᾶς, ἔφοροι οἱ κ. κ. Ἀλ. Πετρουτζῆς, Γ. Α. Γεωργακόπουλος, Α. Ρωμανὸς καὶ Ἰω. Κακήσης. Προσέτι δὲ ἐξελέγησαν καὶ ἓξ σύμβουλοι. *Νῖκος Α. Γκουντούνας*

ΛΑΡΙΣΑ.—Ὅμιλος φιλοπροόδων νέων τῆς πόλεώς μας, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ διδασκάλου κ. Κ. Χριστοδουλοπούλου, ἤρχισεν ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ψάλλων ἐν τετραφωνίᾳ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Τοὺς ἀριστεύσαντας εἰς τὰς ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις τοῦ γυμνασίου μας κ. κ. Ἰωάννην Παππαβαΐου, Κανταρτζῆν καὶ Περικλῆν Σπετσιώτην συγχαίρω ἐγκαρδίως καὶ εὔχομαι εἰς ἀνώτερα. *Γ. Ἀνδρ...*

ΜΕΘΩΝΗ.— Πρό τινος ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν μας ὁ λαμπρὸς χοροδιδάσκαλος κ. Γεώργιος Μακρῆς. Πλῆθος μαθητῶν καὶ μαθητριῶν προσέρχονται παρ' αὐτῷ καθ' ἑκάστην καὶ ἐκμανθάνουν διαφόρους χορούς. *Ἀνθ. Ἑλλ. νεότης*

ΝΗΣΙΟΝ (Μεσσήνης).— Τὸ ἑσπέρας τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἐρασιτεχνικοῦ ὁμίλου τῶν φοιτητῶν τῆς πόλεώς μας ἑτέρα παράστασις ὑπὲρ τῆς συσταθησομένης ἐν τῇ πόλει μας Φιλαρμονικῆς. Κατὰ τὴν παράστασιν, μετὰ τὸ τέλος ἑκάστης πράξεως, ὅμιλος καλλιτεχνῶν, ἄριστα κατηρτισμένων, ἔπαιξε διάφορα τεμάχια. Ἐδόθη τὸ δρᾶμα «Σάρρα καὶ Κάρολος». Ὑπέροχος ἦτο ὁ κ. Καρατζᾶς, ὑποδυθεὶς τὴν Σάρραν, καθὼς καὶ οἱ κ. κ. Παπαγιαννόπουλος, Σωτ. Ἰω. Φεσσᾶς, Σπ. Ψυχογυιόπουλος, Κ. Δουβόγιαννης, Κούβελας καὶ Ἀν. Νικολόπουλος. Θερμοτάτων συγχαρητηρίων ἄξιοι εἶνε οἱ φοιτηταί μας.

Σταῦρος Δ. Παναγόπουλος

ΠΑΤΡΑΙ.— Τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν ἐγένοντο αἱ ἐξετάσεις τοῦ Ἀρσακείου μας ἐνώπιον πολυπληθοῦς καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Αἱ μαθήτριαι μετὰ θαυμαστῆς ἑτοιμότητος ἀπήντησαν εἰς τὰς ἀπευθυνθείσας αὐταῖς ἐρωτήσεις, ἀποσπάσασαι τὰ συγχαρητήρια τῶν παρισταμένων. Τὴν δὲ Κυριακὴν ἐν τῷ αὐτῷ ἱδρύματι ἐγένετο ἡ ἀπονομὴ τοῦ Γεροκωστοπουλείου βραβείου. *Λάμπρος Α. Δροσόπουλος*

ΤΡΙΠΟΛΙΣ.— Περατωθεισῶν τῶν προαγωγικῶν καὶ ἀπολυτηρίων ἐξετάσεων τοῦ γυμνασίου μας, ἀπελύθησαν οἱ ἑξῆς : Γεωργίου, Θεοφανόπουλος, Δημητρόπουλος, Καλλούτσης, Καράκαλος Α. Κόσσυβας, Ν. Κοσμόπουλος, Καπόγιαννης, Κωστόπουλος, Λόγγος, Ματθαιόπουλος, Πίκρας, Ρηγόπουλος, Σταθόπουλος, Τσιώλης, Τσιάμης. Μεταξὺ τῶν προαχθέντων ἐκ τῆς τρίτης Γυμνασιακῆς εἰς τὴν τετάρτην εἶνε καὶ ὁ κ. Κ. Ρέγκος.

Ἀνταποκριτὴς

ΦΑΡΣΑΛΑ. — Ἱδρύθησαν ἐν τῇ πόλει μας δύο Γεωργικοὶ Σύλλογοι, ἐξ ὧν ὁ εἷς διατελεῖ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἀγαπητοῦ εἰς τοὺς γεωργούς μας καὶ ρέκτου ἰατροῦ κ. Τάκη Γ. Δημητρίου.

Βάσσος Παπαβαΐου

— Μετὰ μοναδικῆς ἐπιτυχίας διεξήχθησαν αἱ ἐξετάσεις τοῦ ἐνταῦθα ἑλληνικοῦ σχολείου καὶ τοῦ δημοτικοῦ τῶν θηλέων. Ἅπαντες οἱ μαθηταὶ διὰ τῶν εὐστόχων ἀπαντήσεών των κατέπληξαν τὸ ἀκροατήριον. Ἰδίᾳ δὲ αἱ ἀριστεύσασαι μαθήτριαι Τερψιχόρη Ταξ. Μπουλασκίδου, Εὐγενία Βλαχάκη τῆς β' τάξεως, Βαΐτσα Χαντζοπούλου, Κούλα Ταξ. Μπουλασκίδου, Χρυσοῦλα Ἀρνατοπούλου καὶ Ἀλεξίου τῆς α' τάξεως καὶ ὁ τῆς γ' τάξεως μαθητὴς Καλλίστρατος Βλαχάκης. Ὡσαύτως ἐν τῷ σχολείῳ τῶν θηλέων διεκρίθησαν ἐκ τῆς ἀνωτάτης τάξεως ἡ Μαγδαληνὴ Παπαβαΐου καὶ ἐκ τῆς α' τάξεως τὸ ἀγγελόπλαστον πλασματάκι Κωνσταντία Δ. Παπαφωτίου.

Ὀνειροπολοῦσα Παρθένος

ΧΑΛΚΙΣ.— Μετὰ βραχεῖαν ἐνταῦθα διαμονὴν ἀπῆλθεν εἰς Κέρκυραν ὁ ἐκεῖ γυμνασιάρχης καὶ ἡμέτερος συμπολίτης κ. Κωνστ. Βαρατάσης.

Ἰω. Ε. Παπίλας

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

25 ΛΕΠΤΑ Ο ΣΤΙΧΟΣ (ἐκ 35 στοιχείων) δι' ὅλα τὰ δημοσιεύματα τῆς στήλης ταύτης.— **10 ΛΕΠΤΑ Ο ΣΤΙΧΟΣ**, ἐξαιρετικῶς, διὰ τὰς δημοσιεύσεις τὰς ἀφορώσας τὸ Δημοψήφισμα τῶν ψευδωνύμων.— Ἀποκλείονται δημοσιεύματα δυνάμενα νὰ παρεξηγηθοῦν.

Ἀφίκετο προχθὲς ὁ κ. Γεώρ. Α. Μπαϊγκίνης. Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν, ἀφορῶσαν τὸ Ἡμερολόγιόν του, ἀπευθυντέον : Κον Γ. Α. Μπαϊγκίνην Ρ. Β. Ἀθῆναι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ „ΔΟΞΗΣ„

Ἐκ τῶν σταλέντων πρὸς δημοσίευσιν διαγωνισμῶν ἐνεκρίθησαν «Φυσιολάτρου», εἷς. «Ἀϊδίου Δόξης» εἷς.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ θέσωσιν ὑποψηφιότητα ἐν τῷ προσεχεῖ δημοψηφίσματι ἐξασφαλίζουν τὴν ἐπιτυχίαν τους, ἐγγραφόμενοι εἰς τὸν σύνδεσμον «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΕΟΤΗΣ». Ζητήσατε πληροφορίας Ἱππότην Ἐρυθροῦ Οἴκου Σουλίου 1—Ἀθῆναι.

Μεθ' ὑπολήψεως

Ἱππότης Ἐρυθροῦ Οἴκου

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ Η „ΔΟΞΑ"

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ὀρθὴ λύσις τοῦ σταυροῦ εἶναι αὕτη :

ΣΑΜΟΣ—ΘΕΜΙΣ—ΚΙΜΩΝ—ΑΙΜΟΣ

Λύσεις ἔστειλαν 20. Γενομένης κληρώσεως, ἐκέρδισαν κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς :

α') Γεω. Μαρῖνος ἐκ Ζακύνθου δραχ. 2.

β') Ἰω. Δημητρακόπουλος ἐκ Λαγκαδίων (Λύραν Δόγη).

γ' Προσφιλὴς Ἀνάμνησις ἐξ Ἀθηνῶν (ἔγκρισιν ψευδωνύμου).

δ') Δικαῖος Γ. Γιαννούσης ἐκ Σινώπης (10 cartes postales).

ε') Βασιλ. Τριανταφύλλου ἐξ Ἀθηνῶν (5 cartes postales).

Παρακαλοῦνται οἱ ἀνωτέρω νὰ μᾶς δηλώσουν τὰς ἀκριβεῖς των διευθύνσεις, ὅπως λάβουν τὰ κερδηθέντα.

ΣΗΜ. Ἕνεκεν ἐλλείψεως χώρου δὲν ἐδημοσιεύσαμεν τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν.

Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν Βος διαγωνισμός.

Ο ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

Ἕνεκα ταξειδίου παύω ἀνταλλαγήν.

Βράχος Ταινάρου

Οἱ κ. κ. Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Βλαχοποῦλα, Διαβολεμένο κοριτσάκι, Τρελλὸ ναυτόπουλο, εἶναι ὑπὲρ τῆς «Δόξης». Ἐκ τοῦ ἀντιπροσώπου Σπάρτης. ***Σ. Ε. Μπομπότση***

Ὅλοι στὴ «Δόξα»
τρέξατε νὰ ἐγγραφῆτε
διότι θάρθῃ καιρὸς
καὶ θὰ μεταμεληθῆτε.

Σπάρτη ***Στυλ. Εὐαγ. Μπομπότσης***

ΚΑΜΑ Β' Μεθώνην. Ἔγραψες κάποια δήλωσι σ' ἕνα φύλλο τῆς «Ἑλλάδος» : Πῶς δὲν ἐπιτρέπετε Κάμας νὰ γίνῃ ἄλλος.

Ἐπιτρέπεται στὴ δήλωσι ἐξαίρεσις νὰ γίνῃ; Κάμας νὰ γίνῃ Δ' ὁ δεύτερος ἀφίνει ; ***Α. Κ.***

ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑΝ !

1ον. Ὅστις δὲν ἔχει ψευδώνυμον, ἂς σπεύσῃ νὰ ἐγγραφῇ μέλος εἰς τὸν σύνδεσμον „ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΕΟΤΗΣ" ὅστις τοῦ τὸ προσφέρῃ δωρεάν ! Ζητήσατε πληροφορίας Ἱππότην Ἐρυθροῦ Οἴκου, Σουλίου 1—Ἀθῆναι.

Καὶ 2ον. Τὸ Χρῶμα Πράσινο ὑπισχνεῖται βαθεῖαν ὑποστήριξιν εἰς τὸν σύνδεσμον „ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΕΟΤΗΣ".

Ἀντ. c. p. πανταχόθεν ἐκτὸς τοπείων. Ἀπηλπισμένη Παρθένος. (Ὀσμάναγα Πύλου).

Μασσάζ, *καθ' ὅλας τὰς ὑποδείξεις τῆς ἐπιστήμης.* **Αἰμιλία Βραχλιώτου.** *Ἀθῆναι, ὁδὸς Ἱπποκράτους 46 Γ.*

Νευρικὰ καὶ φρενικὰ νοσήματα. *Α. ΜΑΥΡΟΥΚΑΚΗΣ ἰατρός. Θεμιστοκλέους καὶ Ἀκαδημίας 71. Τέλειον Ἠλεκτροθεραπευτήριον. Ὧραι ἐπισκέψεως 8 1)2-12 π. μ. καὶ 4 1)2-8 μ. μ.*

Χαρτοπωλεῖον Πάλλη καὶ Κοτζιᾶ, *Ἀθῆναι, ὁδὸς Ἑρμοῦ. Πλοῦτος γραφικῆς ὕλης. Ἐργοστάσιον φακέλλων τέλειον. Χάρτης τυπογραφικὸς λευκὸς καὶ ἐξωφύλλων παντὸς εἴδους καὶ ποιότητος. Εὐθηνία, ταχύτης, ἀκρίβεια.*

Ἔπιπλα, κρεββάτια *ἀγγλικὰ* **Ἐμ. Βερνάρδου,** *ὁδὸς Αἰόλου καὶ Εὐριπίδου, ἀριθ. 108.*

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὡρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς. Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις, εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (CHÉKUE) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν τῷ ὑποκαταστήματι τῆς Τραπέζης.

Τόκοι καταθέσεων

1 1]2	τοῖς	ο]ο	κατ' ἔτος	διὰ	καταθέσεις	6 μηνῶν
2	»	ο]ο	»	»	»	1 ἔτους
2 1]2	»	ο]ο	»	»	»	2 ἐτῶν
3	»	ο]ο	»	»	»	4 ἐτῶν
4	»	ο]ο	»	»	»	5 ἐτῶν

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι.

ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΩΜΕΘΑ ΤΟ ΜΑΝΔΗΛΙΟΝ

Τὸ μανδήλιον εἶνε ἓν ἀπὸ τὰ προϊόντα τοῦ πολιτισμοῦ. Εἰς τὰς βαρβάρους φυλὰς εἶνε ἄγνωστον, βεβαίως δὲ οὔτε τὸ χρειάζονται ὅπως ἡμεῖς.

Οἱ Ἰάπωνες ἔχουν τοὐναντίον τελειοτέραν ἰδέαν περὶ μανδηλίου, παρὰ ἡμεῖς οἱ Εὐρωπαῖοι. Οἱ ὑπήκοοι τοῦ Μικάδου φέρουν ἐπάνω των κατὰ δωδεκάδας τὰ μανδήλια, τοποθετοῦντες αὐτὰ εἰς τὰς πλατείας χειρίδας των, αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουν ὡς θυλάκια καὶ τὰς ὁποίας μεταβάλλουν οὕτω εἰς ἱματιοφυλάκια. Πράττουν δὲ τοῦτο, διότι παρ' αὐτοῖς τὸ μανδήλιον χρησιμεύει μόνον μίαν φοράν, κατασκευάζεται δὲ ἐκ μεταξώδους ὀρυζοχάρτου. Οἱ ἁβροὶ Ἰάπωνες θὰ ᾐσθάνοντο ἔκπληξιν καὶ φρίκην, ἂν μᾶς ἔβλεπαν νὰ θέτωμεν πάλιν εἰς τὸ θυλάκιόν μας μανδήλιον, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευσεν ἤδη, ἂς ἔχῃ καὶ τρίχαπτα ἐπάνω, ἂς διαχέῃ καὶ τὴν λεπτοτέραν εὐωδίαν.

* * *

Ἄλλοτε ἐκράτουν αἱ κυρίαι ἐπιδεικτικῶς εἰς τοὺς χορούς, εἰς τὰς ἐπισκέψεις, καθ' ὁδόν, τὸ μανδήλιόν των, ἀποπνέον ἰσχυράν τινα εὐωδίαν καὶ ἐστολισμένον μὲ κεντήματα· ἀλλ' εἶχαν συγχρόνως εἰς τὸ θυλάκιόν των καὶ δεύτερον μανδήλιον πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἀναγκῶν τῆς ῥινός. Σήμερον ἔχομεν ἓν καὶ μόνον καὶ δὲν τὸ ἐπιδεικνύομεν ὅπως ἄλλοτε· ἀλλὰ τὸ κακὸν εἶνε ὅτι μερικοὶ λησμονοῦν νὰ τὸ μεταχειρισθοῦν καὶ ὅταν ἀκόμη πρέπῃ. Δὲν σᾶς συνέβη καμμίαν φορὰν εἰς τὸν σιδηρόδρομον νὰ σᾶς προξενήσῃ κάποιος καλὴν ἐντύπωσιν ; Ὁ τρόπος του, τὸ ἐξωτερικόν του εἵλκυσαν ἴσως τὴν συμπάθειάν σας· ἀλλ' ἔξαφνα ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἔκυψε καὶ ἔπτυσεν ἐμπρός του. Διὰ μιᾶς ἡ περὶ τοῦ εὖ ἠγμένου ἰδέα σας ἐξηφανίσθη, ὁ δὲ εὐγενὴς μετεβλήθη ἐν ἀκαρεῖ εἰς χυδαῖον καὶ πρόστυχον. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶνε χειρότερον ἂν εἰς τὸ σφάλμα τοῦτο περιέπεσε κυρία. Βεβαίως δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀποφύγωμεν τὰς ἀτελείας· εἴς τινας περιστάσεις εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ πτύωμεν. Ἀλλ' ὑπάρχει τρόπος τὰ ἐκπληρῶμεν τὴν ἀνάγκην ταύτην τῆς φύσεως, χωρὶς νὰ κάμνωμεν τὸν κόσμον νὰ ἀηδιάζῃ. Τὸ μανδήλιον, τὸ ὁποῖον ὁ πολιτισμὸς ἔθεσεν εἰς τὸ θυλάκιόν μας, δύναται νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ, ὅπως ἀποφύγωμεν τὸ ἀηδὲς τοῦ πράγματος· πλησιάζομεν αὐτὸ εἰς τὰ χείλη μας καὶ... κανεὶς δὲν θὰ ἐννοήσῃ τί συνέβη, ἢ καὶ ἂν τὸ ἐννοήσῃ, θὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ ἐνδομύχως, διότι προσεπαθήσαμεν νὰ τὸν προφυλάξωμεν ἀπὸ δυσάρεστον θέαμα καὶ ἐφάνημεν τόσον διακριτικοὶ καὶ εὐάγωγοι.

* * *

Πολὺ ἐπίσης ἀπορῶ : διατί τὸ σωστικὸν μανδήλιον δὲν χρησιμεύει συχνότερον εἰς τὰς αἰθούσας, ὅπως καταπνίγῃ τὸν γελοῖον σπασμὸν τοῦ πταρνίσματος. Εὐθὺς ὡς αἰσθανθῆτε ὅτι ἔρχεται τὸ γνωστὸν γαργάλισμα, προσαρμόσατε τὸ μανδήλιον εἰς τοὺς ῥώθωνάς σας καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἐννοήσῃ τι, ἢ ἂν ἐννοήσῃ, θὰ εἶνε τόσον ὀλίγον, ὥστε ἂν εἶνε παρόντες τινὲς ἐξ ἐκείνων, οἵτινες εὔχονται ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν μετὰ τὸ πτάρνισμα, δὲν θὰ εὕρῃ εὐκαιρίαν νὰ ἐκφράσῃ τὰς εὐχάς του· πολλάκις μάλιστα ἡ προσαρμογὴ τοῦ μανδηλίου προλαμβάνει, ἐμποδίζει τὸ πτάρνισμα, ἰδίως ὅταν σφίγγῃ τις δι' αὐτοῦ τοὺς δύο ῥώθωνας.

* * *

Ἄλλοι πάλιν μεταχειρίζονται πολὺ ἐπιδεικτικῶς τὸ μανδήλιον, τοῦ ὁποίου ἡ χρῆσις ἐπὶ τέλους οὐδεμίαν ποιητικὴν ἰδέαν ἐξεγείρει, ὥστε νὰ δικαιολογῇ τὴν τοιαύτην ἐπίδειξιν. Ἐντὸς τῆς αἰθούσης ἐκδιπλώνουν οἱ κύριοι οὗτοι τὸ μανδήλιον ὡς σημαίαν καὶ ἀπομύσσονται μὲ κρότον πολεμιστηρίου σαλπίσματος, ὡς νὰ εἶχαν λάβῃ παραγγελίαν νὰ συναθροίσουν τοὺς νεκροὺς εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ἰωσαφάτ.

* * *

Ἡ χρῆσις τοῦ μανδηλίου πρέπει νὰ γίνεται ταχέως, κρυφίως, μετὰ προφυλάξεως, διότι οὐδεὶς λόγος ἐπιδείξεως ὑπάρχει εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν μιᾶς τῶν ὀλιγώτερον εὐγενῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀνθρώπου.

(Κατὰ τὴν Βαρωνίδα Staffe.)

Αἴγινα ΝΙΚΟΣ ΛΟΓΟΘΕΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ „ΚΑΡΔΙΟΧΤΥΠΙΑ„

ΣΕΡΕΝΑΤΕΣ

1

Μ' ἀρέσει, ὢ Νεράϊδα μου,
πολὺ μ' ἀρέσει
νὰ Σὲ κρατῶ σφιχτὰ-σφιχτὰ
ἀπὸ τὴ μέση...

Ἔτσι, κρατῶντάς Σε, κρατῶ
τὴν Εὐτυχία,
μονάχη, ὁλοζώντανη,
ὢ κόρη θεία.

2

Ὅπως πολλὲς τρισκότεινες
νυχτιὲς προβάλλει
τὸ φεγγαράκι μὲ τὸ φῶς,
μὲ οὐράνια κάλλη,

Μέσα στὴ νύχτα τὴ βαθειὰ
ποῦχα βαθειά μου
πρόβαλες Σὺ καὶ νά! φωτᾶς
στὴ σκοτεινιά μου.

3

Θέλω τὴ νύχτα, κόρη μου,
—τὴ νύχτα μόνο—
μόνη κεῖ κάτω στὶς ἐλιὲς
νὰ Σ' ἀνταμώνω...

Γιατὶ μ' ἀρέσ' ἡ σιγαλιὰ
καὶ τὸ σκοτάδι...
—αὐτὰ γλυκαίνουν τὰ φιλιά,
τὸ κάθε χάδι...

Ἄργος ΣΠΥΡΟΣ Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΛΦΟΝΣΟΣ ΚΑΡΡ ΚΑΙ Ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΠΛΟΚ

Κατὰ τὸ ἔτος 1860 ἐπρόκειτο νὰ παρασταθῇ εἰς τὸ Παρισινὸν θέατρον Vaudeville ἡ «Νορμανδὴ Πηνελόπη» τοῦ Ἀλφόνσου Κάρρ. Ὅπως ἐποπτεύσῃ εἰς τὰς δοκιμάς, ἦλθεν ἐκ τοῦ ἐρημητηρίου του ὁ συγγραφεὺς καὶ ἐφιλοξενήθη ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἠθοποιοῦ Λαφονταίν. Ὁ ἠθοποιὸς αὐτὸς εἶχεν ὑπηρέτην καλούμενον Πλόκ, ἔχοντα πολλὰ προτερήματα, ἀλλὰ καὶ ἓν ἐλάττωμα, ὅτι ἦτο μέθυσος. Μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ Κάρρ, ὁ κύριός του τὸν προσκαλεῖ καὶ τοῦ λέγει :

— Πλόκ, κύτταξε αὐτὰς τὰς ἡμέρας νὰ εἶσαι εἰς τὰ καλά σου, καὶ συλλογίσου ὅτι εἶναι τιμή σου νὰ ὑπηρετῇς ἄνθρωπον, ὡς τὸν κύριον Κάρρ. Εἰς ὅ,τι σὲ διατάσσει νὰ ὑπακούῃς· μόνον διαταγὰς καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ἔχεις νὰ προσμένῃς ἀπὸ αὐτόν. Ἡ τιμὴ ὅτι τὸν ὑπηρετεῖς ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ ἓν εἰκοσόφραγκον. Μὲ ἐννοεῖς ;

Ὁ ἠθοποιὸς ἤθελε νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Πλὸκ ὅτι δὲν πρέπει νὰ περιμένῃ νὰ λάβῃ φιλοδώρημα παρὰ τοῦ Κάρρ διὰ τὰς ὑπηρεσίας του. Ἀλλ' ὁ πονηρὸς ὑπηρέτης ἄλλως ἡρμήνευσε τοὺς λόγους τοῦ αὐθέντου του σκοπίμως.

Αἱ δοκιμαὶ διεξήγοντο ἐπιτυχῶς, καὶ ὁ Κάρρ ἐφαίνετο εὐχαριστημένος. Ὅτε μίαν ἡμέραν ὁ Λαφονταὶν ἐπανέρχεται εἰς τὸν οἶκον του ἐκ τοῦ θεάτρου καὶ δὲν τὸν εὑρίσκει πλέον ἐκεῖ. Ὁ Ἐρημίτης ἐπόθησε τὴν ἐξοχήν του, τὰ ἄνθη του, τὴν κόρην του Ἰωάνναν, καὶ ἔφυγεν ἀποτόμως, χωρὶς νὰ ἀποχαιρετίσῃ τὸν ξενίζοντα αὐτόν, πρὸς ὃν δι' ἐπιστολῆς ἐξέφραζε τὰς εὐχαριστίας του καὶ ἔλεγεν ὅτι ἔφυγε χωρὶς νὰ τὸν ἀποχαιρετίσῃ, ἀκριβῶς ἵν' ἀποφύγῃ τὸ ἐκ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ δυσάρεστον συναίσθημα.

Πολλὰ ἔτη παρῆλθον ἔκτοτε καὶ ὁ Λαφονταίν, προσκληθεὶς ἐπανειλημμένως ὑπὸ τοῦ ἀναχωρητοῦ τοῦ Ἁγίου Ραφαὴλ, μετέβη τέλος εἰς τὴν ἐξοχήν του. Μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ὁμιλιῶν ἦλθεν ὁ λόγος καὶ εἰς τὴν φιλοξενίαν ἐκείνην.

— Ἀληθινά, τὸν ἔχεις ἀκόμη τὸν Πλόκ ; ἐρωτᾷ ὁ Κάρρ.

— Ὄχι, ἀπέθανε.

— Ὁ καϋμένος !

— Καὶ μάλιστα ὀλίγας ἡμέρας ἀφοῦ ἐφύγατε. Δὲν ἠξεύρω πῶς εὑρέθησαν εἰς τὰ χέρια του δύο εἰκοσόφραγκα· ἐπῆγε καὶ τὰ ἤπιε ὅλα, ὡς ποῦ ἔσκασε.

— Μὰ λοιπὸν ἐγὼ εἶμαι ὁ δολοφόνος του !

— Γιατί;

— Ὅταν ἔφευγα, τοῦ ἔδωκα ἕνα εἰκοσόφραγκον...

— Καὶ δὲν τὸ πῆρε βέβαια.

— Μοῦ τὸ ἔδωκε πίσω καὶ μοῦ εἶπε ὅτι σὺ τοῦ εἶχες εἰπῇ πῶς ἡ τιμὴ ποῦ μὲ ὑπηρετεῖ ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ ἓν εἰκοσόφραγκον.

— Καὶ λοιπόν ;

— Λοιπὸν τοῦ ἔδωκα δύο !

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Κίος-Τουρκίας ΑΓΓΕΛΙΚΗ Γ. ΒΑΝΔΩΡΟΥ

Ὑπάρχει μία μυστικὴ συγγένεια μεταξὺ τοῦ ὡραίου καὶ τοῦ καλοῦ. Μία καλὴ πρᾶξις εἶνε πάντοτε ὡραία.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΛΙΜΝΗ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

9

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.—Εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα εἶναι γνωστὴ ἐκ παραδόσεως ἡ ὡραία ἀρχόντισσα τῶν Ἰωαννίνων Φροσύνη, ἥτις εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ ζῇ εἰς τὴν πόλιν ὅπου ἔζη καὶ ὁ φιλογύνης τύραννος Ἀλῆ-πασᾶς. Εἶναι δὲ δημῶδες τὸ ᾆσμα, τὸ ὁποῖον θρηνεῖ τὸ οἰκτρὸν τέλος τῆς γυναικὸς αὐτῆς:

Στὰ Γιάννενα, στὴ Λίμνη
— Τ' εἶν' τὸ κακὸ ποῦ ἐγίνη!—
ἐπνίξανε τῆς δεκαφτὰ
μὲ τὴν Κυρὰ-Φροσύνη!

(Ἡ συνέχεια)

Καὶ τώρα ἀκόμη ὅταν ὁ βόρειος ἄνεμος ταράσσῃ τὰ νερὰ τῆς λίμνης τῶν Ἰωαννίνων καὶ διασχίζῃ μὲ μυκηθμοὺς τοὺς κλάδους τῶν δένδρων καὶ ἀπειλῇ νὰ παρασύρῃ σύρριζα τὰ σπίτια τὰ εὑρισκόμενα ἐπὶ τῆς ὄχθης, τὸ μικρὸ παιδὶ γίνεται πελιδνὸν ἀπὸ τὸν τρόμον καὶ σφηνοῦται μέσα εἰς τὰ γόνατα τῆς μητρός του, κι' ἐρωτᾷ ἔντρομον: τί εἶνε αὐτὸς ὁ χαλασμός;

— Σώπα, τοῦ λέγει ἡ μητέρα, μὲ τὸ δάκτυλον εἰς τὰ χείλη...μὴν κλαῖς πειά, γιατὶ αὐτὸ ποῦ ἀκούγεται εἶνε τὸ παράπονο τῆς κυρὰ-Φροσύνης.... ποῦ βγαίνει ἀπὸ τὰ ταραγμένα νερὰ καὶ σκορπάει στὰ δένδρα...Σώπα...

Ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύουν πόσῳ βαθειὰ ἐρρίζωσεν ἡ παράδοσις τῆς κυρὰ-Φροσύνης εἰς τὴν καρδίαν τοῦ λαοῦ καὶ πόσας συγκινήσεις ἐπροκάλεσε καὶ προκαλεῖ τὸ δρᾶμα, ποῦ ἔγινεν ἐκεῖνον τὸν καιρὸν εἰς τὴν Λίμνην τῶν Ἰωαννίνων, ἐν μέσῳ τοῦ πυκνοῦ σκότους τῆς νυκτός, τὸ ὁποῖον ἐσκέπασε τοὺς θανάτους τῶν 18 γυναικῶν.

Ἡ παράδοσις δὲν διέσωσε μέχρις ἡμῶν τὰ ὀνόματα τῶν γονέων τῆς κυρὰ Φροσύνης.

Ἐκτὸς τοῦ ὀνόματός της, δὲν γνωρίζομεν, εἰμὴ μόνον ὅτι ἀνῆκεν εἰς ἐπιφανεστάτην ἑλληνικὴν οἰκογένειαν τῶν Ἰωαννίνων, ἀρκετὰ εὔπορον καὶ εὐϋπόληπτον.

Φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ γονεῖς τῆς Φροσύνης ἀπέθαναν ἐνωρίς, διότι εὑρίσκομεν αὐτὴν εἰς νεαρωτάτην ἡλικίαν νὰ διατελῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ θείου της, Μητροπολίτου κατ' ἀρχὰς Λαρίσης καὶ ἔπειτα Ἰωαννίνων, Γαβριὴλ Γκάγκα.

Ὁ ἐνάρετος οὗτος κληρικὸς ἀνέλαβε τὴν φροντίδα νὰ τὴν ἀναθρέψῃ καὶ νὰ τῆς διατηρήσῃ ἄθικτον τὴν ἀρκετὰ ὀγκώδη πατρικὴν κληρονομίαν της.

Τὸ εὐτύχημα ὅμως δὲν ἦτο τοῦτο μόνον.

Ὁ Ἐπίσκοπος Γαβριήλ, κατώρθωσε συγχρόνως ν' ἀναθρέψῃ τὴν Φροσύνην μὲ ὅλην τὴν αὐστηρότητα τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν καὶ τὴν εἶχε καταστήσει πολὺ ἐνωρὶς ἕνα ὀνειρευτὸν τύπον ἀρετῆς καὶ ἀγαθότητος.

Τὰ ἠθικὰ αὐτὰ χαρίσματα ἦσαν ἀληθινοὶ ἀδάμαντες, οἵτινες ἐκόσμουν τὴν μικρὰν Ἑλληνίδα, καὶ ἦσαν ἀκόμη περισσότερον πολύτιμοι, ἐπειδὴ ἐφωτίζοντο ἀπὸ τὴν λάμψιν μιᾶς ὑπερόχου καὶ μαγευτικῆς καλλονῆς.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι δὲν ὑπῆρξαν πολλαὶ γυναῖκες ὡραῖαι, ὅπως ἡ κυρὰ-Φροσύνη.

Τοὐλάχιστον εἰς τὴν ἐποχήν της δὲν ἠμποροῦσεν ἄλλη ἀρχοντοποῦλα εἰς τὰ Ἰωάννινα καὶ εἰς τὰς γειτονικὰς ἐπαρχίας νὰ καυχηθῇ ὅτι εἶχε τὴν καλλονὴν τῆς Φροσύνης.

Καθὼς τὴν διέσωσεν ἡ παράδοσις, ἡ Φροσύνη εἶχε πρόσωπον μικρὸν καὶ φωτεινότατον.

Ἔλαμπε τὸ κατάλευκον δέρμα της, τὸ ὁποῖον εἰς τὰ μῆλα τῶν παρειῶν ἐπορφυροῦτο ὀλίγον, ὁσάκις ἕνας λόγος τολμηρὸς τὴν ἠνάγκαζε νὰ κυττάξῃ χάμω ἀπὸ ἐντροπήν. Τὸ στόμα της ἦτο μικρόν, ὄχι βέβαια ὡς δακτυλίδι, ὅπως τὸ ἐπόθησε πολλάκις ὁ ποιητὴς τοῦ λαοῦ, ἀλλ' εἶχε τὴν εὐλογημένην ἐκείνην μετριότητα, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἠμποροῦσε νὰ εὑρεθῇ ἕνας ἄνθρωπος παραπονούμενος.

Τὰ χείλη της ἀπέκλιναν μᾶλλον πρὸς τὸ κόκκινον, μολονότι δὲν εἶχαν πολὺ ζωηρὸν χρωματισμόν, ἐνῷ τὰ δόντια της ἐλεύκαζαν ὡς χιονόπλαστα μαργαριτάρια τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ πρόσωπόν της διεστέλλετο εἰς μειδίαμα, πρὸ τῆς δυνάμεως τοῦ ὁποίου δὲν ἠμποροῦσε κανεὶς ν' ἀντισταθῇ, ὅπως καὶ πρὸ τῆς δυνάμεως τῶν μαύρων ὀφθαλμῶν της, οἵτινες ἐφαίνοντο ὡς σπαρασσόμενοι ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

Τὰ μαλλιά της ἐκυμάτιζαν μαῦρα καὶ ἄφθονα ἐπὶ τῶν εὐγράμμων ὤμων της καὶ ἐσκέπαζαν ἕνα μικρόν, λευκότατον καὶ συμμετρικώτατον μέτωπον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διεγράφοντο τὰ δύο της ἀψιδωτὰ καὶ λεπτὰ φρύδια, τὰ χανόμενα εἰς τὰ ἄκρα καὶ ἀπορροφώμενα βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον εἰς τὸ λευκὸν δέρμα τῶν κροτάφων της.

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Τοιοῦτος θησαυρὸς εὑρίσκετο κρυμμένος μέσα εἰς τὰ Ἰωάννινα.

Καὶ ὁ θησαυρὸς αὐτὸς ἦτο ἐμπιστευμένος παρὰ τῆς Προνοίας εἰς τὰς χεῖρας ἑνὸς τιμίου καὶ ἐναρέτου κληρικοῦ, ὁ ὁποῖος ἀνεπλήρωνε διὰ τὴν μικρὰν Φροσύνην καὶ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα.

Ὡς μόνην συναναστροφήν της εἶχε μίαν γυναῖκα, ἥτις εἶχε χρησιμεύσει ὡς τροφός της κατὰ τὴν νηπιακήν της ἡλικίαν.

Ἡ βάγια—ἔτσι ὠνομάζοντο ἐκεῖ αἱ τροφοί—εἶχεν ὅλα τὰ προσόντα μιᾶς καλῆς ὑπηρετρίας.

Ἦτο πιστὴ καὶ χρήσιμος εἰς τὴν νεαράν της κυρίαν.

Ἀλλὰ ποίου εἴδους χρησιμότητα ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἡ ἁπλῆ ἐκείνη καὶ ἀγαθὴ χωρική;

Δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε χρήσιμος, παρὰ ὅπως εἶνε μία ὑπηρέτρια ποῦ ζῇ πολλὰ χρόνια εἰς μίαν οἰκογένειαν. Ἐφόσον ἡ Φροσύνη ἦτο μικρά, ἡ βάγια τὴν ἀνέτρεφε μὲ στοργὴν καὶ μὲ ἀγάπην, καμαρώνουσα τὴν ἀναπτυσσομένην καλλονήν της. Ὅταν ἡ Φροσύνη ἔγινε κορασίς, ἡ βάγια προσεπάθει νὰ τὴν καταστήσῃ ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὡραιοτέραν καὶ θελκτικωτέραν. Ὅταν ἡ Φροσύνη ζῶσα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θείου της ἀρχιερέως ἔγινε νεᾶνις καὶ ἐδείκνυε κλίσιν εἰς τὴν καλὴν καὶ χριστιανικὴν ἀνατροφήν, ἡ βάγια δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ὑποβοηθῇ τὴν ἐνάρετον αὐτὴν κλίσιν της.

Ὅταν ὅμως, ὡς θὰ ἴδωμεν κατόπιν, ἡ Φροσύνη ὠλίσθησεν ἀπὸ τὸν δρόμον τὸν καλόν, ἡ βάγια ... τὴν ἔσπρωξε περισσότερον. Αὐτὸ ἐννοοῦμεν, ὅταν λέγωμεν ἕνα ὑπηρέτην καλόν. Τὸ προτέρημά του εἶνε νὰ συμβιβάζεται πάντοτε μὲ τὰς περιστάσεις καὶ μὲ τὰς ὀρέξεις τοῦ κυρίου του.

Εἰς τὴν ἁπλῆν αὐτὴν γυναῖκα εἶχεν ἐμπιστευθῆ ὁ μητροπολίτης τὴν συντροφιὰν τῆς ἀνεψιᾶς του. Καθὼς ἦσαν τότε τὰ ἤθη αὐστηρὰ καὶ αἱ σχέσεις περιωρισμέναι καὶ καθὼς ἐπίσης τότε ὑπῆρχε καὶ ὁ μέγας φόβος τοῦ Ἀλῆ-πασᾶ διὰ κάθε καλλονήν, μία κόρη δὲν ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ σπῆτί της παρὰ μόνον σπανιώτατα, ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Αὐτὸ ἐγίνετο καὶ διὰ τὴν Φροσύνην. Δὲν τὴν ἔβλεπεν ὁ ἥλιος, παρὰ μόνον πέντε ἢ ἓξ φορὰς τὸν χρόνον, ὁπότε ἐπήγαινεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Διὰ τοὺς πράκτορας ὅμως τοῦ Ἀλῆ τοῦτο ἦτο ἀρκετόν. Ἔσπευσαν ἀμέσως ν' ἀναγγείλουν εἰς τὸν κύριόν των, ὅτι μέσα εἰς τὰ Ἰωάννινα κρύπτεται ἕνας ἀπὸ τοὺς πολυτιμοτέρους θησαυρούς.

Καὶ μὲ τὴν εὐχέρειαν ποῦ εἶχαν οἱ κακοήθεις ἐκεῖνοι ὑπηρέται τοῦ περιέγραψαν τὴν καλλονὴν τῆς Φροσύνης μὲ τὰ γοητευτικώτερα τῶν χρωμάτων, ἀναγκάσαντες αὐτὸν νὰ περιπέσῃ εἰς σκέψεις, μὲ ποῖον τρόπον θὰ κατώρθωνε νὰ στολίσῃ τὸ χαρέμι του μὲ ἕνα τέτοιο διαμάντι.

Τὴν ἀμέσως ἑπομένην Κυριακὴν ὁ Μητροπολίτης Γαβριὴλ μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν εἰς τὸ παλάτι τοῦ Ἀλῆ.

Ὁ πασᾶς τὸν ὑπεδέχθη μὲ πολλὰς περιποιήσεις καὶ τὸν ἐκράτησε μαζί του πλέον τοῦ συνήθους.

Ἐπὶ τέλους, τὴν ὥρα ποῦ τὸν συνώδευεν εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης ἀναχωροῦντα, τοῦ λέγει:

— Ἔμαθα, Ἅγιε Δέσποτα, ὅτι ἔχεις καὶ μίαν ὡραίαν ἀνεψιάν... Θὰ ἤμουν πολὺ εὐχαριστημένος ἂν τὴν ἔφερνες καμμιὰ φορὰ μαζί σου εἰς τὸ σεράϊ μου... Ἤθελα νὰ τὴν ἐγνώριζα, ἀφοῦ τὴν ἐπαινοῦν τόσῳ πολύ...

Ὁ κεραυνὸς ἐξερράγη ἀπροόπτως.

Ὁ Μητροπολίτης κατελήφθη ἀπὸ ἰσχυρὰν ζάλην καὶ ὠχριάσας φοβερά, ἐκινδύνευσε νὰ πέσῃ.

Ὁ Ἀλῆς, ἀποφεύγων τὰς συγκινήσεις αὐτάς, τὰς ὁποίας ἐθεώρει ἀηδεῖς, τοῦ ἔκλεισε τὴν θύραν.

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΑΙ Η ΑΝΕΨΙΑ ΤΟΥ

Θορυβημένος καὶ ἔντρομος ὁ ἐπίσκοπος Γαβριήλ, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ κονάκι του, ὅπου εὑρῆκε τὴν ἀνεψιάν του Φροσύνην καταγινομένην εἰς ἕνα ὡραιότατον χειροτέχνημα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀρχίσει πρὸ ὀλίγου.

Ἦτο σκυμμένη ἐπὶ τοῦ ἐργοχείρου της καὶ δὲν ἔδιδε καμμίαν προσοχὴν εἰς τὴν κίνησιν τοῦ μεγάλου δρόμου, ὅστις εὑρίσκετο κάτωθι τοῦ παραθύρου της.

Μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔπερνεν ἕνα τριαντάφυλλον, τὸ ὁποῖον ἀνεπαύετο ἐπὶ τῶν γονάτων της καὶ τὸ ἐμύριζε μὲ πόθον, ὡς ἐὰν εὕρισκε κάποιαν ἀναψυχὴν εἰς τὸ εὐγενικὸν ἄρωμά του.

Ὁ Γαβριὴλ εἰσῆλθε σκυθρωπός, μὴ κατορθώνων νὰ κρύψῃ τῆς ψυχῆς του τὴν μεγάλην λύπην.

Μόλις τὸν εἶδε τοιουτοτρόπως ἡ Φροσύνη, ἔσπευσε νὰ σηκωθῇ, ρίπτουσα μακρὰν τὸ ἐργόχειρόν της, καὶ τὸν ἐπλησίασεν, ἐρωτῶσα μὲ τὴν νεανικὴν ἐντελῶς ἀφέλειάν της:

— Τί ἔχεις, θεῖέ μου;...Γιατὶ εἶσαι ἔτσι ὠχρός;..

Ἐκεῖνος ἀπέφυγε νὰ τῆς εἴπῃ τὸ παραμικρόν. Ἐβίασε τὸν ἑαυτόν του νὰ μειδιάσῃ καὶ προσεπάθησε νὰ διώξῃ τὴν κατήφειαν ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του, διὰ νὰ ἡσυχάσῃ τὴν ἀθώαν παιδίσκην.

— Τίποτε, παιδί μου, τίποτε...Μονάχα εἶμαι λιγάκι κουρασμένος ἀπὸ τὸν δρόμον...

— Ποῦ ἤσουνα, θεῖέ μου;...

— Ἀ... εἶχα πάει στὸ σεράϊ τοῦ βεζύρη... κι' ἐπῆγα πεζός...

Ὁ Γαβριὴλ ἐσταμάτησε...Δὲν ᾐσθάνετο τὴν δύναμιν νὰ προχωρήσῃ...Ἐκάθησε μόνον ἐπὶ ἑνὸς καθίσματος καὶ ἔρριψε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ ἔδαφος.

— Θεῖε!..τοῦ λέγει αἰφνηδίως ἡ Φροσύνη, πότε θὰ μὲ πᾷς κι' ἐμένα στὸ σεράϊ τοῦ βεζύρη;...

Ὁ Γαβριὴλ ἐνόμισεν ὅτι ἐξαγκώθη ἀπὸ φεῖδι.

— Τί εἶν' αὐτὰ ποῦ λές;.. τὴν ἐρωτᾷ...Τί δουλειὰ ἔχεις ἐσὺ στὸ σεράϊ τοῦ βεζύρη;

— Γιατί, θεῖέ μου; Μήπως δὲν πηγαίνουν τόσες ἄλλες ἀρχόντισες;

— Ὄχι, τῆς λέει, δὲν εἶνε καιρὸς ἀκόμη γιὰ σένα. Τὸ σεράϊ εἶνε ἕνας τόπος πολὺ ἐπικίνδυνος γιὰ τῆς μικρὲς κοπέλλες...Εἶσαι μικρὴ ἀκόμη καὶ δὲν ξέρεις τί σημαίνει αὐτὸς ὁ λόγος ποῦ εἶπες...Θὰ ἀργήσῃς ἀκόμη, Φροσύνη μου, νὰ μπῇς στὸ σεράϊ..Τὰ ποντίκια δὲν πλησιάζουν ποτὲ εἰς τὴν γάταν.

— Μὰ τί κακὸ ἠμποροῦσα νὰ πάθω ἂν πήγαινα; ἠρώτησε καὶ πάλιν μὲ τὴν παιδικήν της ἀφέλειαν.

Τότε ὁ γέρων ἠναγκάσθη νὰ τῆς ἐξηγήσῃ πόσοι κίνδυνοι ὑπῆρχαν ἂν ἐπήγαινεν εἰς τὸ σεράϊ τοῦ Ἀλῆ. Τῆς περιέγραψεν ὅσον ἠμποροῦσεν ἀλληγορικώτερα τὴν κατάστασιν, ἥτις ὑπῆρχε τότε εἰς τὰ Ἰωάννινα, τὸν τρόμον τῶν πατέρων διὰ τὰ εὔμορφα παιδιά των, τὰ ὁποῖα ὁ τύραννος κατεσκόπευε διὰ νὰ τ' ἁρπάσῃ καὶ τὰ κλείσῃ εἰς τὸ χαρέμι του. Τῆς εἶπεν ἀκόμη εἰς ποῖα μέσα κατέφευγαν μερικοὶ ἀτυχεῖς γονεῖς, οἵτινες ἠναγκάζοντο νὰ παραμορφώνουν τὰ πρόσωπα τῶν τέκνων των καὶ νὰ δολοφονοῦν τὸ κάλλος των διὰ νὰ μὴ προκαλοῦν τὸν πόθον τοῦ Ἀλῆ καὶ τῆς ἠρίθμησε μερικὰ παραδείγματα τοιούτων γεγονότων, τὰ ὁποῖα εἶχαν γίνει εἰς γνωστὰς ἑλληνικὰς οἰκογενείας τῆς πόλεως.

Ἡ Φροσύνη ἤκουε μὲ φρίκην τὰς ἀποκαλύψεις ταύτας, τὰς ὁποίας ἐμάνθανε διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωήν της, ἐπειδή, ἕνεκα τῆς μονώσεως καὶ τοῦ περιορισμοῦ της, δὲν εἶχε σχέσεις μὲ πολλὰ πρόσωπα ἐκτὸς τῆς οἰκίας της.

Ἀλλὰ τὸ μεγάλο μυστικὸ δὲν ἐτόλμησεν ὁ Γαβριὴλ νὰ τῆς ἀποκαλύψῃ...Δὲν ἠδύνατο νὰ τῆς εἰπῇ ἐκεῖνο ποῦ συνέβη τὴν ἰδίαν πρωΐαν εἰς τὸ σεράϊ τοῦ Ἀλῆ. Πῶς θὰ τῆς ἔλεγεν ὅτι ὁ τύραννος ἔμαθε πλέον τὴν ὕπαρξίν της καὶ ἐζήτησε νὰ τὴν γνωρίσῃ, ἐζήτησε δηλαδὴ νὰ τὴν ἁρπάσῃ;

Ἀπεχώρησε μόνον εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἀφῆκε τὴν Φροσύνην μὲ τὴν βάγιαν της, συζητοῦσαν τὰ ἀλλόκοτα ἐκεῖνα πράγματα ποῦ εἶχεν ἀκούσει παρὰ τοῦ θείου της.

Ἡ καρδία της εἶχε γεμίσει ἀπὸ φόβον, ἀπὸ οἶκτον καὶ ἀπὸ ἀηδίαν πρὸς τὸν τύραννον τῆς Ἠπείρου διὰ τὰ ἄνομα μέσα, τὰ ὁποῖα μετεχειρίζετο, ὅπως κορέσῃ τὰ πάθη του.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὸν ἐμίσησε πρὶν ἀκόμη τὸν γνωρίσῃ.

Ὢ πόσον θὰ τῆς ἐστοίχιζε κατόπιν εἰς τὴν ζωήν της τὸ σφοδρὸν ἐκεῖνο μῖσος ἐναντίον τοῦ Ἀλῆ τὸ ὁποῖον ἐγέμισε τὴν καρδίαν της ἀπὸ τὰς ὀλίγας ἐκμυστηρεύσεις τοῦ θείου της!

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς)

ΠΟΙΚΙΛΙΑΙ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΕΝΑ ΛΑΪΚΟΝ ΠΕΝΘΟΣ

Στέφανοι εἰς τὴν κηδείαν τοῦ Βασιλέως Ἐδουάρδου ἐστάλησαν ὄχι μόνον ἀπὸ ὅλας τὰς πόλεις καὶ χωρία τῆς Ἀγγλίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικήν. Μεταξὺ τῶν πολυτίμων στεφάνων, τοὺς ὁποίους ἔστειλαν Μονάρχαι καὶ Πρίγκηπες, Κυβερνήσεις καὶ Βουλαί, Σωματεῖα καὶ Δῆμοι, ὑπῆρχον καὶ μερικοὶ χωρὶς μεγάλην πολυτέλειαν, στέφανοι πτωχοί, ἁπλαῖ ἀνθοδέσμαι, τῶν ὁποίων ὅμως τὸ ἄρωμα ἀνέδιδε μίαν συγκινητικωτάτην λαϊκὴν λατρείαν πρὸς τὸν νεκρόν, τὸν ὁποῖον ἐθρήνει τὸ Ἀγγλικὸν Ἔθνος. Μία ἀνθοπῶλις ἀπὸ τὸ Βέλφαστ τῆς Ἰρλανδίας ἔστειλεν ἕνα μικρὸν στέφανον, τοῦ ὁποίου τὰ ἄνθη, εἶπεν, συνέλεξεν ἡ ἰδία διὰ τὸν λατρευτὸν βασιλέα της. Μία ἄλλη ἀνθοδέσμη ἀπὸ κόκκινα τριαντάφυλλα ἐστάλη ἀπὸ τὴν «μνηστὴν ἑνὸς ναύτου». Εἰς μίαν δὲ ἀπὸ τὰς λαϊκωτέρας καὶ πτωχοτέρας συνοικίας τοῦ Λονδίνου, τὰ παιδάκια ἔκαμαν ἔρανον ἀπὸ μίαν πεντάραν ἕκαστον καὶ ἔστειλαν ἕνα στέφανον καὶ αὐτά.

Κῖος—Τουρκίας **ΑΓΓΕΛΙΚΗ Γ. ΒΑΝΔΩΡΟΥ**

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟΝ

Ἡ μᾶλλον παράδοξος, ὅσον καὶ μεγαλοφυὴς ἐκ τῶν τελευταίων ἐπιστημονικῶν ἀνακαλύψεων, εἶναι τὸ νέον διὰ τῶν ὑπερκυανῶν ἀκτίνων μικροσκόπιον, τὸ ὁποῖον δυνάμει μιᾶς ἀοράτου ἀκτῖνος φωτογραφεῖ ἀόρατα ἐν τῷ σκότει ἀντικείμενα.

Ἡ δύναμις τοῦ μικροσκοπίου τούτου εἶναι ἀσυγκρίτως ἀνωτέρα ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε μικροσκοπίων, τὰ ὁποῖα ἐργάζονται εἰς τὸ λευκὸν φῶς.

Ἰδοὺ πῶς ἐξηγεῖ τὸ θαῦμα τοῦτο ἕνας χημικὸς εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ «Ἄτλαντικ Μούθλυ».

«Τὸ ἐλάχιστον πήδημα σήμερον, ἡ ἐλαχίστη δόνησις εἰς τὸ ἄγνωστον σκότος, δίδει νέαν καὶ ζωντανὴν ἔντασιν εἰς τὸ φῶς, διπλασιάζει τὴν δύναμιν τοῦ τελειοτέρου μικροσκοπίου καὶ φέρει ἐπανάστασιν εἰς τὴν μελέτην τοῦ ἀπείρως μικροῦ. Καὶ ὅλον αὐτὸ τὸ μέγα θαῦμα τὸ ἐπέφερεν ἕνας νέος παράγων πρὸς ἐπιστημονικὰς ἀνακαλύψεις, τὸ μικροσκόπιον, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖ μόνον τὰς ἐξτραβιολὲτ ἀκτῖνας.

Ἐὰν μεταξὺ δύο πόλων ἢ μεταλλικῶν συμπυκνωτήρων σχηματίσωμεν φωτεινὸν τόξον, θὰ παρουσιασθοῦν κύματα φωτὸς ὁρατὰ καὶ ἀόρατα. Τὰ δεύτερα δὲν διέρχονται ἀπὸ τὸ γυαλί, περνοῦν ὅμως ἀπὸ τὸ νέον μικροσκόπιον τῶν κυανῶν ἀκτίνων. Τὸ μάτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὰ ἴδῃ, ἀποτυποῦνται ὅμως εἰς τὴν φωτογραφικὴν πλάκα.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

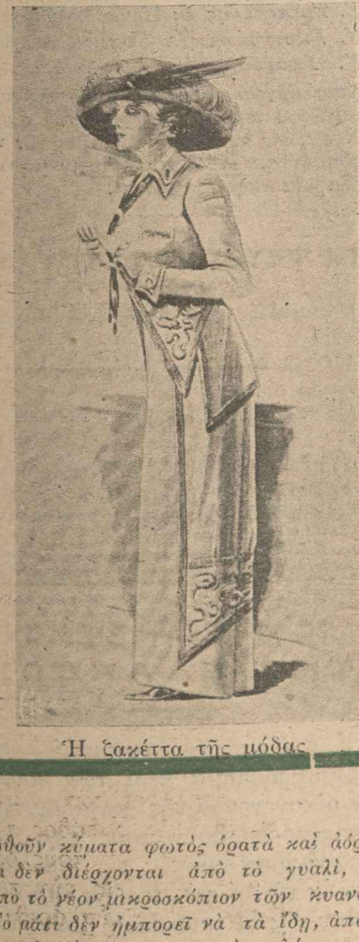

Ἡ ζακέττα τῆς μόδας

Ἐκεῖ λοιπόν, ὅπου τὸ παλαιὸν μικροσκόπιον ἐμεγέθυνε τὰ ἀντικείμενα 20,000 φοραῖς, τώρα τὸ νέον μικροσκόπιον τὰς μεγεθύνει 40,000 φοραῖς.

Ἐκτὸς τούτου διὰ τοῦ παλαιοῦ μικροσκοπίου ἐφωτογράφουν μόνον νεκρὰ μικρόβια· διὰ τοῦ νέου ἀποδίδονται καὶ ζωντανά. Οὕτω δὲ ἡ ἐφεύρεσις αὕτη δίδει μεγίστην ὤθησιν εἰς τὰς μικροβιολογικὰς ἐρεύνας.»

75 ΛΕΥΚΑΙ ΑΡΚΤΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟΝ

Αἱ ἄρκτοι, καὶ μάλιστα αἱ λευκαί, μέχρι σήμερον δὲν ἐθεωροῦντο κατάλληλοι νὰ ἀποτελέσουν μέρος εἰς τὸν καταρτισμὸν τῶν.... θιάσων τῶν ἱπποδρομίων.

Φαίνεται ὅμως ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς τὸ προσωπικὸν τῶν καλῶν ἱπποδρομίων θὰ ἀπαρτίζεται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀπὸ λευκὰς ἄρκτους, διότι ἀπεδείχθησαν διασκεδαστικώταται εἰς τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα παιγνίδιά των. Πρῶτος ὁ Χάκεμπεργκ, ὁ ἰδιοκτήτης ἑνὸς ἐκ τῶν μεγαλειτέρων τσίρκων τοῦ Λονδίνου, κατώρθωσεν ἔπειτα ἀπὸ 12 ἐτῶν ἐξακολουθητικὰ γυμνάσια, νὰ σχηματίσῃ παράστασιν ἀπὸ 75 ἄρκτους τοῦ Β. Πόλου. Αἱ λευκαὶ αὗται ἄρκτοι συνελήφθησαν ὅτε ἦσαν σκύμνοι καὶ ἀπεστάλησαν εἰς τὸ Ἀμβοῦργον. Σχηματίζουν πυραμίδας, ἁψῖδας καὶ ἐκτελοῦν μετὰ θαυμαστῆς καὶ ἀλανθάστου ἐπιτυχίας ἔκτακτα ἀκροβατικὰ παιγνίδια.

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

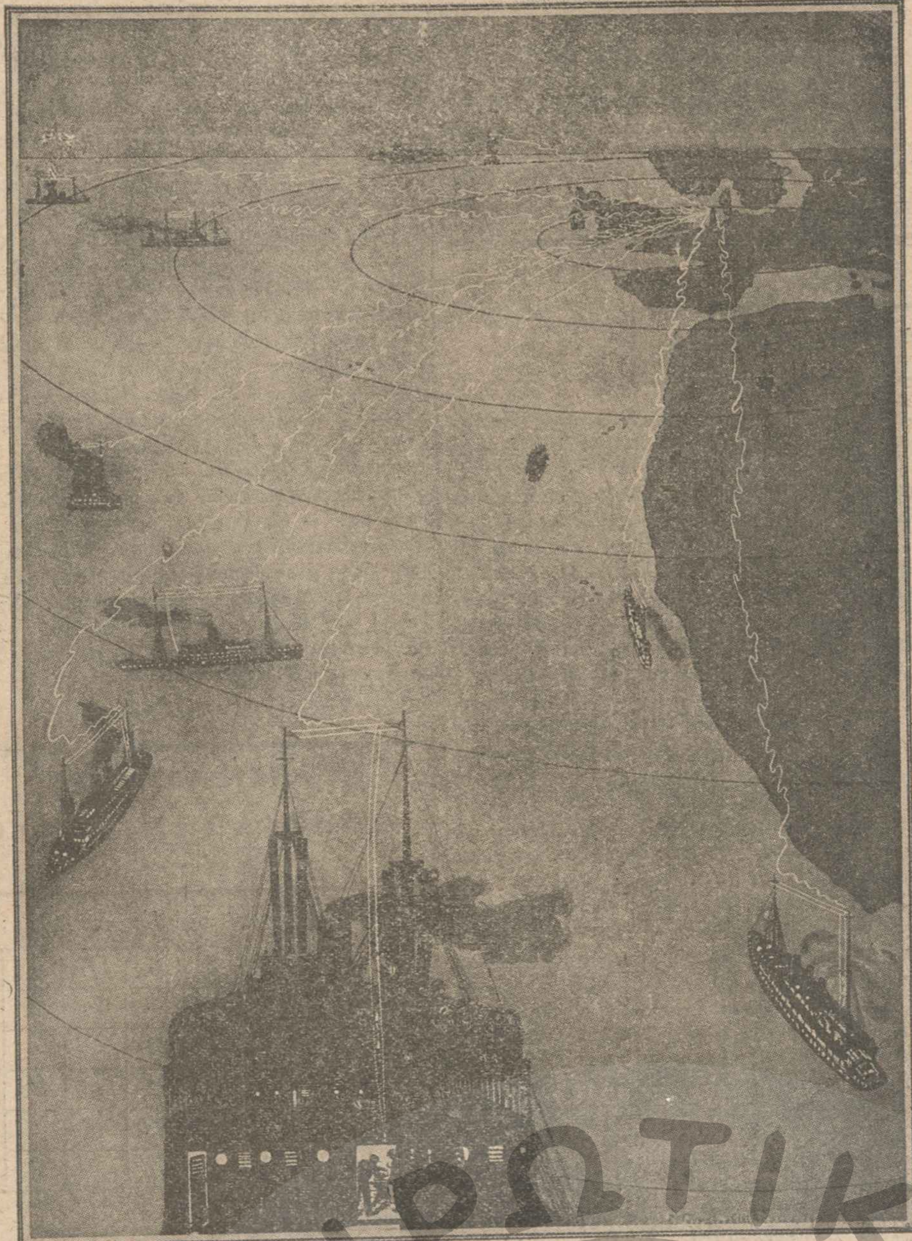

Ὁ πύργος τοῦ Ἔϊφελ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον δὲν ἦτο ἢ ἕνας ἄχρηστος ὄγκος σιδήρου, σήμερον ἔγινε χρησιμώτατος διὰ τὰς μεγάλας ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας προσφέρει εἰς τὴν ναυτιλίαν διὰ τοῦ ἀσυρμάτου τηλεγράφου. Ὅλην τὴν νύκτα ἀποστέλλει τηλεγραφήματα ἀνὰ πέντε λεπτά, εἰς ὅλα τὰ πλοῖα μέχρις ἀποστάσεως 3,000 μιλίων, ὡς δεικνύει ἡ ἄνω εἰκών. Τὸ γραφεῖον τοῦ ὡρολογίου τοῦ Ἀστεροσκοπείου Παρισίων συνδέεται δι' εἰδικοῦ σύρματος μὲ τὸν σταθμὸν τοῦ ἀσυρμάτου τοῦ πύργου Ἔϊφελ. Τὰ τηλεγραφήματα ταῦτα τοῦ πύργου φθάνουν ἕως τὴν Δυτικὴν ἀκτὴν τῆς Ἀφρικῆς, εἰς ὅλην τὴν Μεσόγειον, τὰ βόρεια τοῦ Ἀτλαντικοῦ, τὴν βορείαν θάλασσαν, ὅλην τὴν Ἀγγλίαν καὶ τοὺς σταθμοὺς τῆς Δυτικῆς καὶ Κεντρικῆς Εὐρώπης. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ πλοῖα γνωρίζουν ἀκριβῶς τὸν χρόνον καὶ κανονίζουν εὐκόλως τὴν πορείαν των.

ΤΑ ΚΩΜΙΚΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

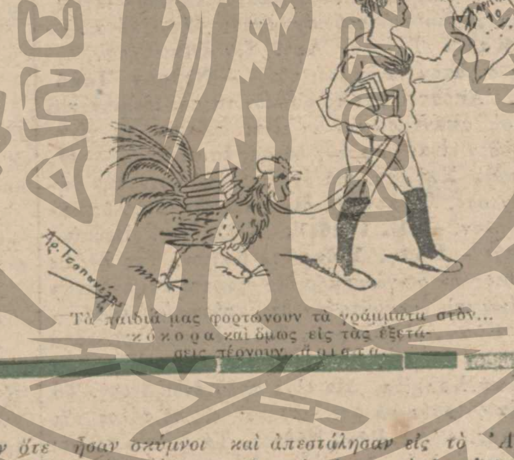

Τὰ παιδιά μας φορτώνουν τὰ γράμματα στόν... κόκορα καὶ ὅμως εἰς τὰς ἐξετάσεις πέρνουν... ἄριστα.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ἐτησ. Δρ. 10.- ἑξάμ. Δρ. 5.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » Φρ. 15.— » Φρ. 8.
ΡΩΣΣΙΑΣ » Ρούβ. 6.— » Ρούβ. 3
ΑΜΕΡΙΚΗΣ » Δολλ. 3.— » Δολ.1^1)$_2$

Ἄν θέλῃ τις νὰ ἐγγραφῇ διὰ βραχύτερα χρονικὰ διαστήματα, δύναται νὰ ὑπολογίζῃ τὴν τιμὴν ἑκάστου φύλλου, διὰ μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν λεπ. 11, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν λεπ. 15. Εἰς τὴν τιμὴν ταύτην περιέχονται καὶ τὰ ταχυδρομικά.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ν. Ντόλκ. Ἔχομεν.—**Κ. Σπυρόπ.** Αἴγιον. Ἀπὸ τότε ποῦ ἐγράψατε ἔχετε πιστωθῆ.—**Ἀπελπισμ. Παρθένον.** Ὀσμάναγα. Διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς.—**Ε. Ἀγγέλογλ.** Κάϊρον. Ἴσως ἡ καθυστέρησις προέρχεται ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον. —**Εἰρ. Ἀντήνωφ** Ροστόβιον. Ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μας ἔχουν σταλῆ ὅλα τὰ φύλλα. — **Γ. Νικολ.** Ξυλόκαστρον. Ἀποστέλλετε. — **Θ. Βλης.** Μεσσαριὰν (Ἄνδρου). Ἀποστείλατέ το.—**Ι. Παπαν.** Ἀμαλιάδα. Πρόκειται περὶ ἄλλου καὶ ὄχι περὶ ὑμῶν.—**Γ. Ἀθαν.** Ναύπακτον, **Π. Μητσ.** Αἴγιον. Φωτογραφίαι σας ἐλήφθησαν.—Ὁ κ. **Γρηγόριος Ἐπασήμωσις**, ἐξ Ἀλεξανδρείας, παρακαλεῖ τὸν κ. **Τάσον Βιδούρην** νὰ τοῦ ἀποστείλῃ 5—6 ἀντίτυπα τῆς ἐκδιδομένης ποιητικῆς συλλογῆς του. — **Π. Κ.** Λευκάδα. Ἀκατάλληλον. 30 λεπτὰ εἰς τὴν διάθεσίν σας. — **Σ. Παπαστ.** Θήβας. Ἀποστείλατε τὸ ἀντίτιμον εἰς γραμματόσημα.—**Κ. Ἰγν., Ι. Καλαμ., Δ. Ρέζ., Γ. Παρ., Δ. Τσοκ., Ν. Χλ., Α. Πολυχρ.** Κάϊρον. Μᾶς τὸ ἐπέβαλε τὸ σχῆμα τῶν εἰκόνων. Πολλὰ εὐρωπαϊκὰ περιοδικὰ τὸ αὐτὸ κάμνουν. Δὲν σημαίνει ἂν μία εἰκὼν ἀπολεσθῇ ἐντὸς τῆς ραφῆς. — **Σπ. Τριπικ.** Πειραιᾶ. Τὰ λογοτεχν. γνωστά. Ἅμα δημοσιευθῇ ἡ εἰκών, δύνασθε νὰ στείλετε ἀντιπρόσωπόν σας νὰ τὴν παραλάβῃ. Ἡμερολ. ὑπάρχουν. 1 δραχ. ἕκαστον. Τὰ ταχυδρομικὰ εἰς βάρος τοῦ Γραφείου. Τοῦ ποιήματος θὰ βραδύνῃ ἡ σειρά. Τὰ Ἀνέκδ. πρέπει νὰ ἦναι σύντομα.—**Γ. Κουτσ.** Ἐνταῦθα. Ποιήματα ἐθεωρήθησαν ἀτυχῶς ἀκατάλληλα. Τοὺς Διαγ. δύνασθε νὰ πέμψετε εἰς τὸ τέλος τῆς Διμηνίας. Ἀποστέλλετε λογοτεχνήματα.—**Ι. Βαρ.** Ἀλεξάνδρειαν. Εὐχαριστοῦμεν. — **Ι. Ζυμαρ.** Πάνιτσαν. Τοῦ πρώτου ἔτους φύλλα δὲν ὑπάρχουν· μόνον τόμοι, ἕκαστος τῶν ὁποίων τιμᾶται δρ. 5. — **Γ. Ψαρ.** Ἐνταῦθα. Ἀποστείλατέ τα ἐκ νέου. — **Β. Κατ.** Ἁγ. Ἄνναν. Καὶ αἱ δύο εἰκόνες θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴν σειράν των. — **Ν. Γ. Δ.** Ἐνταῦθα Πρέπει νὰ σημειώσετε ὁλόκληρον τὸ ὄνομά σας διὰ νὰ δημοσιευθῇ τὸ περὶ «Ἀρχιτεκτ. σχεδίων κ.λ.»—**Ἐπ. Σκέδρ.** Πειραιᾶ. Ἐλήφθησαν. Θὰ θεωρηθοῦν. Τὰ ἐγκριθέντα ἔργα δημοσιεύονται μὲ τὴν σειράν των. Ἐπίσης καὶ αἱ εἰκόνες. — **Γ. Σιδηρ.** Κάϊρον. Δὲν εἶναι δυστυχῶς δυνατὸν νὰ γίνῃ. Οἱ ὅροι τῶν διαγωνισμῶν πρέπει νὰ τηρηθοῦν αὐστηρῶς. Τὰ χειρόγραφα δελτία δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.—**Ι. Ροντ.** Ναύπακτον. Ἐλήφθησαν. Ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ διατιθεμένου χώρου καὶ τοῦ σχήματος τῆς εἰκόνος. — **Κ. Κατζ.** Τάνταν. Ἀφοῦ δὲν ἐνεκρίθησαν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δημοσιευθοῦν.—**Νεαρὸν Ἱππότην.** Ἀποστείλατε τὸ βιβλίον νὰ τὰς ἴδωμεν καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ Ἐὰν δὲν εἶναι δυνατόν, θὰ σᾶς ἐπιστραφῇ. — **Θ. Καλογ.** Σητεῖαν. Θὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν δήλωσίν σας. Τὸ λογογρ. δὲν ἐθεωρήθη ἀτυχῶς κατάλληλον. — **Ε. Γριβελ.** Καρλόβασι. Βεβαίως δύνασθε.—**Εὐάγ. Σιδηράτ.** Κάϊρον. Τὰς λύσεις τῶν θερινῶν διαγωνισμῶν δὲν γράφετε ἐπὶ ἐντύπων δελτίων καὶ διὰ τοῦτο δὲν θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν.—**Χρ. Εὐαγ.** Μεσολόγγιον. Τόσον ἐκτενῆ ποιήματα δὲν δημοσιεύομεν. Ἀποστείλατε τὰς εἰκόνας. — **Ι. Παπ.** Χαλκίδα. Δὲν εἶχε πολὺ ἐνδιαφέρον. Τὰ δελτία δύνασθε νὰ στείλετε καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς διμηνίας.—**Ἀλ. Ρήγ.** Κύθηρα. Τὰ δελτία πρέπει νὰ ἦναι τὰ ἐπὶ τῶν φύλλων ἔντυπα. Χειρόγραφα τοιαῦτα δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. —**Γρ. Μτ.** Αἴγιναν. Δύνασθε. – **Δ. Λοΐζ.** Ἀλεξάνδρειαν. Ἀνταπόκρισίς σας ἄνευ ἐνδιαφέροντος.—**Ι. Παπαβ.** Θεσσαλονίκην. Ἔγινεν ἡ σχετικὴ ἐπανόρθωσις. Ἡ εἰκών, ἀκριβῶς διότι ἐδημοσιεύθη ἀλλαχοῦ, δὲν θὰ δημοσιευθῇ.—**Ερ. Ἀγκ.** Ἀνδρίτσαιναν. Ὅπως εἶναι γραμμένη ἡ ἀνταπόκρισίς σας εἶναι ἀκατάλληλος πρὸς δημοσίευσιν. —**Ν. Γκίκ.** Καλάμας. Πρέπει ν' ἀναφέρετε ὀνόματα προαχθέντων καὶ ἀπολυθέντων.—**Ἀλ. Σπανδ.** Ρέθυμνον. Ἐγράφησαν ἤδη πολλὰ εἰς τὰ καθημερινὰ φύλλα.—**Κ. Παλαιολ.** Σουλεϊμάναγα, **Χρ. Γκλ.** Μάνδραν, **Γ. Τσετσ.** Ὕδραν. Ἀνταποκρ. σας εἶναι προσωπικαί. —**Δ. Ι. Λοΐζ.** Ἀλεξάνδρειαν. Συνδρομὴ κ. Γ. Καραγιαννάκη ἐλήφθη. Ἐνεγράφη διὰ μίαν ἑξαμηνίαν.—**Γ. Παπαδημητ.** Κάϊρον. Δὲν γνωρίζομεν διὰ ποίαν εἰκόνα γράφετε. Τὸ ποίημα ἔχει δημοσιευθῆ.—**Α. Πιτσ.** Birket. Οὔτε τὴν διεύθυνσιν ἔχομεν, οὔτε ποῖα φύλλα θέλετε μᾶς ὁρίζετε.—**Ε. Κωστάλ.** Ἀλεξάνδρειαν. Ἐλπίζομεν νὰ τὸ ἔχετε λάβει ἤδη, διότι ἐστάλη ἀπὸ τότε ποῦ μᾶς ἐγράψατε. — **Χ. Μουκεβ.** Ἡράκλειον (Κρήτης). Ἔργα μὲ πολλὰς συνεχείας δὲν δημοσιεύομεν. — **Ν. Κόλ.** Κέρκυραν. Δὲν ἦλθεν ἀκόμη ἡ σειρά των, ἀλλὰ δὲν θὰ βραδύνουν νὰ δημοσιευθοῦν.—**Ἐλ. Χαραλ.** Πάτρας. Τὰ δελτία δὲν θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν, ἐὰν ἐπ' αὐτῶν ἐγράψατε τὰς λύσεις τριῶν διαγωνισμῶν. Ἀποστείλατέ τα. — **Ε. Γρηγ.** Σικάγον. Εἰκὼν ἐλήφθη. Θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς.—**Δ. Χαραλαμπ.** Πειραιᾶ. Σᾶς ἀνεγράψαμεν διὰ τὴν ἀποστολὴν 4 φύλλων.—**Σ. Μπομπότ.** Ξηροκάμπιον. Σᾶς ἐγράψαμεν καὶ περιμένομεν ἀπάντησίν σας. — **Σ. Π. Κουτσοχέρ.** Ἐπιστώθητε μέχρι τοῦ 21ου τῆς προσεχοῦς ἑξαμηνίας.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
23ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἡ ὀρθὴ λύσις τοῦ παιγνίου εἶνε αὕτη :

4	21	2	6	16	1
	7	5	4	34	
30			20		
		10			40
		33	17		
16	22		3		9

Λύσεις ἔστειλαν οἱ ἑξῆς:

Ἀθηνῶν.—*Ματίνα Σ. Ἀργυρίου, Ἀντ. Θ. Αὐγερινός, Μενέλ. Δ. Ρουκουνιώτης, Νικ. Παρθενίου.*

Πειραιῶς.—*Σπῦρ. Π. Τριπικέλης, Δημ. Ἐφέσιος.*

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Ἀγουλινίτσης.—*Βασ. Φ. Πουλόπουλος, Ἀνδρ. Γκιόκα.*

Αἰγίου.—*Πηνειὼ Σπυροπούλου, Κανέλ. Β. Σπυρόπουλος.*

Ἀργοστολίου.—*Ἀνδρ. Τρομπέτας, Ἀγγελικὴ Φωκᾶ.*

Ἀμφιλοχίας.—*Κων. Ν. Σαρλῆς.*

Βόλου.—*Ἀθαν. Ρίζος.*

Γυθείου.—*Δ. Α. Φραγγιαδάκις, Θεόδ. Πιερρᾶκος, Θεόδ. Η. Πιερρᾶκος, Παν. Λαγούδης.*

Εὐξεινουπόλεως.—*Θεόδ. Β. Γεωργιάδης.*

Ζαβέρδης.—*Ὀθ. Χ. Στάχτιαρης.*

Ἡρακλείου.—*Γεώρ. Μιλαθιανάκις.*

Θηβῶν.—*Ἀγγελ. Χατζηιωάννου, Ὀνούφρ. Μ. Παπασταύρου, Ἱερολοχίτης.*

Καλαμῶν.—*Πότ. Τσίχλης, Χρυσ. Μαντζουνοπούλου.*

Καρπενησίου.—*Β. Βασιλάκης.*

Κερκύρας.—*Στέφ. Α. Μολφέτας, Κ. Α. Βιτσεντίνης, Εὐτ. Α. Δεσεγγρίνης, Ἰω. Δ. Χαλικερᾶς.*

Κεφαλληνίας.—*Σοφία Σ. Φραγκιᾶ.*

Κυπαρισσίας.—*Ν. Γκουντούνας.*

Λευκάδος.—*Χρῆστ. Σ. Κακλαμάνης, Δημ. Φραγκούλης, Σπυραντ. Μανωλίτσης, Λουκ. Ε. Ἐκκλησιάρης, Θωμ. Σ. Τζεβελέκης.*

Λαυρείου.—*Ἱπποκράτης Ν. Ροῦσσος. Κων. Χατζῆς.*

Λαμπιρίου.—*Σ. Κουτσοχέρας.*

Μεσολογγίου.—*Εὐάγ. Π. Τσίντζος.*

Μουνδρίζης.—*Γ. Κ. Δημητρόπουλος.*

Πατρῶν.—*Χ. Ἰωαννίδης, Ράλ. Σφακιανάκις. Σ. Σακελλαρόπουλος.*

Ρεθύμνου.—*Γ. Κουτελιδάκης, Ἐμμ. Πετυχάκις, Νύμφη τοῦ Αἰγαίου, Ἀλκιβ. Σπανδάγος, Ι. Ν. Τζιάκις.*

Σιτσόβης.—*Κων. Σ. Βασιλάκης.*

Τριπόλεως.—*Χρ. Γαλανάκης.*

Τυρνάβου.—*Ν. Ντόλκος.*

Ὕδρας.—*Φλώρα Μουσταΐζῆ, Κυριακ. Α. Παπαγεωργίου.*

Χανίων.—*Ἰδομ. Α. Κανδαράκης.*

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Βασιλικῶν (Χαλκιδικῆς).—*Μαρία Χ. Γεωργίου, Ἐμμ. Βαλλαγιάννης.*

Θεσ)νίκης.—*Ἰω. Παπαβασιλείου.*

Καΐρου.—*Α. Ε. Ρωσσάκης, Εὐαγγελία Γ. Σιδηράτου.*

Κων)πόλεως.—*Α. Π. Γκόφφας.*

Σμύρνης.—*Πολυξένη Κ. Σαββαΐδου, Κωνστ. Σκουφόπουλος.*

Fagous.—*Γεώρ. Δημόπουλος.*

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΝΤΕΣ

Ἀθηνῶν.—*Ματίνα Σ. Ἀργυρίου 22ον, Βασ. Τριανταφύλλου 21ον, Ἔλλη Βαφειάδου 22ον.*

Ἄργους.—*Ἀλέκ. Δ. Πειρουνάκης 21ον, 20ον, 22ον.*

Βόλου.—*Ν. Σ. Γαλαντῆς 22ον, Γ. Καρκατσῆς 22ον.*

Ἡρακλείου.—*Γεώρ. Α. Μιλαθιανάκης 22ον, Μὴ μὲ λησμόνει 22.*

Κερκύρας.—*Ἰω. Δ. Χαλικερᾶς 22ον.*

Κεφαλληνίας.—*Σοφία Σ. Φραγκιᾶ 22ον.*

Κυπαρισσίας.—*Νικ. Γκουντούνας 21ον.*

Κορίνθου.—*Μιχ. Σ. Πολίτης 21ον, 22ον, 20ον, Πολυξένη Σ. Γεωργίου 21ον, Δέσποινα Σ. Κουτσουλέντη 21ον, Γεώρ. Δ. Βλάσης 21ον.*

Λαμπιρίου.—*Σ. Κουτσοχέρας 19ον, 21ον.*

Μολάων.—*Παν. Καβουλᾶκος 22ον.*

Μεσολογγίου.—*Εὐάγ. Π. Τσίντζος 22ον.*

Πατρῶν.—*Ράλ. Σφακιανάκης 23ον.*

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Εἰς τὴν κληρωτίδα ἐτέθησαν τὰ ὀνόματα ἐκείνων μόνον, οἵτινες ἀπέστειλαν ὀρθὰς λύσεις. Γενομένης κληρώσεως, ἐκέρδησαν κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς:

1) ***Ν. Ντόλκος*** *ἐκ Τυρνάβου δραχ. 5.*
2) ***Χ. Γαλανάκης*** *ἐκ Τριπόλεως δραχ. 2.*
3) ***Χρυσ. Μαντζουνοπούλου*** *ἐκ Καλαμῶν δρ. 2.*
4) ***Σ. Τριπικέλης*** *ἐκ Πειραιῶς δραχ. 2.*
5) ***Ν. Γκοντούνας*** *ἐκ Κυπαρισσίας δραχ. 2.*
6) ***Χ. Ἰωαννίδης*** *ἐκ Πατρῶν δραχ. 2.*

Παρακαλοῦνται οἱ ἀνωτέρω νὰ μᾶς ἀποστείλουν ἐπὶ ἰδιαιτέρου τεμαχίου χάρτου τὰς ἀκριβεῖς των διευθύνσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν τὰ κερδηθέντα. Μετὰ παρέλευσιν μηνὸς τ' ἀζήτητα βραβεῖα παραγράφονται.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1910

275) *«Βασιλεὺς τῶν Δασῶν» (Συνδεσμ. «Δόξα» Θρίαμβος!)*

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ἐγκρίσεως ἢ ἀνανεώσεως ἑκάστου ψευδωνύμου δρ. 1.

ΝΙΚΗΤΡΙΑΙ ΠΟΛΕΙΣ ἀνεδείχθησαν ἡ Λευκὰς καὶ τὸ Ρεθυμνον ἰσοψηφίσασαι. Δεύτεραι ἔρχονται τὸ Γύθειον καὶ ἡ Κερκυρα ἰσοψηφίσασαι.

ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΒΙΒΛΙΟΝ
„ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ"

Οἱ θέλοντες νὰ συμμετάσχουν εἰς τὸ δημοψήφισμα περὶ τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν τῆς Ἑλλάδος, πρέπει νὰ συμμορφωθοῦν πρὸς τοὺς ὅρους, τοὺς ἀναγραφομένους εἰς τὴν προκήρυξιν ἐν τῇ 3ῃ σελ. τοῦ ὑπ' ἀριθ. 133 φύλλου τῆς Πέμπτης—3 Ἰουνίου.

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΘΕΡΙΝΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΒΡΑΒΕΙΑ ΧΙΛΙΩΝ (1000) ΔΡΑΧΜΩΝ

ΕΝΤΟΣ ΔΥΟ ΜΗΝΩΝ

Ἐκτὸς τῶν τακτικῶν διαγωνισμῶν τῆς Α'. ἑξαμηνίας, ἐπροκηρύξαμεν καὶ νέους ἐκτάκτους τοιούτους, τοὺς **ΘΕΡΙΝΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ** ἀπὸ τῆς 3ης Ἰουνίου.

Μέχρι τέλους Ἰουλίου θὰ δημοσιεύωνται εἰς ἕκαστον φύλλον τῆς «Ἑλλάδος» τρεῖς διαγωνισμοί.

Εἰς τὰς λύσεις δύναται νὰ λάβῃ μέρος οἱοσδήποτε ἀναγνώστης τῆς «Ἑλλάδος» ἀποκόπτων τὸ παρὸν δελτίον καὶ συμπληρώνων αὐτὸ καταλλήλως, ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὅρους:

Εἰς ἕκαστον δελτίον πρέπει νὰ περιλαμβάνεται ἡ λύσις ***ἑνὸς μόνου*** διαγωνισμοῦ. Ὅστις δηλαδὴ θέλει νὰ λύσῃ ***δύο*** διαγωνισμοὺς θὰ στείλῃ ***δύο δελτία*** καὶ ὅστις θέλει νὰ λύσῃ ***τρεῖς*** διαγωνισμοὺς θὰ στείλῃ ***τρία*** δελτία.

Ἕκαστον δελτίον ἀντιστοιχεῖ πρὸς ἕνα κλῆρον. Ὁ στέλλων τουτέστι τρία δελτία θὰ ἔχῃ τρεῖς κλήρους εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ συνεπῶς τρεῖς τύχας.

Δεκάλεπτον γραμματόσημον ***δὲν*** ἀπαιτεῖται, οὔτε ἄλλο τίποτε.

Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν μετὰ τὴν λῆξιν τῆς διμηνίας (ἀρχὰς Αὐγούστου) καὶ θὰ γίνῃ μεταξὺ αὐτῶν κλήρωσις.

Διὰ νὰ συμμετάσχῃ ἕνας λύτης εἰς τὴν κλήρωσιν πρέπει νὰ στείλῃ ***ἓν δελτίον τοὐλάχιστον ἐξ ἑκάστου φύλλου.*** Προσέξατε εἰς τὴν λεπτομέρειαν ταύτην, διὰ νὰ μὴ ὑποπέσετε εἰς λάθος. — Ἐπειδὴ δηλαδὴ θὰ ἐκδοθοῦν εἰς τὸ διάστημα τῆς διμηνίας 17 φύλλα, ὁ λύτης ὀφείλει νὰ στείλῃ τοὐλάχιστον 17 δελτία, διαφορετικῆς ἡμερομηνίας, ἄλλως δὲν συμμετέχει εἰς τὴν κλήρωσιν.

Ἕκαστον δελτίον θ' ἀποτελῇ κλῆρον. Ὥστε ὅσῳ περισσότερα δελτία στείλῃ τις, τόσῳ περισσοτέρους κλήρους θὰ ἔχῃ.—Δύναται κανεὶς νὰ στείλῃ μὲ τὸ ἴδιον ὄνομα πολλὰ δελτία.

Μετὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν δελτίων, θὰ γίνῃ εἰς τὰ γραφεῖά μας, δημοσίᾳ, ἡ κλήρωσις.

Θὰ δοθοῦν δὲ τὰ ἑξῆς ποσὰ εἰς μετρητὰς δρ.

Εἰς τὸν	**ΠΡΩΤΟΝ**	δρ.	***πεντακόσιαι***	500
» »	δεύτερον	»	***ἑκατὸν***	100
» «	τρίτον	»	ἑκατὸν	100
» »	τέταρτον	»	....	25
» »	πέμπτον	»	....	25
» »	ἕκτον	»	....	25
» »	ἕβδομον	»	....	25
» »	ὄγδοον, ἔννατον, δέκατον, ἑνδέκατον καὶ δωδέκατον, ἀνὰ δρ. εἴκοσιν (20) εἰς ἕκαστον			100
«	τοὺς δέκα ἑπομένους ἀνὰ δρ. δέκα (10) εἰς ἕκαστον			100
			Τὸ ὅλον δραχ.	1000

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 19ος

. . .
. . .
. . Ρ . .
. . .
. . .

Εἰς τὰς θέσεις τῶν στιγμῶν νὰ τεθοῦν γράμματα, οὕτως ὥστε ν' ἀναγινώσκεται καθέτως τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλόπαιδος τῆς Τροίας, ὁριζοντίως τὸ ὄνομα ἀρχαίου Βασιλέως τῶν Περσῶν καὶ διαγωνίως ὄνομα πτηνοῦ ζῶντος εἰς τὰς ἀκτὰς καὶ ἐντρυφῶντος ἐπὶ τῶν κυμάτων καὶ ὄνομα νήσου τῶν Κυκλάδων.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Πάνου Ν. Καβουλάκου).

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 20ός

Διὰ τῶν γραμμάτων τῶν λέξεων ***ἀντὶ-γόνυ-θὼς*** *νὰ σχηματισθῇ ἀρχαῖον γνωμικὸν ἀποτελούμενον ἐκ δύο λέξεων.*

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωάννου Δ. Χαλικερᾶ).

„ΕΛΛΑΣ". - *Πέμπτη 24 Ἰουνίου 1910*

Διαγωνισμὸς ....

Λύσις

Ὄνομα λύτου
....

Τόπος ἀποστολῆς
....

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 21ος

. . . .
. . . . .
. . . . . .
. . . .

Ν' ἀντικατασταθοῦν αἱ στιγμαὶ διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε ν' ἀναγινώσκωνται εἰς τὰς 4 ὁριζοντίας γραμμὰς τὰ ὀνόματα τῶν 4 κυρίων σημείων τοῦ ὁρίζοντος, καθέτως δὲ τὰ ἀρχικὰ σημεῖα τῶν λέξεων ν' ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα ἑνὸς τῶν πρωτοπλάστων ἀνθρώπων.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Ἐμμ. Κυλίμη).

Ο ΕΡΩΣ ΝΙΚΑ

Εἴς τινα πόλιν τῆς Ἀμερικῆς, νεαρὸς φοιτητής, υἱὸς ἐμπόρου εὐκαταστάτου, ἐσπούδαζεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς πόλεως ταύτης, ἀπουσιάζων τῆς πατρικῆς του οἰκίας, ἕνεκεν ἐλλείψεως Πανεπιστημίου εἰς τὴν πόλιν, εἰς ἣν διέμενεν ἡ οἰκογένειά του.

Ἔναντι τῆς οἰκίας, εἰς ἣν διέμενεν, ὑπῆρχεν ὁ οἶκος ἑνὸς Τραπεζίτου, ὅστις ἦτο χῆρος καὶ εἶχε μονογενῆ θυγατέρα, εἰς ἣν ἀφιέρωσε ὅλην τὴν ἀγάπην καὶ στοργήν του.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ ἑκατομμυριούχου τραπεζίτου, Ἰουλία ὀνομαζομένη, ἦτο τὸ μῆλον τῆς ἔριδος μεταξὺ τῶν νέων τῆς πόλεως ταύτης διὰ τὴν καλλονήν της καὶ διὰ τὴν οὐχὶ εὐκαταφρόνητον προῖκά της.

Δὲν παρῆλθε πολὺς χρόνος ἀφ' ὅτου συνηντήθη μετὰ τῆς Ἰουλίας ὁ νεαρὸς φοιτητὴς καὶ προσεβλήθη ὑπὸ σφοδροῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτος. Δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ ἀνακοινώσῃ τὸν ἔρωτά του εἰς τὴν κόρην, ἥτις ἀνταπεκρίθη πρὸς αὐτόν. Καὶ οὕτω τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος συνηντᾶτο κρυφίως καὶ ἀντήλλασσε ὅρκους πίστεως καὶ ἀγάπης καὶ ἔπλεκε σχέδια περὶ τοῦ μέλλλοντος γάμου των, τὸν ὁποῖον θὰ ἐπραγματοποίουν εὐθὺς ὡς θὰ ἐλάμβανε τὸ δίπλωμα τοῦ δικηγόρου ὁ νεαρὸς φοιτητής.

* * *

Τὴν εὐτυχίαν ὅμως αὐτῶν ἐφθόνησεν ἡ Εἱμαρμένη, ἥτις παρενέβαλεν ὡς πρόσκομα εἰς τὰ σχέδιά των νεαρὸν ὀδοντοϊατρόν.

Οὗτος, ἐγκατασταθεὶς εἰς τὸν δεύτερον ὄροφον τῆς οἰκίας, εἰς ἣν διέμενεν ὁ φοιτητής, ἐξήσκει τὸ ἐπάγγελμά του μετὰ ζήλου, ἐξ οὗ ἐκέρδιζε πολλά.

Δὲν ἠρκεῖτο δὲ εἰς τὴν ἐργασίαν του, ἀλλὰ παρενέβαινεν ὡς πρόσκομμα εἰς τὰς συναντήσεις τῶν νεαρῶν ἐρωτευμένων, προσπαθῶν νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδίαν τῆς Ἰουλίας.

Ὁ φοιτητής, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι δι' οὐδενὸς μέσου θὰ κατώρθωνε νὰ πείσῃ τὸν ὀδοντοϊατρὸν νὰ παύσῃ νὰ παρενοχλῇ τὴν Ἰουλίαν, ἐπραγματοποίησε τὸ ἑξῆς εὐφυέστατον σχέδιον:

Καθ' ἑκάστην κατὰ τὰς ὥρας τῶν ἐπισκέψεων τῶν πελατῶν τοῦ ὀδοντοϊατροῦ ἐφώναζε δυνατά, ὥστε νὰ ἀκούεται καὶ εἰς τὴν ὁδόν. «Ὤχ! ὤχ! γιατρέεεε, σιγὰ μὲ πεθάνες ἀπὸ τὸν πόνοοο! Σιγάαααα! πάει τὸ δόντι μου!!»

Οἱ διάφοροι πελάται, οἱ πάσχοντες ἐκ τῶν ὀδόντων, ἀκούοντες τὰς φωνὰς ταύτας ἀπὸ τὸν δρόμον, δὲν εἰσήρχοντο εἰς τὸν οἶκον τοῦ ὀδοντοϊατροῦ, διότι ἐφαντάζοντο πόσον... εἰδικός! ἦτο καὶ μετέβαιναν εἰς ἄλλον.

* * *

Αἱ ἐργασίαι τοῦ ὀδοντοϊατροῦ καθ' ἑκάστην ὀλιγόστευαν διότι οἱ πλεῖστοι πελάται του τὸν ἐγκατέλιπον. Μετ' ὀλίγον δὲ ἔμεινεν ἄνευ ἐργασίας. Κατ' ἀνάγκην ἀνέφερε τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν ἀστυνόμον τοῦ πλησίον εὑρισκομένου ἀστυνομικοῦ τμήματος.

Ὁ ἀστυνόμος ἐπεσκέφθη τὸν φοιτητὴν καὶ ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτὸν ὅτι ἐὰν δὲν παύσῃ τὰς φωνάς, θὰ ἐφήρμοζε τὸν περὶ διαταράξεως τῆς οἰκογενειακῆς ἡσυχίας νόμον.

Ὁ πονηρὸς ὅμως φοιτητὴς ἀπήντησεν, ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν του, διότι ἐμελέτα θεατρικὸν ἔργον, ὅπερ ἔμελλε νὰ διδάξῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν δύναται νὰ διακόψῃ τὴν μελέτην του.

Ὁ ἀστυνόμος πρὸ τῆς τοιαύτης δικαιολογίας ἠναγκάσθη νὰ ἀποσυρθῇ, εἰπὼν εἰς τὸν ὀδοντοϊατρὸν ὅτι δὲν ὑπάγεται ἡ περίπτωσις αὕτη εἰς τὴν ἁρμοδιότητά του. Ἀποκαμὼν ὁ ὀδοντοϊατρός, ἠναγκάσθη νὰ μετοικήσῃ καὶ οὕτω ἀφῆκε ἐλεύθερον τὸ στάδιον τῶν ἐρωτικῶν συναντήσεων τοῦ φοιτητοῦ μετὰ τῆς Ἰουλίας.

Ὁ φοιτητής, ἀφοῦ ἔλαβε τὸ δίπλωμα τοῦ δικηγόρου, ἐνυμφεύθη τὴν Ἰουλίαν, τῇ συγκαταθέσει ἐννοεῖται τοῦ πατρός της.

ΚΡΥΦΟΜΙΛΗΜΑΤΑ

Ἀπάνω στὰ οὐράνια, τὰ χρυσάστερα,
Κρυφομιλοῦν τ' ἀστέρια σιγανὰ
Καὶ ρίχνουν τὶς ἀχτῖδες τὶς πολύφωτες
Ἀπὸ ψηλὰ τριγύρω στὰ βουνά.

Ἀπάνω στὰ οὐράνια, τὰ χρυσάστερα,
Ἡ πούλια 'πὸ μακρυὰ τ' αὐγερινοῦ
Κρυφομιλεῖ κι' ἀπ' τὰ κρυφομιλήματα
Σιγοβουΐζουνε ἡ στράτες τοὐρανοῦ.

Στὸν κῆπο, ποῦ εὐωδιᾶς ἀναθυμιάματα
Σκορπάει, τἄνθια ντροπαλὰ κρυφομιλοῦν,
Τὰ κύματα στὴ θάλασσα τὴ διάπλατη
Στὴν ἀμμουδιὰ σιγολαλῶντάς τα κυλοῦν.

Μέσ' στὴν ψυχή μου οἱ Πόθοι οἱ χρυσόφτεροι
Καὶ ἡ Ἐλπίδα μου μαζὺ κρυφομιλεῖ
Κι' ἀπ' τὰ κρυφομιλήματα πετιέτ' ἔξω γοργόφτερη
Στὰ αἰθέρια ἡ Φαντασία μου ἡ τρελλή.

Ἀθῆναι **ΝΙΚΟΣ ΠΑΜΠΟΥΚΗΣ**

Εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον :

Ὁ πρόεδρος: —Κατηγορούμενε, καταδικάζεσαι εἰς ἑνὸς ἔτους φυλάκισιν. Ἔχεις τίποτε νὰ προσθέσῃς ;

Κατηγορούμενος: —Νὰ προσθέσω ; Ἐγὼ ἔλεγα ν' ἀφαιρέσω μάλιστα, κύριε πρόεδρε.

(Ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ κ. ***Ι. Ζήρα,*** *ἐκ Κυπαρισσίας).*

* * *

Μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου.

— Τί σοῦ εἶπεν ὁ γαμβρός, ὅταν τοῦ ἔσφιγξες τὸ χέρι ; ἐρωτᾷ τὴν νύμφην μία φίλη της.

— Δὲν μοῦ εἶπε τίποτε.

— Ἐννοῶ. Αἱ μεγάλαι θλίψεις εἶνε ἄφωνοι.

(Ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ κ. ***Νικολάου Δ. Κουτσοπούλου,*** *ἐξ Ἀλεξανδρείας).*

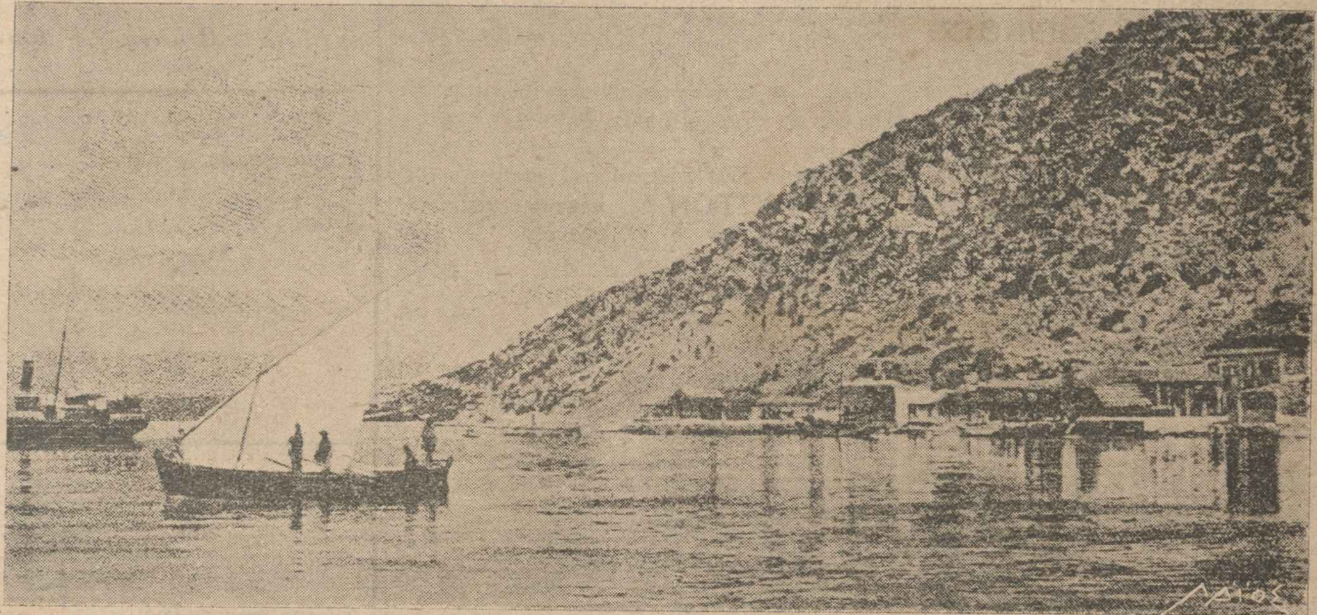

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΛΟΥΤΡΟΠΟΛΕΙΣ.— Οἱ λουτρῶνες τοῦ Λουτρακίου.

Απο Της Κυριακης εις την „ΕΛΛΑΔΑ"

„ΤΟ ΑΚΑΝΘΙΝΟΝ ΣΤΕΜΜΑ"

Νέον Ἑλληνικὸν Μυθιστόρημα ΣΠ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

GARTH JONES

ΤΥΠΟΙΣ „ΚΡΑΤΟΥΣ" Θ. ΤΖΑΒΕΛΛΑ, ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 1